C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gardner_Erle_Stanley-Případ_rozmarného_Amora.pdb

PDB Name: Gardner_Erle_Stanley-Případ_roz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ rozmarného Amora

Erle Stanley Gardner

Osoby

SELMA ANSONOVÁ - ne zas tak veselá vdova; jejím koníčkem je vycpávání ptáků; jde jí však spíš o opeřence nebo o manžely?
PERRY MASON - věhlasný právník, jenž málem přesedlal na svatební agenturu.
DELLA STREETOVÁ - amorek, který Perrymu Masonovi pomáhal.
PAUL DRAKE - detektiv, který sleduje, kdo se sledovanému věší na paty.
DELANE ARLINGTON - muž, jehož jediným přáním je oženit se s vdovou a navěky šťastně žít.
DAPHNE ARLINGTONOVÁ - Delanova neteř, toužící po spravedlnosti.
HERMAN J. BOLTON - jeho pojišťovací společnost chtěla zpět své peníze, ale aby je dostala, muselo by se jednat o vraždu.
PINKALINKA BRIEROVÁ - propůjčovala Amorovi křídla.
BILL PICKENS - velice dychtivý reportér.
PORUČÍK TRAGG - muž, jenž strávil celou noc na cestě, aby Perryho Masona předstihl, ale jako vždycky byl druhý.
DUNCAN HARRIS MONROE - odborník na detektor lži, který pomůže odhalit pravdu.
HAMILTON BURGER - státní žalobce, který by raději slyšel, že klienti Perryho Masona jsou vinni, musí se však smířit s tím, co potvrdí důkazy.
GEORGE FOSTER FINDLAY - snoubenec Mildred. Vsadí všechno, aby prokázal vraždu.
LOLITA ARLINGTONOVÁ - jaká smůla, že všichni tak milovali její krabí salát.
MILDRED ARLINGTONOVÁ - tolik chtěla, aby všechno zůstalo v rodinném kruhu - zejména strýčkovy peníze.
Kapitola první

Selma Ansonová odstrčila talíř a dopila zbytek kávy. Zvedla z kovového tácu, který ležel na kraji stolu, účet, sečetla sumu a na spodní okraj připsala: zpropitné 20%, podepsala se a přidala číslo pokoje.
Když se zvedala ze židle, muž, který pomalu pořádal snídani u rohového stolku, odložil noviny, které si při doušcích kávy pročítal, vstal, protáhl si ramena, zapnul si kabát a zamířil k pokladnímu pultu.
Očividně měl připravenou přesnou sumu drobných, protože vůbec nečekal, ale jakoby shodou okolností vykročil z jídelny a zamířil do přepychové haly hotelu právě jen pár kroků v patách Selmě Ansonové.
Zpomalila. Muž se poblíž dveří nerozhodně zastavil.
Selma Ansonová pravila: "Mám ten dojem, že my dva bychom si měli promluvit."
Chlapík se dál soustředěně díval na ulici, očividně hluboce zamyšlený.
"Mluvím svámi," řekla.
Muž sebou překvapeně trhl, otočil se a podíval se na Selmu Ansonovou, jako se díváme na někoho úplně cizího, komu přeskočilo.
"Nezkoušejte si hrát na neviňátko," spustila. "Je to už týden, co jste se mi pověsil na paty a nepustíte mě z očí. Chci vědět, co to všechno znamená."
"Já že vás sleduju!" prohlásil chlapík.
"Vy mne sledujete," opakovala Selma Ansonová zarytě. Mužovi bylo něco málo přes třicet, byl středně vysoký a měl průměrnou postavu. Oblečený byl do tmavě šedého obleku, jaký nosí podnikatelé, a měl nenápadnou vázanku. Když se člověk žene do metra, za takovými se neohlédne.
"Myslím, že jste se musela zmýlit, paní," prohlásil a vykročil k odchodu.
Selmě Ansonové bylo nedávno padesát. Udržela si postavu, vyrovnaný smysl pro humor a hrdost, že je nezávislá. Od doby, kdy jí před rokem zemřel manžel, se pyšnila tím, jak si dokáže vlastní život samostatně zařídit. Nejednou se dala slyšet: "Líbí se mi, co se mi líbí, a proč bych si měla dělat vrásky s tím, že se mi má líbit něco, po čem jedou všichni. A strašně nemám ráda věci, které se mi nelíbí."
V danou chvíli se zdálo, že chlapík, s nímž mluví, je jednou z těch věcí, které se jí nelíbí.

"Nevím, co to má znamenat," pokračovala, "ale pokud vím, celý poslední týden mi visíte za patami. Kam se hnu, tam vás vidím, a to jsem si vyšlápla na různá místa, kam bych nevkročila, kdybych se nechtěla přesvědčit, jestli se objevíte. Byl jste všude. A teď vám něco řeknu. Nerada se pouštím do scén na veřejnosti. Nevím přesně, jaká mám práva, ale jakmile vás příště potkám, těšte se, že vám vlepím facku. A potom vám vrazím další pokaždé, až vás znovu uvidím. Mám dojem, že to vzbudí dostatek rozruchu, abychom si vyjasnili, o co vlastně jde."
Chlapíkovi prohnaně zablesklo v očích. "Vy mi jednu vlepíte," řekl, "a já vás maličko poučím, co to je zákon o napadení a ublížení na těle. Budu žádat odškodnění a pokutu, a jestli si myslíte, že to nedokážu, a chcete do toho svého představení vrazit nějaký brďol, rovnou se vypravte a hoďte řeč s nějakým dobrým advokátem."
Poté muž šťouchl do houpacích dveří, vyšel na ulici a zmizel.

Kapitola druhá

Osobní sekretářka Perryho Masona Della Streetová zkusila půdu. "Příští sjednanou schůzku máte za půl hodiny. Myslíte, že byste mohl přijmout jistou paní Selmu Ansonovou?"
Perry Mason svraštil čelo, zvedl oči od případu Nejvyššího soudu, v němž si četl, a zeptal se: "Copak chce, Dello?"
"Někdo ji sleduje a ona by ráda věděla, co se stane, když mu dá facku."
"Cvok?" nadhodil Mason.
Della Streetová zavrtěla hlavou. "Není ten typ, který by si vymýšlel. A není neurotická. Je to roztomilá osůbka, jen mám pocit, že trochu tvrdohlavá. Podle mě se opravdu chystá někomu jednu vlepit, a vlepit mu pořádnou."
"Kolik je jí?"
"Málo přes padesát."
"Finance?"
"Na nohou má střevíce za třicet dolarů. Nosí kabelku z krokodýlí kůže. Šaty má střízlivé, ale drahé. Dobře udržovaná a..."
"Baculka?"
"Má moc hezkou postavu. Nic výstředního, ale dbá na sebe. Prostě... vzbuzuje pocit, že si dost užila a že se dost poučila."
"Přijmu ji," připustil Mason, "a nechám, ať mi celou tu svou historku vypoví. Ale víte, jak to chodí, Dello: tolik lidí si umane, že je někdo pronásleduje, až přijdou za advokátem a první, co zjistíte, je, že jste se dostala do spárů vyšinutého individua, které vám zamoří kancelář jako cholera."
Della Streetová se přidrzle ohradila: "Zač myslíte, že mi dáváte plat? Na tyhle lidi mám nos, dokážu s nimi na první pohled zatočit."
Mason se uchechtl. "Dobrá, popovídáme si tedy s paní Ansonovou a zkusíme se kouknout, jak jste tentokrát trefila hřebík na hlavičku, Dello. Vzhledem k té další schůzce mám však jen pár minut."
Della Streetová přikývla, vyšla do předpokoje a vrátila se s paní Ansonovou.
"Pan Mason," řekla.
Selma Ansonová rychlým pohledem přezkoumala právníkovu statnou figuru, kudrnaté vlasy, žulové rysy a usmála se. "Těší mě, pane Masone. V podstatě jsem vaší sekretářce svěřila, o co mi jde. Někdo mne sleduje a opravdu si nic nevymýšlím. Jak jsem vyrozuměla, čeká vás za chvíli další jednání. Jste v jednom kole. Budete chtít, abych vám zdržení zaplatila. Dobře se s vámi vyrovnám."
"A co byste chtěla?" zeptal se Mason. "Co ode mě čekáte? Ale posaďte se prosím, paní Ansonová."
Usadila se v křesle pro hosty a spustila: "Snažila jsem se vystát toho chlapa, dokud to šlo. Dnes ráno jsem snídala v hotelu, kde bydlím. Byl tam, nespustil ze mě oči, chystal se zjistit, kam mám dnes namířeno."
"Co jste udělala?"
"Chytla jsem si ho a řekla mu, že už mě nebaví a je mi nanic z toho, jak mě pořád špehuje, a že jestli ho ještě jednou uvidím, vrazím mu facku a další mu stříhnu pokaždé, když mi přijde do cesty."
"A co on na to?"
"Povídal, abych si pro jistotu zašla za advokátem a ověřila si, jak dopadnu. Prohlásil, že mě bude žalovat za faktické ublížení a - ještě nějaké odškodnění či co."
"Výstražnou pokutu?" zeptal se Mason.
"Myslím, že to tak bylo, ano. Může dostat víc než jednorázové odškodnění?"
"Záleží na faktech," řekl Mason. "Na vyrovnávací úhradu škody vzniká osobě nárok na základě urážky či jiného zlého činu spáchaného jinou osobou. Výstražná odškodnění či pokuty, jak se jim někdy říká, jsou uplatňovány vůči osobě, která jinou osobu poškodila za podmínek úmyslného ublížení či použití násilí. Tyto pokuty jsou uvalovány ve smyslu postižení pachatele násilného činu a jako výstražný příklad pro další osoby, které by snad byly v pokušení dopustit se podobného činu."
"A kolik by mohly obnášet?" zeptala se.
"Co by mohlo kolik obnášet?"
"Ty výstražné nebo exemplární pokuty, jak jim říkáte."
Mason se zasmál: "Vy mu vážně hodláte jednu vlepit, paní Ansonová?"
"Vážně hodlám."
"Měl bych vám poradit, abyste to nedělala, alespoň do té doby, než budu o celé věci vědět víc. Jestliže vás opravdu sleduje, porota by mohla dojít k závěru, že jste měla důvod jednu mu vrazit, ale..."
"Vážně mi neharaší v hlavě."

Mason mrkl na hodinky a řekl: "U nás na patře v této budově má kancelář detektivní agentura Paula Drakea. Dělají pro mne většinu pátracích úkolů. Navrhuji, abyste si s ním promluvila a požádala ho, aby na muže, který vás sleduje nasadil svého vyšetřovatele a zjistil, o koho se jedná, aby zjistil, kam chodí, bude-li to možné, aby zjistil, jestli se nejedná o člověka poněkud vyšinutého, jestli mu nejde jen o navázání známosti či jestli to není nějaký soukromý detektiv, který pro někoho pracuje, a pokud ano, kdo ho zaměstnává. Existuje nějaký důvod, proč by vám měl někdo pověsit na paty detektiva?"
"O žádném nevím."
"Jste vdova? Jak žijete? Nestahujete se příliš do ústraní? Máte okruh přátel? Máte..."
"Jsem vdova," přitakala. "Ovdověla jsem před rokem. Pokouším se vytvořit si vlastní život. Zajímám se o divadlo. Chodím do kina. Baví mě některé televizní pořady, spousta se mi jich nelíbí. Mám ráda knihy a chodím do knihovny a čas od času strávím večer čtením."
"Jezdíte autem?"
"Nemám auto. Když se chci dostat někam po městě, vezmu si taxi. A když si chci vyjet ven, což se stává dosti často, najmu si vůz s řidičem."
"Vždy u stejné agentury?"
"Ano."
"A máte dojem, že jste byla sledována í při některém výletě ve vypůjčeném voze?"
"Za to dám krk."
"Týmž mužem?"
"Myslím, že ano. Někdy se jen mihne. Jindy ho vidím naprosto jasně."
"Šel za vámi až sem?"
"Pochybuju. Neviděla jsem ho. Počítám, že jsem ho dnes ráno zastrašila. Mám takový dojem, že by se moc netřásl na to být středem nějakého výstupu."
Mason se uchechtl. "To by musel být člověk pěkný exhibicionista, kdyby se radoval, až k němu na veřejnosti nějaká dáma přikráčí a vrazí mu facku."
"Přesně to mám v úmyslu. Ale máte moc práce. Váš čas je drahý. Domníváte se, že bych si měla obstarat soukromého detektiva. Kolik takový detektiv bude stát?"
"Nejspíš kolem padesáti dolarů za den. Můžete si tolik dovolit?"
"Mohu."
"Chcete, abych vás spojil s Paulem Drakem?"
"Nemohl by přijít sem?"
"Pokud je k zastižení," pravil Mason.
"Ráda bych, kdyby přišel. Chtěla bych, abyste všechna nutná opatření sledoval. Kolik mi za to budete účtovat?"
"Můžete mi uhradit sto dolarů," řekl Mason. "Dokud se neobjeví nějaký nečekaný vývoj, žádné další výdaje nevzniknou. Avšak radím vám, abyste zůstala ve spojení s Paulem Drakem."
"V pořádku," řekla a otevřela kabelku.
Mason se poočku podíval na Dellu Streetovou a kývl hlavou. Della Streetová přešla k telefonu, vytočila číslo Drakeovy detektivní agentury a po chvíli pravila: "Paul Drake je už na cestě."
Paní Ansonová vytáhla šekovou knížku a plnicí pero a vyplňovala šek pro Perryho Masona.
Vyplněný šek mu podala a zeptala se: "Pro detektiva padesát dolarů na den. Kolik dní?"
"Dva tři, víc to asi nebude," odhadl Mason. "Pohovořte si o tom raději s Paulem Drakem. V mžiku tu bude. Co jsem říkal?"
Ozvalo se Drakeovo smluvené zaklepání na dveře a Della Streetová pustila Paula dovnitř. Paní Ansonová ještě dopisovala šekovou knížku.
"Paní Ansonová," ujal se Mason představování, "tohle je Paul Drake z Drakeovy detektivní agentury. Je schopný. Je poctivý. A můžete se na něj spolehnout stejně, jako spoléháte na právního zástupce nebo doktora."
"Těší mě, pane Drakeu," řekla.
Drake vzal úklonou oznámení na vědomost a jedním dechem, všechna slova v jedné túře, zadrmolil: "Potěšenínaměstraně, paní Ansonová."
Mason řekl: "Paule, čas nás tlačí. Za pár minut mám další jednání. Paní Ansonová má problém. Něco přes týden ji někdo sleduje. Možná to trvá déle, avšak až do minulého týdne si toho paní Ansonová nevšimla. Dnes ráno dotyčného v jídelně hotelu, kde bydlí, konfrontovala, sdělila mu, že jestli toho nenechá a bude jí v patách nadále, vrazí mu facku a udělá to pokaždé, když ho přistihne."
Drake se uchechtl.
"Vyhrožoval, že ji zažaluje," pokračoval Mason, "a poradil jí, aby si radši našla advokáta, proto je paní Ansonová tady. Vysvětlil jsem jí, že jí mohu poradit, aby si našla detektiva, jenž se pověsí na paty chlapíkovi, který sleduje ji. Máš nějakého dobrého operativce, kterého bys na tu práci mohl nasadit, Paule?"
Drake přikývl. "To není problém. Budeme tedy stínovat stín. A co dál?"
"Bude-li to možné," pokračoval Mason, "zjistíme, jestli jde o otrapu, pomatence nebo soukromého detektiva. Bude-li to soukromý detektiv, zkusíme zjistit, komu podává hlášky."
"Ten poslední bod dá trochu zabrat," ošil se Drake.
"Jestliže to nebude soukromý detektiv," řekl Mason, "může se tvůj operativec vydávat za bratra paní Ansonové nebo za přítele jejího nebožtíka muže. Když se bude chovat jako štika, přidrzle a útočně, třeba náš nohsled ztratí výdrž a celou záležitost vyřešíme více méně hladce."

Drake se podíval na paní Ansonovou. "Můžete mi říct, jak ten chlapík vypadá?"
"Znám všechny jeho rysy," dušovala se. "Je to ten zvláštní typ, co..."
"Jak se obléká?" přerušil ji Drake.
"Střízlivě."
"Jak je vysoký?"
"Sto sedmdesát, sto sedmdesát pět."
"Kolik je mu?"
"Snad třicet nebo pětatřicet."
"Kolik váží?"
"No, připusťme sedmdesát, možná pětasedmdesát."
"Všimla jste si jeho kravaty?"
"Ano, nosí kravaty v tlumeném odstínu a oblek je vždycky nenápadný, upjatě střižený."
"To mi připadá jako profesionální detektiv," usoudil Drake, "ale stejně mi tu něco vadí."
"Proč?"
"Takhle se neoblíká ten, kdo dělá jasnou sledovačku."
"Co je to jasná sledovačka?"
Drake vyzval Perryho Masona: "Vylič jí to sám, Perry."
Mason spustil: "V detektivní praxi existují dva druhy stínování, paní Ansonová. Neviditelný stín je dosti těžké odhalit. Stínuje tak, aby ho dotyčný subjekt nezaznamenal. Ve chvíli, kdy má dojem, že byl zpozorován, zatelefonuje do kanceláře a agentura okamžitě nasadí na úkol jiného člověka. Naopak při jasné sledovačce dotyčný dělá co může, aby si sledovaná osoba všimla, že ji sleduje. Sledovák dělá všechno, co se čeká, že detektiv udělá, a provádí to tak, že sledovaný si ho dřív nebo později všimnout musí."
"Jenomže pro všechno na světě, proč by někdo chtěl, aby si někdo všiml, že mu někdo visí na patách?" zeptala se paní Ansonová.
Mason se usmál. "Pracují ve dvojicích."
"Jak to myslíte?"
Mason se opět usmál. "Čitelný sledovač a tajný - vějička."
"Co to znamená vějička?"
"Vějička je ten," vysvětloval Mason, "kdo si získá důvěru jisté osoby, jako náhodně se s ní seznámí, a než se kdo naděje, je tu přátelství až za hrob."
"Nenavazuji žádná překotná přátelství," namítla paní Ansonová.
"Dobrá, ale zkusme se na to podívat následovně," navrhl Mason. "Předpokládejme, že jste se náhodou setkala s osobou, která má tytéž zájmy jako vy, je to osoba bystrá, perspektivní a sympatická. Stěží se přihodí, že by se někdo zabýval tím, jakou máte povahu, o co se zajímáte, jaké máte záliby, a potom na vás nasadil člověka, který by se vás záměrně pokusil přesvědčit, že on či ona mají na chlup stejné záliby, stejné předsudky, stejné věci se jim líbí, stejné nelíbí. Okolnosti se vyvinou tak, že pár dní na takovou osobu prostě narážíte. A taková osoba je vějička."
"Pokračujte," řekla Selma Ansonová.
"A potom," navázal Mason, "když přijde ta pravá chvíle, dá ten, co je ta vějička, znamení sledovákovi. Čitelný stín začne šlapat vyhlédnuté osobě na paty, až se dotyčný obrátí na vějičku a svěří se: ‚Vidíte toho chlapa, co nás sleduje? Jsou už to dva nebo tři dny, co ho nemůžu setřást.` Anebo - pokud by dotyčný nezačal sám, řekne vějička: ‚Koukněte se na toho chlapa, co se na nás přilepil. Neotáčejte se hned, počkejte, až budem na rohu, a pak si ho pořádně prohlédněte. Myslím, že nás sleduje.`"
"A co potom?" zeptala se Selma Ansonová a bylo vidět, že její zájem prudce stoupl.
"Potom," řekl Mason, "si čitelný stín dá krátkou pauzu, ale třeba hned následující den se dá opět do práce a vějička upozorní: ‚Ten muž je tu zase!` Dotyčná osoba se podiví: ‚Bože, nevím, proč by mě měl někdo sledovat?!` Vějička se chvilku bude dívat zamyšleně a pak pronese: ‚No, je tu také možnost, že sleduje mne.` ‚Dobré nebe, proč?` zeptá se dotyčná osoba. A nyní může vějička rozehrát svou hru. Předpokládejme, že dotyčná osoba je podezřelá z trávení koček."
"Koček?" vykřikla Selma Ansonová.
"Koček," potvrdil Mason. "Trávení koček."
Paní Ansonová se zakabonila.
"Potom," pokračoval Mason, "vějička řekne: ‚Třeba sleduje mne. Víte, lidi ze sousedství mne možná podezírají, že trávím kočky. Po pravdě řečeno já kočky nemůžu vystát a lidi to o mně vědí, ale někdo v sousedství kočky doopravdy tráví a leckdo ze sousedů mě určitě podezírá, že to dělám. Napadá mi, že ten chlapík mě sleduje, aby sehnal nějaké důkazy. Zrovna minulý týden otrávili velice vzácnou kočku a její majitel mi vmetl do tváře, že kočičí jed jsem nastražil já.`"
Selma Ansonová teď byla dokonale ve střehu.
"A potom," pokračoval Mason, "už v pravou chvíli se dotyčná osoba obrátí na vějičku s otázkou: ‚A udělal jste to?` A vějička prohodí: ‚Dobrá, vám to řeknu. Nikomu jinému bych to neřekl, ale vážně jsem to udělal. Kočky nenávidím. Všecko zničí. Všude vlezou a zabíjejí ptáčky, které se snažím ochočit. Na okně mám krmítko a ti roztomilí zpěváčci přilétávají a dožadují se krmení přesně jako hodiny. Nasypu jim a pozoruju je a ohromně mne to baví. Pak objevily krmítko kočky a mám dojem, že si všichni kocouři z celého okolí právě tohle místo vybrali a dávají si tam sraz. Podle mne by se měli lidi o své kočky starat a nenechat je toulat se, kde je napadne. Když má člověk psa, vždycky se snaží mít povědomost, kde ten pes zrovna je. Nedovolí, aby jen tak volně bloumal po celém okolí. Ale u koček je jim to jedno,

ať si klidně číhají v mém živém plotě a chytají mé ochočené ptáčky. Řekl jsem sousedům, že krmím ptáky a že jestli si nebudou držet kočky doma, seženu si jed a namíchám ho do masa a všude ho rozházím a budu pevně doufat, že každá milovaná kočička, která se u mne nachomejtne, aby zardousila nějakého ptáčka, se otráví.`"
„.A dál?" zeptala se Selma Ansonová a tvář měla zvědavostí napjatou.
"Potom dotyčný řekne," pokračoval Mason, ",ale propána, vždyť my máme úplně stejné záliby. Po pravdě řečeno, já taky sypu ptáčkům do krmítka a bleskem si je přes okno fotím. Povedlo se mi pár moc hezkých obrázků a taky se ke mně nastěhovaly kočky, ano, tak daleko jako vy jsem se ještě nedostal, ale jednomu kocourovi, co byl ze všech největší rabiát a zvykl si ke mně zabrousit co chvíli, tomu už jsem trochu jedu naservíroval.` A vějička řekne: ‚Nemůžete sehnat jed?` A dotyčná osoba ze sebe vysype všechno další, do podrobností popíše, kde jed kupuje, kde si jej schovává, jaké dávky odměřuje. Toseví, že vějička je velice mazaný soukromý detektiv, který má nejspíš zapnutý nahrávač a zaznamená si všeličko, k čemu se dotyčná osoba na téma trávení koček přiznala. Je to samozřejmě drahý postup, ale občas je leckdo ochoten tolik peněz vyhodit, když mu jde o neprůstřelný případ."
"Jasně," připustila Selma Ansonová nevýrazným hlasem.
"Poznala jste v posledním čase nějakého nového přítele," zeptal se Mason, "někoho, komu jste se svěřila nebo mohla svěřit?"
Selma Ansonová se zamyslela.
Po krátké odmlce pravila: "Ano, v jistém smyslu ano."
"Kdo je to?" zeptal se Mason.
Paní Ansonová vysvětlovala: "Chystala jsem se na přednášku o Mexiku a rané civilizaci Mayů. Chtěla jsem si předem udělat trochu obecnější představu a zašla jsem do knihovny, že si vypůjčím pár knížek pojednávajících o Yucatánu. Žena, která vešla a sedla si ke stolku naproti mně, si také četla knihy o Yucatánu. Všimla si, co čtu já. Já si všimla, co čte ona. Usmály jsme se a já jí řekla, že vlastně šprtám na přednášku, kam chci večer jít, a ukázalo se, že se chystá na stejnou přednášku a že v knihovně sedí ze stejného důvodu."
"Jak se jmenuje?" zeptal se Mason.
"Dorothy Greggová."
"Kolik je jí?"
"Asi tolik jako mně."
"Vdaná nebo sama?"
"Vdova."
"Viděla jste ji ještě někdy?"
"Po přednášce jsme zašly na kávu a oplatky a na dnes večer jsem ji pozvala, aby si se mnou vypila nějaký koktejl."
"Na večeři?"
"Večeři mám sjednanou jinde."
Mason povytáhl obočí.
Selma Ansonová bleskově nasměrovala hovor na jinou adresu.
"Dobrá, pane Drakeu, všichni jste v jednom kole a jsem velice vděčná, že mě pan Mason vmáčkl mezi dvě schůzky. Kolik vám zaplatím a kdy začneme?"
"Myslím, že bude líp, když mi dáte stovku a padesát dolarů," řekl Drake. "Můj člověk bude stát padesát dolarů denně a výdaje - taxík a podobně. Připojí se k vám, hned jak vyjdete odsud z budovy, a nepustí vás z dohledu. Jakmile se objeví ten chlapík, co vás sleduje, vytáhněte kapesník a promněte si pravé oko, jako by vám do něj něco spadlo. Pak sundejte kapesník a na chvilku upřete na toho chlapa pohled. Pak se podívejte jinam."
"A co mám dělat potom?"
"Nic," řekl Drake.
Selma Ansonová vstala.
"Bylo to od vás, pánové, přímo ohromné, že jste mě přijali tak narychlo, a ráda bych, abyste si uvědomili, že to nesmírně oceňuji. Pan Mason mi dal adresu vaší agentury, pane Drakeu, a vyplnila jsem šek na dvě stě dolarů, když jsem vypisovala vyúčtování za promarněný čas panu Masonovi. Počítám, že teď budete chtít, abych se zastavila u vás v kanceláři, aby mě váš detektiv viděl a mohli jsme se seznámit..."
"Právě naopak," odmítl Drake, "podle mne bude lepší, když nebudete vědět, kdo můj pracovník je."
"To přece poznám, jakmile mě začne sledovat."
"U mého pracovníka ne," usmál se Drake, "a nebude sledovat vás, ale toho, kdo vás sleduje."
"Co mám tedy dělat?" "MomentMc," řekl Drake.
Zvedl sluchátko Masonova telefonu, hbitě vytočil číslo a ozval se: "U aparátu Paul Drake. Třicet dva, osmdesát šest, devadesát jedna, ihned," a zavěsil.
"Bože, to zní záhadně," pravila Selma Ansonová.
Drake se usmál. "Jenom způsob domluvy. Půjdete teď se mnou k výtahu, paní Ansonová?"
Usmála se. "Takže váš člověk si mě vyzvedne?"
Drake zavrtěl hlavou.
"Ale jděte," usmála se, "pojede se mnou výtahem a nejsem tak naivní, abych..."
"Výtahem s vámi pojedu já," vyvedl ji z omylu Drake, "a u kiosku v chodbě si koupím doutník."
"Chápu," připustila.
Drake se zvedl a otevřel dveře. "Půjdeme?"

Kapitola třetí

Mason se o záhadném stopaři doslechl teprve za dva a půl dne. Na dveře jeho soukromé kanceláře se ozvalo smluvené zaklepání Paula Drakea a Della Streetová uvolnila západku a pustila detektiva dovnitř.
Vysoký, medvědovitý Paul Drake, který měl sklon své měkké srdce zakrývat slupkou kameňáckých fórů, se uvelebil v napěchovaném koženém křesle a pravil: "Počítám, že bys rád něco slyšel o tom případu sledování?"
"Jak vypadáme?" zeptal se Mason.
"Mám dojem, že ho máme doma."
"Chceš podat zprávu napřed své klientce a nechat ji, aby potom informovala mne, Paule?"
"Už jsem jí hlášku dal, Perry. Chtěla, abych ti vylíčil, na co jsem kápl. Zdá se mi, že si naše klientka nechává něco pro sebe."
Mason se ušklíbl. "Přesně tohle můžeš říct o devadesáti procentech klientů, kteří přijdou do advokátní kanceláře, Paule. Zajímalo by mě, kolik toho pacienti zatlučou před svým lékařem. Přijdou si za profesionálem, který jim má pomoct, a skoro vždycky se snaží fakta všelijak přibarvit. Copak je se Selmou Ansonovou? Vážně ji někdo sledoval?"
"Stín za ní chodil, to ano. Nevymýšlela si."
"Byla to, Paule, nějaká vějička, nebo nějaká nová obměna téhle okaté hry?"
Drake zavrtěl hlavou. "Hádej znovu, Perry."
"Těžko to mohl být nějaký profesionál, schopný soukromý detektiv," zapochyboval Mason.
"Taky nebyl."
"Kdo tedy?"
"Paďour amatér."
"Tvůj člověk ho zmerčil?"
"Chvíli to trvalo," pravil Drake. "Tvoje paní Ansonová tomu chlapíkovi očividně nahnala. Prohlásila, že jak ho příště uvidí, vlepí mu facku, a očividně to myslela vážně. Chlap se od toho momentu držel pěkně zpátky, ale když se do práce pustil můj detektiv, očividně se jí pokoušel držet za šos - jenomže stíneček se stáhl za kulisy a detektivovi trvalo víc než půl dne, než na něj kápl."
"Co bylo potom?"
"Pak jsme začali sledovat stín," prohlásil Drake. "Jakmile jsme ho jednou natrapírovali a měli ho v hrsti, nebyla to taková fuška. Jmenuje se Ralph Bell Baird, a místo aby si na sledovačku najal vůz v půjčovně, jezdí vlastním. Takže můj člověk si samozřejmě opsal číslo a zvedl telefon. Bleskově jsme si poznávací značku ověřili a zjistili jsme jak o koho se jedná, tak kde bydli, což nám moc píchlo. Nebylo zapotřebí, aby ho můj člověk sledoval neustále. Přilípl se na něj a měl ho na očích, dokud stopoval tvou klientku. Když zamířil domů, mohl se můj člověk dostat do pěkné bryndy, kdyby se Baird pokoušel za rohem zmizet - ale o to se nikdy nepokusil. Bairda očividně ani ve snu nenapadlo, že by si někdo mohl namíchat stejnou paničku. Suma sumárum nebyl žádný problém zjistit, pro koho Baird pracuje, že je to jistý chlapík, který se jmenuje George Foster Findlay a bydlí v čísle 1035, Montrose Heights. Je to činžovní dům, patří Montroské správě. Každý den, když skončí, Baird tam zajde a podá Findlayovi hlášení."
"A kdo je Findlay?"
"A to je ta pravá otázka," pravil Drake. "Dal jsem všechno dohromady a odmeldoval to paní Ansonové. V momentě, kdy jsem se dostal k tomu, že Baird podává hlášení Georgeovi Findlayovi, uťala mi řeč. Vyslepičil jsem jí tedy všechno, co jsem vyšťáral o Ralphu Bairdovi. Zabývá se prodejem nemovitostí, pracuje na bázi komise, pracovní dobu si může určit dle libostí, a kdykoli si zamane, nemusí do práce vůbec. Úkolu sledovat paní Ansonovou a podávat zprávy se očividně ujal s chutí.
Dál. Findlayovi je dvacet osm. Prodává ojetá auta u firmy U-Pick-Em. Je svobodný, snaží se vypadat, peníze se u něj točí možná právě tak rychle, jak je stačí vydělat, možná kapku rychleje.
Neměl jsem čas vypátrat, co Bairda s Findlayem spojuje. Třeba Findlay prodal Bairdovi nějaký auťák, nebo Baird prodal Findlayovi nějakou nemovitost.
Důležité je, že jistá vazba nebo přátelský vztah tu existuje. A možná vyplývá z nějaké obchodní transakce.
Ať je to jak chce, když jsem Selmě Ansonové vykládal, že Ralph Baird pracuje pro George Findlaye a předává mu informace, ztuhla, že by ses v ní krve nedořezal. Tvoje klientka, Perry, se bojí.
Povídal jsem jí, že jestli chce, abychom o Georgeovi Findlayovi vypátrali víc, bude ji to stát pár babek navíc, a pokud nemá nějaký zvláštní důvod, nevím, proč by ty peníze měla solit.
Poděkovala mi, požádala o celkový účet a povídala, že nic víc nechce.
Řekl jsem jí, že kdyby si přála, můj člověk může jejího pronásledovatele uklidit z cesty."
"Jak?" zeptal se Mason.
Drake se uchechtl. "Na to je spousta způsobů. K nejlepším patří, že svého detektiva pověsíš dotyčnému přímo na nos a necháš ho hodinku nebo tak nějak na něj přilepeného. Detektiv se zničehožnic zarazí, popadne stíneček pod krkem a obviní ho, že ho sleduje.
Představ si, že je to detektiv, který je chlap jako hora, má páru, vyzná se a párkrát si už zatrénoval při hospodských rvačkách, a ten teď popadne toho druhého chlapíka pod krkem, podrží si v hrsti limeček od jeho košile, kapánek s ním zatřepe a třeba si dovolí trochu ho polechtat. Ten druhý okamžitě přitaká, že všeho nechá a od téhle chvde si bude hledět jen svého."
"A co na to paní Ansonová?"
"Nechtěla o něčem takovém ani slyšet. Prohlásila, že když teď ví, o co se jedná, poradí si sama."
"Jinými slovy ona George Findlaye zná?"
"Nic takového neřekla, ale já myslím, že zná."

"No co," řekl Mason nejistě, "nerad bych jí účtoval něco za služby, které jí nebyly k užitku - možná bychom jí mohli část honoráře vrátit - máte její adresu, Dello?"
Della Streetová přikývla.
"Zavolejte jí," pravil Mason, "a řekněte, že mi Paul Drake podal zprávu a na základě těchto okolností jí můžeme vrátit celou částku kromě pětatřiceti dolarů jako úhradu za ušlý čas, kdy jsme byli nuceni jednat s Paulem Drakem."
Mason se otočil k Drakeovi a řekl: "Když jí vrátím něco z peněz, které mi dala, třeba se jí zachce pokračovat a bude chtít, abys jí o Findlayovi vypátral víc."
Paul Drake zavrtěl hlavou. "Podle mého názoru Findlaye zná a mám takovou tuchu, Perry, že teď už ví, o co kráčí."
"Myslíš proč ji ten chlap sleduje?"
"Přesně, a bojí se."
Mason odtušil: "Taková tichá, vyfešákovaná, dobře udržovaná vdova. Co může takový Findlay nebo kdokoli jiný získat tím, že ji bude špehovat?"
"To je hádanka," připustil Drake. "Na tom, jak tráví čas, není určitě nic zavrženíhodného. Stará se o své věci, ale co když se stýká s někým, o koho má Findlay zájem?"
"Nic ti nenapověděla?"
"Sklapla jako ryba," řekl Drake. "Chtěla jen vyúčtování se všemi výdaji, já jí ho dal, a konec."
"Dobrá," usoudil Mason, "zavoláme jí a vrátíme honorář. Třeba mi poví víc."
"Pochybuju," ošil se Drake. "Ztratila všechnu výřečnost." Detektiv se protáhl, zívl, vyhrabal se z křesla a řekl: "Abych se k té fušce vrátil, Perry. Nepospíchej tolik s vracením honoráře, dokud si neověříš, v čem je zakopaný pes. Podle mého mínění ji budeš mít na krku znovu."
Della Streetová šlehla po detektivovi úsměvem. "Dobrá práce, Paule."
"Díky, krásko!" řekl a odešel.
Mason kývl na Dellu Streetovou a Della sáhla po telefonu. Přesně ve chvíli, kdy chtěla začít vytáčet, rozbzučela se místní linka.
Della zvedla sluchátko a ozvala se: "Copak se děje, Gertie?" A pak jí obočí překvapením splašeně vyjelo, aby Masona předem varovala.
Přikryla dlaní sluchátko, otočila se k Perrymu Masonovi.
"Hádejte kdo?" zeptala se.
"Určitě ne Selma Ansonová."
"Ano."
"Zeptejte se Gertie, jestli je rozrušená. Paul Drake tvrdil, že má strach. Neumím si ji představit vyděšenou. Podle mě se Paul mýlí."
Della Streetová odtáhla dlaň od sluchátka.
"Jak vypadá, Gertie? Je... jasně... Vždycky to u ní hoří...Vysvětli jí, že dostat se k panu Masonovi bez předchozího ujednání je strašně těžké... Jasně... Opravdu naléhavé, jo?... Dobrá, udělám, co půjde, Gertie."
Della Streetová sdělila Masonovi: "Je rozčilená. Opět naléhavá záležitost."
"Pochopil jsem, když jste mluvila s Gertií," pravil Mason. "Co nás čeká, Dello? Schůzka s panem Smythem, ne?"
"Ten má zrovna v tuhle chvíli pět minut zpoždění."
"Dobrá," rozhodl Mason, "ať jde paní Ansonová dál. Když bude zapotřebí, necháme Smytha pět minut čekat my - a doufejme, že to opravdu hoří, protože jinak musíme téhle dámě zvyk vpadnout sem bez ohlášení rychle zatrhnout."
Della Streetová si pospíšila do předpokoje a vrátila se se Selmou Ansonovou.
Mason prohlásil: "S časem jsem na tom na doraz, paní Ansonová. Mám jednání s klientem, který se o pár minut opozdil, takže vás mohu krátce vyslechnout, ale musíte být zcela stručná. Můžete mluvit rovnou k věci?"
Přikývla, sedla si do křesla pro návštěvy, zhluboka se nadechla, podívala se Masonovi zpříma do očí a ohlásila: "Paul Drake objevil chlapa, který mne sleduje."
"Přeskočte to," zarazil ji Mason. "Drake už mi zprávu podal. Rámcově vím, na co přišel."
"Dobrá," navázala. "Ralph Baird, ten, co mě špehuje, je kamarád obchodníka s ojetými vozy George Findlaye."
"A jméno Findlay vám něco říká?" zeptal se Mason. "Drake mi povídal, že jakmile vám oznámil, že v celém případu je zamíchán jistý Findlay, zůstala jste jako solný sloup."
"Poslyšte, pane Masone," pravila, "vím, jak máte napilno. Vím, jak nadužívám vaší dobroty, když se vám sem přihrnu bez ujednání a okrádám vás o čas, který náleží jinému klientovi. Pokusím se vylíčit vám všechno co nejrychleji."
Přerušilo ji zařinčení telefonu. Della Streetová aparát zvedla a řekla Masonovi: "V kanceláři čeká pan Smythe."
Mason ji vybídl: "Požádejte Gertii, aby mu nějak vysvětlila, že tu mám naléhavou záležitost. Že se opozdil, a proto ho prosím, aby sám pár minut posečkal."
Della Streetová vzkaz tlumočila. Mason se vrátil k paní Selmě Ansonové.
"Ach," vzdychla si, "je to nejbláznivější, nejhorší zádrhel, do jakého jsem se kdy dostala. Jsem vdova a mám dojem, že jsem zamilovaná. Jmenuje se Delane Arlington. Je to obdivuhodný muž, vdovec. Nemá děti. Jediní jeho příbuzní jsou synovci a neteře, děti jeho dvou bratrů - Douglase Arlingtona a Olivera Arlingtona."
"Douglas je mrtvý?" zeptal se Mason.
Přikývla. "Oba bratři i jejich manželky zemřeli. Jsou tu ale ti synovci a neteře. Někteří z nich jsou velmi roztomilí. Jiní ne. Delane ovdověl někdy před sedmi lety.
A teď, abych vylíčila to hlavní, poprvé po těch letech Delane romanticky vzplanul. Jedna jeho neteř tvrdí, že je to obrovské. Je něžná a milá, jak nejvíc může, zato druhá neteř je přesvědčena, že jsem něco jako dravá šelma a strýček potřebuje ochránit.

Předpokládám, že i tahle neteř Mildred dokáže být ohromnou přítelkyní tomu, kdo jí padne do oka, ale ke mně necítí přátelství ani za mák. Chce zaštítit strýčka. Měla k němu přehnaně pečovatelský vztah - a já jí teď šlápla přímo na kuří oko."
"A?" naléhal Mason.
"A ta chodí s Georgem Findlayem," pravila paní Ansonová. "Podle mne si George Findlay myslí, že má volné pole, a chystá se s Mildred oženit. Podle všeho, co se mi doneslo k sluchu, patří George Findlay k těm, co se ženou za dobrým bydlem."
"Takže?" zeptal se Mason.
"Takže," navázala, "tenhleten pan Findlay by se u Mildred rád pojistil tím, že by na mne vyšťáral něco, co by Mildred předhodil, aby mohli strýčkovi proti mně nasadit brouka do hlavy. Jen by se olízl, kdyby našel něco, co by ho utvrdilo, že jsem jenom prospěchář."
"A jste?"
"Ne."
"Jste bohatá?" přeptal se Mason.
"Jsem velmi dobře zaopatřená."
"A co Delane?"
"Je velmi zámožný."
"Možná by se mohl o finanční stránce se synovci a neteřemi nějak dohodnout."
"To si všichni přejí."
"Říkala jste, že zvlášť jedna je v tomto ohledu velkorysá."
"Ano, Daphne. Tvrdí, že peníze si vydělal Delane, jsou jeho a může si je utratit, jak se mu zlíbí. Prý kdyby měl chuť oženit se, má na to plné právo a podle Daphne by to pro něj byla výhra."
"Viděla jste se s ní?"
"Daphne si mne vyhledala a přišla za mnou. Dívala se mi přímo do očí a vysvětlila mi, proč vlastně přišla. Že si chtěla ověřit, jestli jsem žena, která by mohla strýčkovi přinést štěstí, anebo jestli jsem jen zlatokop."
"Trochu moc na tělo, nemám pravdu?" zeptal se Mason.
"Kdybyste Daphne znal, tak ne. Je prostě co na srdci, to na jazyku, upřímná, poctivá dívka."
"A ta druhá?"
"Druhá neteř je Mildred, dcera dalšího bratra. Ta je úplný opak. Neukázněná, sobecká, zlomyslná, pletichaří a strašně ráda se hádá. Už vás ale nesmím okrádat o čas, pane Masone, ale chtěla jsem vám jenom říct, že na základě okolností vkládám teď všechno do vašich rukou."
"Co myslíte slovem všechno?"
"Moje zájmy."
"A jaké jsou vaše zájmy?" zeptal se Mason s maličko přimhouřenýma očima.
"Mé štěstí."
"Skoro to vypadá," nadhodil Mason, "že jde o vztah, který vás váže k Delanu Arlingtonovi. Ale s takovými věcmi se za advokátem nechodí."
"Není kdy, abych vám všechno vysvětlila," ohradila se. "Nemáte čas mě vyslechnout, ale jsou tu věci, které... věci, co..."
"Jen dál," vybídl ji Mason, "ven s tím."
Zhluboka se nadechla. "George Findlay Mildred nakukal, že se ženu jen za penězi."
"Pokračujte," pravil Mason. "To už tady padlo dřív."
"A taky," vyhrkla, "že abych dostala pojistku, zavraždila jsem svého muže."
"Ale, ale!" řekl Mason.
Seděla a dívala se na něj mlčky s napjatou tváří.
"Zavraždila jste svého muže?" zeptal se Mason.
"Ovšemže ne."
"Jaká byla příčina smrti?"
"Na úmrtním listu stojí, že příčinou smrti byla náhlá žaludeční nevolnost způsobená jedovatou stravou s přidružením dalších faktorů."
Mason se zamračil.
"Přesně tak," potvrdila. "George Findlay si vzal do hlavy, že půjde a sám si přečte, co v úmrtním listu stojí. Jednoduše byl sprostý."
"Jak dobře ho znáte?" zeptal se Mason.
"Viděla jsem ho," připustila. "Když se s ním setkám, poznám ho. Mluvili jsme spolu. Ale za celý život jsem s tímhle člověkem nestrávila víc jak dvacet minut. Když jde někomu po krku, zůstane hezky za rohem, rafne, rafne, rafne, nevynechá příležitost, aby vám nezavařil.
Nebudu vám zrovna teď vykládat další podrobnosti, protože nemáte čas mě poslouchat. Chci, abyste chránil mé zájmy. Až do těch hrdel. Chci, abyste najal pana Drakea na všechny vyšetřovací služby, které budete považovat za potřebné. Chci však, aby všechno řídil a měl v rukou jeden jediný člověk. Nemyslím, že právě o tomhle se musíme panu Drakeovi zmiňovat.
Připravila jsem vám šek na tisíc dolarů, pane Masone. Už vás nebudu víc zdržovat. A slibuju, že příště, až budu chtít s vámi jednat, telefonicky se objednám. Ale dnes jsem byla moc rozčilená... Prostě jsem vás musela vidět."
"Vydržte chvilku," uklidňoval ji Mason. "Pan Smythe se trochu opozdil a neuškodí mu, když ještě chvilku počká."

Rozhodně zavrtěla hlavou. "Podrobností, které se musíte dozvědět, je ještě kopa, pane Masone. A já jen chtěla, abyste tu práci přijal. Pusťte se do ní a zastupujte mě, jak nejlíp dovedete."
Mason řekl: "Budu chtít adresu Delana Arlingtona a..."
"Proboha, nechcete za ním jít, že ne?"
"Ovšemže ne," odpověděl Mason. "Ale chci mít informace o různých lidech, kterýeh se situace nějak dotýká. Chci znát adresy synovců a neteří. Naše sekretářka Gertie si od vás vedle všechny adresy a jména napíše. Domluvte se s ní, aby vás vyprovodila. Můžete odejít služebním východem."
Pak se Mason otočil k Delle Streetové. "Hotovo, Dello," řekl. "Řekněte panu Smythovi, že může vstoupit."

Kapitola čtvrtá

Della Streetová oznámila: "V kanceláři je D. A. Arlington. Je s ním mladá dáma. Nepředstavil ji. Jenom prohlásil, že s vámi musí mluvit ve velmi naléhavé záležitosti."
"Arlington - Arlington," mumlal Mason. "To jméno mi něco říká."
"Zralý nápadník paní Selmy Ansonové se jmenoval Delane Arlington," napověděla Della Streetová. "Nemůže to být on?"
"Panebože!" vyhrkl Mason. "Toseví, že je to on. Jestli si nedáme pozor, zaženou nás k tomu, že z nás bude sňatková kancelář. To se tedy situace pěkně zamotala."
"Co myslite, že bude chtít?" položila otázku Della Streetová. "Vyjádřil se, že přichází s problémem natolik osobním, že jej může probrat jenom s vámi."
Mason se ošil. "To je ten malér, Dello. Jak z toho čestně ven? Jestliže zastupuju Selmu Ansonovou, nemůžu dost dobře zároveň zastupovat Arlingtona - rozhodně ne, pokud to neprozradím Selmě Ansonové a nezeptám se, co ona na to - a mám takové tušení, že právě o to nebude Arlington stát.
Obráceně nikde nestojí psáno, že bych mu musel říkat, že Selma Ansonová je moje klientka - tedy pokud to už neví. Mám pocit, že Selma Ansonová chce naše vztahy nechat pěkně pod pokličkou."
"A v pozadí je Mildredin nápadník," přidala se Della Streetová, "který prohlašuje, že Selma Ansonová s cílem vybrat pojistku a zdědit peníze zavraždila svého manžela."
"No co, zkusíme se na pana Arlingtona podívat a uvidíme, jestli je to právě on. Vyžádejte si celé jméno a adresu, Dello. Uvidíme, jestli je to náš člověk."
Della Streetová zvedla telefon a Gertii v přijímací kanceláři požádala: "Gertie, zapiš si adresu pana Arlingtona. Sděl mu, že pan Mason se ho pokusí zanedlouho přijmout, ale zrovna dnes ráno má mnoho práce a... Máš ji?... Jasně... Dobrá, požádej ho, aby chvilku počkal."
Della Streetová zavěsila a kývla na Masona. "Adresu Delana Arlingtona nám dala Selma Ansonová, a když teď ráno přišel D. A. Arlington, zapsala si jeho adresu Gertie. Takže už víme, o koho se jedná. Adresy souhlasí."
"Výborně," pochválil Mason. "Jděte a přiveďte je, Dello."
Della Streetová vyšla do předpokoje a ve chvilce byla zpátky s mužem kolem pětapadesáti - rovným jako jedle, hladce oholeným, trochu zakulaceným v pase, ale jinak spíše štíhlým, s vlasy protkanými stříbrem.
Dívce, která ho doprovázela, mohlo být pětadvacet - blondýna s velikýma, klidnýma očima, z nichž jako by vyzařovala jistota, že neumějí lhát.
Arlington vykročil a napřáhl ruku. "Díky, že jste nás přijal, pane Masone. Jsem D. A. Arlington, tohle je moje neteř Daphne. Co se týče finanční stránky, není problém, abych za veškerý ztracený čas zaplatil. Avšak musím jednat v naprosté důvěrnosti. Chci..."
Mason ho zvednutím ruky zarazil. "Moment, prosím," pravil. "Napřed musíme probrat některé okolnosti, abychom vůbec mohli začít."
Daphne Arlingtonová o krůček postoupila, podala Masonovi ruku a usmála se. "Strýček Delane je jako sopka, pane Masone."
"Když mě čeká nějaká práce, chci se do ní pustit a mít ji za sebou," zavrčel Arlington. "Co je tedy třeba udělat nejdřív?"
"Za prvé," spustil Mason, "na právníka - máme-li na mysli úspěšného advokáta - se obvykle nahrne pětinásobek případů, než kolik může zvládnout. Proto si zcela přirozeně vyhrazuje právo odhadnout a vybrat si, kterého případu se ujme. Pokusí se předem odhadnout, kolik času a námahy bude případ vyžadovat, a potom se rozhodne, jestli jej vezme či ne.
Nezapomeňte rovněž, že zaměstnaný advokát má velice rozvětvenou činnost. Já například zastupuji celou řadu pojišťovacích společností. Dřív nežli nějaký případ přijmu, musím se ujistit, že..."
"Tady bychom právě mohli narazit," připustil Arlington, "protože já si s vámi zrovna chci pohovořit o jedné pojišťovně."
"O které?" zeptal se Mason.
"O úrazové a životní pojišťovně, která vyplácí dvojnásobek Double Indemnity Accident and Life Company."
Mason se chvilku zamyslel a potom se ozval: "Právník je nucen pohovořit si s případným klientem, aby si objasnili jádro problému, avšak kdyby se ukázalo, že obhajuje rozporné zájmy, mohlo by se stát, že nastávajícího klienta bude mrzet, že se svěřil, s čím se svěřil.
Navrhoval bych tedy tento postup, pane Arlingtone. Řekněte mi rámcově - opravdu jen v obrysech - co vás trápí, a nesvěřujte mi žádnou informaci, kterou byste mi nedal, kdybych zastupoval Double Indemnity Accident and Life."
"Vy ji zastupujete?" zeptal se Arlington a najednou jako by se chystal naježit.
Mason s úsměvem řekl: "Nedostávám od nich roční dividendy, ale určitě jsem už několik jejích pohlavárů v osobních

sporech zastupoval. A jednou jsme projednávali případ, kde šlo o zájmy podniku. Řekněte mi však obecně, o co se jedná, pane Arlingtone, pak projdeme naše spisy a podíváme se, jak se můžeme rozmáchnout."
Poněkud uchlácholený Arlington začal: "Znáte chlapa, co zastupuje Double Indemnity Accident and Life a jmenuje se Herman J. Bolton?"
Mason stáhl obočí a řekl: "Myslím, že ne, ale přijdeme na to, až mi řeknete, jakou roli pan Bolton hraje. Vedeme si kartotéku s abecedním seznamem osob, s kterými jsme čas od času měli co do činění. Jen obecně - velmi, velmi obecně, pane Arlingtone, o co vlastně jde?"
Arlington prohlásil: "Chci se oženit, a tenhle chlap, Bolton kruci, já bych ho..."
"No tak, klid, strýčku," ozvala se Daphne, "nesmíš si to tolik brát. Vzpomeň si, co ti říkal doktor o vysokém krevním tlaku."
Arlington se zhluboka nadechl, trochu se uvolnil a řekl: "Pane Masone, tohle je právě jeden z těch zádrhelů."
"Pokračujte," vyzval ho Mason. "Při naší práci se doslechneme lecjaké historky."
"Mým přítelem byl Bill Anson. Věnoval se obchodu s realitami. Chtěl na mně, abych prodal určitý kus pozemku, a já měl docela zájem. Vypadalo to, že slušně vynese.
Žil jsem teď pár let jako osamělý vlk. Mám dojem, že jsem se až moc upnul na lásku a oddanost příbuzných."
"Kterých příbuzných?" zeptal se Mason.
"Dětí mých zemřelých bratrů Douglase a Olivera Arlingtonových, a zvlášť potom tady Daphne."
"Kolik je to dětí?"
"Čtyři," řekl Arlington. "Tady moje neteř Daphne. Pak její sestřenka Mildred, Oliverova dcera. A dva Douglasovi synové: Fowler Arlington, který si vzal ohromně roztomilou ženu, stará se o mě jako o vlastního tátu. A pak ten mladší, Marvin, ten je taky ženatý."
"Pokračujte," vyzval ho Mason. "Povězte mi, jak spolu všechno souvisí."
"Tak tedy Fowler Arlington a jeho žena Lolita pořádali rodinný večer s jídlem na rožni a na oslavu mých narozenin připravili jedno z mých nejoblíbenějších jídel - krabí salát.
Bill Anson se mnou potřeboval projednat jakousi důležitou záležitost ve spojitosti s prodávaným pozemkem a chtěl za mnou přijít. A Fowler povídá: ‚Proč nepozveš Billa se ženou na oslavu narozenin a po jídle si můžete o všem popovídat.`"
"Billa Ansona a jeho ženu?" přeptal se Mason.
"Toseví," odsekl podrážděně Arlington. "Na hostinu se obvykle nezve nikdo s tím, že byste manželku nechal doma."
"A paní Ansonovou jste znal stejně dobře jako Billa?" zeptal se Mason.
"Viděl jsem ji," řekl Arlington, "ale Fowler znal oba, jak Billa, tak Selmu - to je Billova manželka - líp než já. Měli spolu nějaká obchodní jednání a dokonce se přátelili."
"Pokračujte," vybídl ho Mason.
"Musím říct, že to byla pěkně nešťastná večeře," navázal Arlington. "Krabi salát strašně miluju a Lolita ho nachystala děsnou spoustu. Jediný malér je, že když mám na krku nějaké obchodní jednání, jsem vždycky celý napružený. Mám trochu potíže s vysokým krevním tlakem, pane Masone, a když začne jít do tuhého, dost mi povyjede.
Jedna věc mi na celém ujednání vadila. Byl jsem rozhodnut obchod podepsat, ale zůstal jediný zádrhel, týkal se ohraničení jednoho pásma pozemku, a to se mi nelíbilo. Řekl jsem Billovi, co si o tom myslím. Rozčílil se. Měl úplně opačný názor než já. A když mu něco šlo na nervy, strašně se cpal, tvrdil, že ho to uklidňuje.
No a ten krab byl nějak chycený. Všem se udělalo špatně. Já zvracel a všichni ostatní taky. Nebyla to Lolitina vina. Podle mě to byla chyba chlapa, co nám kraby prodal. On tvrdí, že Lolita a Mildred nechaly salát dlouho venku z ledničky. Mildred i Lolita byly obě to odpoledne u kadeřníka. Byl teplý den a podle mě jedna či druhá zapomněla, když salát dochutily, strčit ho zpátky do ledničky. Nevím, ale všichni po něm prostě zvraceli. A Bill, který se přecpal, dostal zřejmě tak velkou dávku, že byla smrtelná, protože se k tomu přidaly ještě další komplikace - měl snad vředy či co. U Fowlera byl doktor, u Daphne taky. Byl to jeden z těch ošklivých případů otravy jídlem a pro nás zážitek, na který bychom nejradši nadobro zapomněli.
Lolita a Mildred měly pochopitelně kruté výčitky svědomí. Mildred má přítele advokáta a ten jí nařídil, že nesmí jaktěživo připustit, že to odpoledne nechala salát venku z ledničky. Aspoň já si to tak sumíruju. Bály se, aby je někdo ze zákona nepopotahoval.
No a potom jsem Selmu Ansonovou vídal častěji. Trochu mě zavazovala odpovědnost. Ale Selma mě ujistila, že už nemůžeme udělat nic, co by Billa vrátilo k životu, a..."
"Okamžik," řekl Mason. "Jakto že jste se s paní Ansonovou začal scházet tak často?"
"Vzhledem k okolnostem," vysvětlil Arlington, "jsem se cítil trochu zavázán dokončit ten obchod s pozemkem, který Bill nastartoval. Vyplýval z něj určitý zisk a jednání bylo tak daleko, že nebyl problém dokončit je a provizi vybrat. Měl jsem dojem, že Selmě by se peníze mohly hodit. A to je všechno, co jsem o Selmě věděl."
"Co tím chcete říct?" zeptal se Mason.
"Ta žena je obchodní génius," vzplanul Arlington. "Bill měl životní pojistku na sto tisíc dolarů. Vyzvedla si ji a přidala k tomu peníze, které dostala po vyrovnání Billových nemovitostí. A začala s realitami obchodovat sama. Dala se i na burzu a od té doby se jí peníze jen sypou."
"Kdy se to všechno sběhlo?" zeptal se Mason. "Myslim ta večeře, při níž byl pan Anson otráven?"
"Asi před třinácti měsíci."
"A která pojišťovna vyplácela pojistku?"
"Už jsem vám to říkal," odpověděl Arlington netrpělivě, "Double Indemnity Accident and Life."
"Ne," opravil ho Mason, "vyprávěl jste mi, že jste měl s touto pojišťovnou nedorozumění, ale neřekl jste mi, že právě

tato pojišťovna vyplatila pojistku na život pana Ansona."
"Jo, bylo to sto tisíc klacků. Vysázeli je bez řečí, ale pořád a pořád se v tom případu šťourají."
"A co je k tomu vede?" zeptal se Mason.
"To je dlouhá historie," řekl Arlington. "Šel jsem do jednoho z těch obchodů s pozemky se Selmou Ansonovou, museli jsme se vídat častěji a já přišel na to, jak je to vpravdě citlivá, pomilováníhodná žena a... No, sakra, Masone, chci se s ní oženit!"
"Se Selmou Ansonovou?"
"Ano."
"Existuje nějaký důvod, proč byste se nemohli vzít?" zeptal se Mason.
"To tedy ano."
"A jaký?"
"Selma."
"Jak to myslíte?"
"Nechce se za mě provdat."
"Myslite tím, že o vás ani trochu nestojí?" zeptal se Mason.
"Selma ho miluje," ozvala se Daphne.
Arlington se otočil, aby na ni viděl, zamračil se a podrážděně odsekl: "Mně se to zatlouká."
"Možná že bych mohla v tomto ohledu trochu objasnit fakta," pokračovala Daphne. "Dovoluju si říct, že rodina se sňatkem nesouhlasí - do krve nesouhlasí."
"Jaké má důvody?" zeptal se Mason.
"Chcete slyšet ty pravé," zeptala se Daphne, „nebo ty, o nichž tvrdí, že jsou pravé?"
"Co když mi prozradíte oboje?" požádal Mason.
"Skutečné důvody," prohlásila Daphne rozpáleně, "jsou v možnosti, že se strýček Delane ožení a začnou se Selmou Ansonovou v plné shodě šťastně žít. A rodina má strach, že kdyby strýček odešel první, Selma Ansonová by zdědila všechny jeho peníze."
"A co říkají nahlas?" zeptal se Mason. Daphne zaváhala.
"Jen do toho," vyzval ji Mason.
"Zkrátka," odhodlala se Daphne, "zdá se jim, že by nevypadalo dobře, kdyby se strýček oženil s vdovou po muži, který na základě soudního dobrozdání zemřel na otravu z jídla."
Mason se obrátil na Arlingtona. "Od smrti jejího manžela jste Sehnu Ansonovou vídal dost často a zamiloval jste se do ní."
"Ano."
"Kdy?"
"Co kdy?"
"Jak je to dlouho, co ji milujete?"
"Nikdy nemůžete přesně určit, kdy se vám tyhle věci přihodí," řekl rozdurděně Arlington. "Když je člověk starší, nezblázní se, jako když si zlomí nohu či co. Nemůžete říct: ‚Zamiloval jsem se dvacátého ve čtvrtek odpoledne v půl třetí.`"
"Jak dlouho to trvá?" nedal se Mason.
"Říkám vám, že nevím."
"Přibližně?"
"No dobrá," vzdal se Arlington. "Věděl jsem, že jsem do ní blázen, asi tak několik měsíců po tom, co Bill umřel, ale myslím, že jsem v tom lítal už kapánek dřív, než jsem byl ochoten si přiznat."
"Ještě předtím, než Bill Anson zemřel?" zeptal se Mason.
"Kam tím míříte? Chcete naznačit..."
"Nechci nic naznačit," uklidnil ho Mason. "Jenom se snažím vypátrat okolnosti."
"Nejsem žádný sukničkář," řekl Arlington. "Bill Anson byl můj přítel. Toseví, že mě napadlo, že vyhrál terno, když si vzal Selmu za manželku, ale nikdy jsem neměl žádné spády a neměl jsem v plánu něco si s ní začínat - jestli máte tohle na mysli."
"Já nic takového na mysli neměl," usmál se Mason. "Ale právě tohle někde vzadu v mysli sedí vám."
"Sakra, když bylo kolem pořád tolik narážek," posteskl si Arlington. "Zvlášt Mildred si omáčí. Vykládá, že jestli si Selmu vezmu, bude z toho skandál. A nakonec - no, nakonec se objeví ten pojišťovák."
"Zopakujete mi jeho jméno?"
"Herman Bolton."
"Díky. A o co mu jde?"
"Rozběhl vyšetřování, zpovídá každého, kdo se té narozeninové večeře zúčastnil. Pojišťovna se očividně kroutí, přestože pojistku vyplatila. Zaslechl jsem něco, že chce případ znovu otevřít. Můžou to udělat, pane Masone?"
"Záleží na okolnostech," prohlásil Mason. "Mohli by samozřejmě prohlásit, že pojistka byla vyplacena za okolností, které je opravňují, aby žádali vrácení."
"Za jakých okolností?" zeptal se Arlington.
Mason pravil: "V tom vám bohužel nemohu dát radu. Peníze mohli vyplatit omylem, na základě podvodu nebo..."
"Mohli by ty peníze vysoudit zpátky?"
"Znovu se dostáváme k problematice důkazů," řekl Mason. "Třeba budou schopni prokázat, že na základě určitých okolností byly peníze Selmě Ansonové vyplaceny neprávem a že Selma Ansonová nápaditě obhospodařovala kapitál,

který měl přinést prospěch pojišťovně."
"Na základě jakých okolností?" zeptal se Arlington.
Mason zaváhal.
"Že Selma Ansonová úmyslně otrávila svého manžela," ozvala se tvrdě Daphne.
"Ptám se pana Masona, ne tebe!" vypálil Arlington rozzlobeně.
"A pan Mason se zdráhá a nechce ti to říct na rovinu," odpověděla Daphne.
"Upřímně řečeno," přiznal Mason, "neznám fakta. Co vás na tu myšlenku přivedlo, slečno Arlingtonová?"
Daphne řekla: "Druh otázek, které nám Bolton kladl. Bolton očividně zastává teorii, že Bill Anson nezemřel na otravu z jídla že sice dostal otravu a bylo mu zle, ale že se jeho stav začal lepšit a v tom okamžiku dostal dávku účinného jedu, a ta ho nakonec zabila."
Arlington ji zarazil: "Takové věci neříkej, Daphne. Nemůžeme vědět, co si Bolton myslí."
"Ty to možná nevíš, ale já ano," řekla Daphne.
"Chceš říct, že tobě Bolton vykládal věci, o kterých se mně nezmínil?" zeptal se Arlington.
"Myslím si to proto, jelikož mi napovídal víc, než si myslí, hezky mezi řádky," tvrdila Daphne umanutě. "A nesmíš před těmihle závěry strkat hlavu do písku, strýčku."
"Celý ten malér mě dostane z deště pod okap," řekl Arlington. "Selma si mě nikdy nevezme, jestli pojišťovna začne roztrušovat takovéhle zvěsti."
"Nezačíná roztrušovat zvěsti," protestovala Daphne. "Bolton rovnou napochodoval a začal mě zpovídat, jaké jsem měla příznaky, jaké příznaky měli ostatní, kolik krabího salátu kdo z nás snědl a jestli víme, kdo z nás nechal mísu válet se na kuchyňském stole, když jsme to odpoledne byly s Mildred v salónu krásy.
Tahal ze mne rozumy o všech případech nevolnosti a vyptával se, jestli nám všem nebylo jen trochu špatně a brzy se nám ulevilo, a jestli se taky neulevilo Billu Ansonovi, ale pak se jeho stav náhle zhoršil a on umřel."
"Dobrá," připustil Arlington, "zajíc je z pytle venku, pane Masone. A právě to chci. Chci, abyste pojišťovnu přiměl, aby se přestala děsit o jejich životy, aby se stáhla a dala od nás ruce pryč. Už tak mám starostí až nad hlavu."
"Máte dojem, že vyšetřování, které pojišťovna vede, by mohlo paní Ansonovou nadobro odradit, aby souhlasila se sňatkem?"
"Toseví, že to k tomu povede. A povím vám ještě něco - ta žena nepatří k těm, kteří se cpou, kde je nechtějí. Dokud bude v rodině panovat tenhle pocit nepřátelství, nevezme si mě."
"Mohl byste ovšem celý problém vyřešit tím, že byste si s rodinou všechno vyříkali," navrhl Mason. "Mohl byste jim sdělit, jak máte v plánu vyřešit finanční otázky. A samozřejmě byste také mohl zdůraznit, že jestli si zamanete, nikdo vám nezabrání, abyste sepsal závěť, v níž synovce i neteře vydědíte."
"To bych neudělal," řekl Arlington. "Tak daleko nechci zajít. Patří do rodiny. Jsou jediní příbuzní, které kdy budu mít. Ale jestliže se chci znovu oženit a sestavit závěť, v níž zanechám manželce tolik peněz, kolik uznám za vhodné, chci mít volnou ruku a přesně tak to udělat. Nechci, aby se kolem mě rojili synovci a neteře a kázali mi, co smím a co nesmím."
"Všichni nemají stejný náhled," zdůraznila Daphne.
"Někteří však ano?" zeptal se advokát.
Chvíli zaváhala, pak se Masonovi podívala přímo do očí.
"Ano," přitakala, "někteří si to tak představují."
Mason prohlásil: "Jak to vypadá, pane Arlingtone, mám dojem, že od vás nemohu přijmout žádnou zálohu."
"Proč ne?"
"Vy nemůžete podniknout nic proti pojišťovací společnosti," řekl Mason. "Osoba, která by se měla opřít pojišťovně za poškození pověsti a urážku na cti, je Selma Ansonová. Měl byste jí navrhnout, aby se se mnou poradila, a já bych si snad našel čas, abych ji zastupoval. Vy však nemáte pro takový krok žádný důvod. Vy žádnou újmu nemůžete doložit."
"Že nemůžu doložit újmu?" vybuchl Arlington. "Jestli bude pojišťovna čmuchat kolem a roztrousí spoustu drbů a Selma si mě kvůli ním nevezme, celý zbytek života mám v troskách."
"Dívám se na to z hlediska právního zdůvodnění," vysvětlil Mason. "A dívám se na to též z hlediska osobnosti klienta. Myslím, že bych mohl převzít zastoupení Selmy Ansonové v dané situaci, pokud bych nezastupoval vás."
Daphne pravila: "Snaž se, strýčku, je to naprosto jasné. Přemluv Selmu, aby za panem Masonem zašla."
"Jak bych mohl před Selmou tohle rozpatlat," vzdychl Delane Arlington. "Vůbec neví, jaké ptákoviny si tenhle mizera pojišťovací vyšetřovatel snaží vymyslet."
"Jak víte, že paní Ansonová nic netuší?" zeptal se Mason.
"To vám můžu vysvětlit podle toho, jak se chová. Tlačí ji jiné věci, láme si hlavu s rodinou a s tím, jak to v rodině vypadá. Ale to je taky všecko, co by jí dělalo starosti."
"Strýčku," řekla Daphne naléhavě, "už se zase rozčiluješ a doktor ti říkal, že bys měl odpočívat a zůstat v klidu. Takže rozhovor se Selmou Ansonovou si vezmu na starost já. Zjistím, kolik toho ví o všem, co se děje.
Pojďme. Už jsme pana Masona připravili o spoustu času."
Rozhodně vstala.
Delane Arlington se zvedl daleko pomaleji. "Kolik vám dlužíme, pane Masone?"
"Nic," řekl Mason. "Rámcově jste mi objasnili případ. S tím, aby bylo jasno, že jste mi nesdělili nic, co by bylo z profesionálního hlediska důvěrné. Nastínili jste mi jen okolnosti, které by měly vést k jistému druhu zastupování. Já jsem vám vysvětlil, že v dané situaci od vás nemohu přijmout žádnou zálohu. Snažil jsem se vám vysvětlit své postavení, jak nejlépe to šlo."
"Takže mi nemůžete ani v nejmenším pomoci," prohlásil Arlington. "Protože dám krk, že Selma určitě nevyhledá advokáta, aby všemu učinil přítrž."

"Co víš, co udělá!" zasáhla Daphne. "Počkej, až si s ní promluvím jako žena s ženou. Pojď, strýčku, jdeme."
Arlington se ve dveřích ještě chvilku zastavil. "Mohu vám dát jako zálohu, kolik budete chtít," nabízel. "Naslepo jakoukoli sumu."
Mason se usmál a zavrtěl hlavou. "Určitě alespoň v tuto chvíli ne, pane Arlingtone. Podle mne nemáte důvod pro žádný spor. Ten má Selma Ansonová."
"Dejte si říct, ta se do žádného nepustí!" vybafl Arlington.
Daphne se na Masona usmála, vzala strýčka pod paží a strkala ho k východu.
Mason se obrátil k Delle Streetové.
"A máme to," řekl, když venku zaklaply dveře, "taková parádní situace! Selma Ansonová se přihrne a vypoví mi půli historky."
"Možná že víc nezná," nadhodila Della.
"Možná," připustil Mason. "Jenomže ji někdo sleduje a pojišťovna se pokouší dokázat, že svého muže zavraždila."
"Pokus dost možná vyvolaný krátkým telefonickým hovorem někoho z členů Arlingtonovy rodiny, který se nechce dočkat toho, jak se Delane Arlington žení," usoudila Della Streetová.
"To samozřejmě nevíme," řekl Mason. "Ale možnost tu je. Nicméně jsme se dostali k situaci, kdy se pojišťovací společnost rozhodne znovu otevřít případ. Kde se nám v obraze objeví čitelný sledovač. Kde se do všeho přimotá docela nenápadný stíneček, s nímž je ve spojení, a...
Mohlo by to vypadat, že někdo z neteří a synovců si tu namíchal hezky zlovolnou hru."
"Partičku, kde se i my dostaneme k lizu?" zeptala se Della.
"Myslím," přemítal Mason, "že i na nás nějaká karta padne. Podle mne budeme mít hezky brzy potěšení opět spatřit Selmu Ansonovou a doufám, že karty, které zbudou na nás, budou jedno či dvě esa. Zkuste mi sehnat Paula Drakea, Dello."
Della hbitými prstíky prošátrala číselník na Masonově neregistrovaném telefonu a spojila se přímou a zcela soukromou linkou do Drakeovy kanceláře.
Za chvilinku kývala na Masona a do telefonu řekla: "Chce s vámi mluvit šéf, Paule."
Mason si převzal z ruky Delly Streetové sluchátko a řekl: "Paule, ten případ Selmy Ansonové začíná dostávat obrátky."
"Jak to? Myslel jsem, že skončil," divil se Drake.
"Paní Ansonová mi svou záležitost nadále svěřila a požádala mě, abych jednal podle vlastního uvážení," řekl Mason.
"A to přesně teď dělám. Chci, abys okamžitě vyslal do terénu dva lidi."
"Co za lidi? O jakou fušku půjde?" zeptal se Drake.
"Začneme s Georgem Findlayem," řekl Mason. "Na něj se pověsí vějička a čitelný stín dáme na paty Ralphu Bairdovi."
"Počkej moment!" divil se Drake. "Nechápu to. Obvykle nasazuješ vějičku na osobu, která je předmětem nezastírané sledovačky. Osoba se pak vějičce svěří, že ji někdo sleduje; vějička se přeptá, proč by ji pro boha živého měl někdo sledovat. A předpokládá se, že dotyčný svou historku vysype."
"Správně," přitakal Mason. "Přesně této techniky použijeme i tentokrát, ale s menšími obměnami."
"Dobrá. Takže na George Findlaye chceš vějičku. To se snadno zařídí."
"Sežeň někoho šikovného," naléhal Mason, "chlapíka, který by byl asi tak starý jako Findlay - nesmí být o moc starší - takový ten tvrdý typ playboye - a aby sebou uměl hodit.
Právě takový je George Findlay. Prodává ojetá auta, rychle mluví, práce mu jde od ruky. Tvůj chlapík musí být, jako by mu z oka vypadl. Třeba nebude nutné nějak dlouho ho zacvičovat."
"Ale na Ralpha Bairda chceš čitelný stín," řekl Drake. "Nechápu..."
"Ralpha Bairda si vezme na starost čitelný stín," zopakoval Mason.
"Kdy začne?"
"Teď hned."
"Fajn. Jak moc se má předvádět?"
"Jako šlapka," řekl Mason a zavěsil.
Poté se právník obrátil na Dellu. "Když si chtějí hrát, můžeme si hrát. A teď mi, Dello, hoďte na drát Selmu Ansonovou."
"Přes ústřednu?" zeptala se.
"Jestli máte po ruce číslo, vytočte je přímo odsud," řekl Mason. "Čas pracuje proti nám."
Za chvilku se Della Streetová ohlásila do telefonu: "Paní Ansonová, volá kancelář pana Masona. Pan Mason by s vámi rád mluvil o velmi důležité věci. Počkejte prosím u telefonu."
Mason si převzal sluchátko. "Paní Ansonová, mohlo by se stát, že máte napíchnutý telefon, takže když dovolíte, měli bychom si dávat pozor, co říkáme."
"Mám napíchnutý telefon?" prohlásila nevěřícně.
"Možnost tu vždycky je," opakoval Mason. "A teď bych vám chtěl důtklivě zdůraznit několik věcí. Celá záležitost je možná daleko závažnější, nežli se nám zdá, a možná je nastražená daleko složitěji, než jsme si do nynějška představovali. Nemohu si dovolit ponechat cokoli náhodě.
A teď dobře poslouchejte. Seznámila jste se s novou přítelkyní - dámou, která se zajímala o Yucatán. Sledujete mě?"
"Ano, ano, pokračujte."
"Buďte před touhle ženou velice, velice opatrná na každičké slovo. Pokud se vám podaří, abyste ji příliš neurazila, v nejbližších několika dnech se jí vyhnout, vyhněte se jí. Pokud se s ní přece setkáte nebo se s ní budete muset z nějakého důvodu sejít, chovejte se, jako by se nic nedělo. Buďte uvolněná, ale nic jí nesvěřujte."

"Můžete mi to vysvětlit?" zeptala se.
"Můžu," řekl Mason, "ale teď myslím není ta pravá chvíle. A teď se držte. Ať se děje cokoli, nic vás nesmí vylekat nebo nahnat strach. Prostě se držte, hlavu vzhůru a zachovat klid."
"Proč?" ptala se. "Co to pro všechno na světě znamená?"
Mason řekl: "Vyinkasovala jste po smrti manžela jistou pojistnou částku?"
"Proč - ano. Měl pojistku a ta mi připadla."
"A jak jste naložila s penězi?"
"Investovala jsem je."
"Moudře?"
"Šťastně."
"Získala jste nějaký prospěch?"
"Podařilo se mi velice, velice dobře je obrátit."
"A teď je docela dobře možné," pravil Mason, "že lidé z pojišťovny se budou pokoušet tvrdit, že jednak peníze byly vyplaceny neprávem, jednak že jste celou tu dobu jen spravovala jakožto komisionář majetek pojišťovny - což vás staví do situace, že byste musela vrátit nejen pojistnou částku, ale i veškerý zisk, který z investování peněz vyplynul."
"Ale... ale... ale s něčím takovým přece nemohou uspět!"
"Neřekl jsem, že uspějí," prohlásil Mason. "Povídám jen, že se o to mohou pokusit."
"Ale proč by... To by bylo strašné!"
"Proto vás žádám," naléhal Mason, "abyste byla opatrná. Chci, abyste se pokaždé, když se v případě odehraje nějaká změna, se mnou okamžitě spojila. A rád bych, abyste si dala velký, velký pozor, s kým se pouštíte do řeči. A ještě něco - vyhledal vás jistý chlapík, co se jmenuje Bolton?"
"Ne. Kdo je to?"
"Celým jménem Herman J. Bolton," vysvětlil Mason. "Zastupuje pojišťovnu. Dost možná, že vás navštíví. Jestliže přijde, dám na to krk, že bude mít s sebou kufříkovou aktovku a že ji jakoby náhodou položí dost těsně k místu, kde budete mluvit. A pak vám začne klást určité otázky.
V tom kufříku bude nahrávač - jeden z těch rekordérů, co se dají dobře schovat a mají vysoce citlivý mikrofon.
Takže si přeji, abyste panu Boltonovi řekla, že podle vás se jedná o dotazování, které předchází možnému soudnímu sporu, a protože jste jednou z potenciálních soudních stran, bylo by nemorální, kdyby s vámi hovořil bez vašeho právního zástupce. Pak si ho hezky změřte a bez obalu se ho zeptejte, jestli v aktovce, kterou si odložil, má nahrávač. Zkuste z něj vypáčit odpověď - je jedno, jestli řekne ano či ne. Ale hezky se mu roztřesou kolena.
Můžete se spravedlivě rozčílit, vyhodit ho a poučit, že s nikým nebudete mluvit jinak než za přítomnosti svého právního zástupce. Dokážete to všechno?"
"Svedu všechno. Ale - pane Masone, vždyť z toho jde hrůza!"
"Proč hrůza?"
"Myslím, že jsem chtěla říct, že je to pro mne jako rána do vazu. Myslela jsem si, že všechny tyhle věci už patří minulosti - že když je pojistka jednou vyplacená, neměly by už být žádné potíže. Neexistuje nějaké ustanovení, časové omezení, které by vyhrabávání takových věcí nepřipouštělo?"
"Máme co dělat se zvláštní situací," vysvětloval Mason. "Mohou prohlásit, že došlo k úmyslnému podvodu a díky vašim kličkám se jim podařilo podvod odhalit teprve v posledních dnech. Mohou prohlásit, že váš manžel spáchal sebevraždu, a mohou prohlásit, že váš manžel byl zavražděn!"
"V tom má prsty George Findlay," vybuchla. "Semínko už zasil."
"Přesně tak!" souhlasil Mason. "Dejte tedy na mou radu a nikomu nevěřte. Jedna paní povídala je jedna věc, soudní spor druhá."
"Dobře," přitakala. "Zkusím to, ale pěkně mě to straší... Když si představím, že pojišťovna bude chtít peníze zpátky - to by mě položilo."
Mason řekl: "Objevilo se ještě pár věcí, které jsem vám zatím neřekl - možná že za pár hodin v nich bude víc jasno. Chráním vaše zájmy, jak nejlíp umím. Držte se a neztrácejte hlavu. Zatím nashle!"
"Sbohem," řekla skomíravě.
Mason zavěsil.
"Má šok?" zeptala se Della.
Teprve po chvilce Mason odpověděl: "Bojí se."

Kapitola pátá

Když v pondělí ráno vstoupil Perry Mason do kanceláře, zastihl Dellu Streetovou celou rozrušenou.
"Slyšel jste v osm hodin v rádiu ranní zprávy?" zeptala se.
Mason zavrtěl hlavou. "Měl jsem poslouchat?"
"Až by vám z toho zalehlo," uškhóla se Della Streetová.
"Ven s tím!"
"Státní zastupitelství překvapivě vydalo přeraz k exhumaci těla Williama Harpera Ansona, jenž zemřel asi před třinácti měsíci údajně na otravu jídlem. Hlasatel oznámil, že předběžné šetření ukázalo přítomnost arzénu."
"Aj-aj!" vzdychl Mason.
"Dál," pokračovala Della Streetová, "rozhlasová zpráva oznamovala, že úřední místa mají ještě další důkazy, avšak ani policie, ani zastupitelství je zatím sdělovacím prostředkům nehodlají sdělit, jelikož nemají v úmyslu oslabit šance

obhajoby v spravedlivém procesu."
"Obhajoby?" ověřoval si Mason. "A řekli jméno advokáta, o němž se předpokládá, že povede obhajobu?"
"Ne."
"To je ale hnusné ovlivňování," řekl Mason. "Stejné, jako kdyby řekli: ‚Z morálních důvodů nemůžeme prohlásit, že na vdovu byl vydán zatykač, a proto nevydáme žádné prohlášení, ani když se případ nějak děsuplně zamotá.`"
"Myslíte si, že vydají zatykač?" zeptala se.
"Dokud není vydán zatykač a někdo není vzat do vazby, v žádném případu nefiguruje obhájce."
Advokát stál, mračil se a snažil se právě získanou informaci strávit.
Zazvonil telefon.
Della Streetová zvedla sluchátko a ozvala se: "Ano, Gertie?" Pak ztuhla a řekla: "Hned to bude. Hoď nám ji sem na linku, pan Mason s ní bude chtít mluvit."
Della Streetová se otočila k advokátovi.
"Volá Selma Ansonová. Přišel za ní ten pojišťovací agent, co se jmenuje Bolton, a chce, aby se vyjádřila k faktům týkajícím se úmrtí jejího muže. Na základě vašich instrukcí prohlásila, že vypovídat nebude, řekla..."
"Dejte mi ji," vyzval Dellu Mason a vzal si telefon. "Haló, paní Ansonová."
Po drátě k němu dolehl Selmin přiškrcený a trochu vylekaný hlas. "Ano, pane Masone?"
"Je tam pan Bolton?"
"Ano."
"Sdělte mu, že prohlášení učiníte pouze za přítomnosti právního zástupce," řekl Mason.
Chvlii čekal a pak zaslechl, jak Selma někomu v pozadí říká: "Budu odpovídat pouze za přítomnosti mého advokáta."
Pak se Selma Ansonová ozvala do telefonu: "Pan Bolton by rád věděl, jestli si s vámi může promluvit po telefonu."
"Dejte mi ho," řekl Mason.
Mužský hlas, který se ozval v telefonu, zněl sebejistě, možná až trochu panovačně.
"Pane Masone, jsem zástupce pojišťovací společnosti Double Indemnity Accident and Life."
"A vaše jméno?" zeptal se Mason. "Herman J. Bolton."
"Pokračujte," pravil Mason.
"Provádíme následné vyšetřování ohledně skonu jednoho z našich pojištěnců - Williama Harpera Ansona."
"V jakém smyslu?"
"Původní příčinou smrti - snad bych měl spíše říci případu úmrtí, která je zaznamenána v původním úmrtním listu - byla porucha v žaludečním a střevním traktu způsobená otravou z požité stravy a následnými komplikacemi."
"V pořádku," řekl Mason, "a co se děje?"
"Pojišťovací společnosti se dostala poněkud zneklidňující informace a pokud vím, tělo nebožtíka bylo exhumováno a předběžné šetření ukazuje přítomnost arzénu. Jak to vypadá, je velmi pravděpodobné, že objevíme další okolnosti, na jejichž základě se dá předpokládat, že do stravy, jež byla předpokládanou příčinou otravy, byl přidán jed."
"Rozumím," řekl Mason.
"Hovořil jsem s několika lidmi, kteří se té večeře zúčastnili, a mám několik velmi zajímavých výpovědí. Teď bych rád získal výpověď od pozůstalé vdovy Selmy Ansonové. Jenomže se mnou odmítá mluvit."
"Odmítá?" zeptal se Mason.
"Tedy, odmítla o čemkoli vypovídat, dokud nebude přítomen její advokát."
"Ale to neznamená, že výpověď odmítla," upozornil Mason. "Chcete-li jí položit nějakou otázku, můžete s paní Ansonovou přijít ke mně a zodpovíme je tady."
"Vypadalo by to, že jedná v dobré víře," řekl Bolton. "Pojišťovně by neměla odmítat vyjádření."
"Dobrá," řekl Mason, "když už mluvíme o dobré víře, dovolte mi položit vám otázku, k jakým krokům se pojišťovna chystá."
"Co myslíte tím, k jakým krokům se chystá? Nevím, že by se k něčemu chystala. Prostě jen vyšetřuje."
"A důvod, proč se pustila do vyšetřování, je, že na základě jistých okolností pojišťovna věří, že by mohla částku, kterou vyplatila na pojistném, získat zpátky?"
"Tohle je záležitost právního oddělení. Já jsem jen v odboru vyšetřování."
"Je to ale smysluplný předpoklad?" zeptal se Mason.
"No, ne že bych mohl říct, že je zhola nemožný."
"Za těchto podmínek," pokračoval Mason, "ve chvíli, kdy se tohoto závěru chopí právní oddělení, vy už nemáte v nejmenším právo zpovídat druhou stranu jinak nežli v přítomnosti advokáta. A já bych navrhoval, abyste si k jakémukoli pohovoru, který spolu snad povedem, přibral i právního zástupce pojišťovny."
"Ale proboha! To není třeba!" vypálil Bolton podrážděně. "Mám ve vyšetřování letitou praxi, a když už dojde na to, jak koho zpovídat, radši radím našim advokátům, než abych si nechal od nich říkat, co mám dělat já."
"Ten návrh jsem vyslovil pouze z morálních důvodů," pravil Mason. "Já s vámi jinak nežli za přítomnosti právního zástupce pojišťovny mluvit nebudu. A stejně tak vy ani za nic nebudete hovořit se Selmou Ansonovou, pokud nebude přítomen její advokát."
"Kdy za vámi můžeme přijít?" zeptal se Bolton.
"Koho myslíte tím my?"
"Paní Ansonovou a sebe."
"Bez advokáta?"
"Bez advokáta. Povídal jsem vám, že v podobných případech nepotřebuje, aby mi někdo z právního oddělení asistoval."

"Sežeňte si od vašich právníků dopis," řekl Mason, "v němž bude černé na bílém, že jsou plně srozuměni s tím, abych vás vyslýchal bez jakéhokoli zástupce právního oddělení vaší pojišťovny."
"Ale vy přece nebudete vyslýchat mne," ohradil se Bolton. "Já budu vyslýchat Selmu Ansonovou."
"To si myslíte vy!" odpověděl Mason. "Jestli si představujete, že budete klást otázky Selmě Ansonové s tím, že nebudete ochoten odpovědět na otázky, které položím já vám, pak sem vůbec nemusíte chodit."
"Dobrá," sklapl Bolton. "Já nemám co skrývat."
"My nemáme co skrývat," řekl Mason. "Ale jak zdůrazňujete, jste v dané oblasti na slovo vzatý odborník a věřte, že nás ani nenapadne, abychom se dostali do kůže jehňátek, která vedou na porážku!"
"To se povedlo!" uchechtl se Bolton. "Perry Mason, proslavený advokát - a jehně vedené na porážku!"
"Sežeňte si ten dopis od právního oddělení vaší pojišťovny a pak mi zavolejte," vyzval ho Mason. "A teď mi dejte k telefonu Sehnu Ansonovou."
Když se k telefonu vrátila Selma Ansonová, Mason ji vyzval: "Vyštípejte ho, paní Ansonová. Ať vám neuklouzne ani slovíčko, které by mělo s případem co dělat. Prostě mu zopakujte, že mluvit budete pouze před advokátem. Vystrnaďte ho, a jakmile vypadne, hned mi zavolejte. A až budete volat, přesvědčte se, že je doopravdy z doslechu. Jasné?"
"Jasné," přitakala.
"Fajn," řekl Mason. "Zbavte se ho a cinkněte mi."
Advokát zavěsil.
Zatímco čekal, až mu Selma Ansonová bude moci zatelefonovat, rázoval po kanceláři - a co chvíli bombardoval Dellu Streetovou úvahami.
"Tohle je finta, Dello... Kdyby vyšetřování zahájila policie, v tu chvíli by to nebylo všeobecné vyšetřování, ale šetření by bylo zaměřeno k určité osobě a tu osobu, v našem případě Selmu Ansonovou, by museli upozornit, že je podezřelá z vraždy. Že cokoli řekne, může být použito proti ní. Že má právo, aby u všech stupňů projednávání byl přítomen její právní zástupce."
"A takhle?" zeptala se Della Streetová.
"Takhle to vypadá," odpověděl Mason, "že si mysleli - pošleme vyšetřovatele z pojišťovny a ten bude zpívat, že zkoumá okolnosti, za jakých její manžel zemřel. Vdově při tom třeba ujede něco, co ji vyvede z míry a možná jí taky zamotá hlavu, rozpovídá se a namele tolik věcí, že ji to pak bude hezky mrzet.
A tenhle chlápek zjistil, že ji zastupuju, a honem vletěl do nejbližší budky a telefonuje, aby šéfům řekl, jak se věci mají, a dostal instrukce, co dál."
Telefon zařinčel.
"To bude paní Ansonová," usoudila Della Streetová.
Mason přikývl a zamířil k telefonu.
Sluchátko zvedla Della Streetová. "Okamžik, paní Ansonová," řekla a podala Masonovi sluchátko.
"Ted poslouchejte, paní Ansonová, je to důležité," začal. "Ten Bolton bude s největší pravděpodobností za chvilinku zpátky a bude vyzbrojen schválením pojišťovny a jejího právního oddělení nebo možná papírem od některého úřednika, aby ve vyšetřování pokračoval. Určitě vám navrhne, abyste se okamžitě vypravili ke mně do kanceláře."
"Ale to přece nejde," bránila se. "Už tolikrát jsem vám způsobila potíže tím, že jsem se k vám vhrnula bez předchozího ujednání a..."
"V tom máte naprosto pravdu," připustil Mason. "Ale tentokrát bych si na případ rád posvítil dřív, nežli jej začne nafukovat druhá strana."
"Kdo je ta druhá strana?"
"Jednak pojišťovna, jednak policie."
"Policie?"
"Policie," potvrdil Mason. "Nebuďte naivní. Kdyby se pojišťovně podařilo shromáždit pro úřední posty dostatek důkazů, aby vás mohli uvěznit za to, že jste otrávila svého muže, pojišťovna by okamžitě měla všechno doma a mohla by prohlásit, že jmění, které vám vyplatila, jste pro ně pouze spravovala a že mají nárok nejen na peníze, co vám vyplatili, ale i na veškerý další zisk.
Aby to všechno hezky sedlo, poukáží na to, že jste jednala nepoctivě. Vyjdou s tím, že peníze byly vyplaceny na základě chybného posouzení, k němuž jste zavdala příčinu a dopustila se tak podvodného jednání. Budou dokazovat, že v první chvíli na podvod nepřišli, a horlivě budou tvrdit, že na něj ani přijít nemohli.
A vám se teď někdo setsakra snaží znepříjemnit život. Myslím, že víte, o koho jde. Takže musíme hrát opatrně.
Je velmi pravděpodobné, že váš telefon má odposlech. Jistě to nevím. Ale musím vás na tuto možnost alespoň upozornit.
Až se pan Bolton vrátí, zavolejte mi, abychom si domluvili schůzku. Já vám řeknu, abyste za mnou do kanceláře přišli ihned. Vypravte se a dejte si pozor, jestli s sebou nemá ten nahrávač..."
"Asi má. Přišel s koženou kabelou a postavil si ji těsně vedle křesla."
"Ovšem, rekordér," řekl Mason. "Dokud nedojdete ke mně do kanceláře, nevypusťte jinou větu než ‚Bez komentáře`, a tady u mě přenechte mluvení také mně. Je vám to jasné?"
"Ano."
"Prima," pravil Mason. "Čekám vás. Přijďte přesně, jak vám řeknu."

Kapitola šestá

Della Streetová oznámila: "Jsou tady."

"Myslíte Selmu Ansonovou a toho pojišťováka?"
Přikývla.
"Sem s nimi," řekl Mason.
Della Streetová zamířila ke dveřím vedoucím do přijímací kanceláře, otevřela je a pozvala Selmu Ansonovou a chlápka, co se nesl jako páv, dál do kanceláře.
Selma Ansonová se držela zpátky jako dítě, které přistihli při lumpárně a pan řídící si je pozval do ředitelny.
Zato chlapík se hrnul dovnitř jako velká voda.
"Dobrý den, pane Masone," vybafl. "Herman J. Bolton jméno mé, adjustátor Double Indemnity Accident and Life. Myslím, že je vám jasné, proč jsem tady."
Mason mu ledabyle stiskl ruku. "V přenosu myšlenek jsem byl vždycky slabší," řekl, "takže mi to budete muset objasnit."
"Moje společnost uzavřela životní pojistku s panem Williamem Harperem Ansonem na sto tisíc dolarů. Ten člověk před třinácti měsíci zemřel. Podle úmrtního listu tehdy nebyl nejmenší důvod pochybovat, že se jednalo o přirozenou smrt. Pojistný nárok jsme vyplatili. Paní Ansonová obdržela peníze, a jak věřím, velmi moudře je investovala. Kapitál uložila, investovala znovu a dosáhla velmi pěkných zisků."
"A dál?" zeptal se Mason.
"Teď máme důvod domnívat se," řekl Bolton, "že pojistnou částku jsme vyplatili řekněme přinejmenším předčasně."
"Co myslíte slovem předčasně?"
"Měli jsme pokračovat v šetření."
"Co podle vás takové pokračování v šetření mělo přinést?"
"Mohlo se ukázat, že peníze paní Ansonové nemáme vyplatit."
"Na základě čeho?"
"Hned se k tomu dostanu."
"Velmi zajímavé," řekl Mason. "Máte potvrzení od vašeho právního oddělení, že se mnou můžete jednat bez jejich přítomnosti?"
"Dopis ne, ale dostal jsem směrnice telefonicky. Pokud by vám to nestačilo, máte jim zavolat."
Selma Ansonová se usadila do křesla. Bolton stál, ramena ode zdi ke zdi, a zasypával Masona slovy jako příval.
"Radši si sedněte," vyzval ho Mason a sám se pohodlně uvelebil v otáčivém křesle za stolem.
Bolton chvíli váhal, potom se usadil na kraj židle naproti Masonovi.
"Takže vy říkáte," začal Mason, "že jste se dopustili omylu tím, že jste pojistku předčasně vyplatili. Jaké možné události by mohly ovlivnit situaci natolik, že byste byli povinnosti úhrady zproštěni?"
"Třeba sebevražda," vyjel Bolton.
"Nevyplývá snad z pojistky, že poté, co uběhl rok od pojistné události, pojišťovna zaplatí sjednanou částku i v případě, že pojištěná osoba spáchala sebevraždu?"

"Právě naopak," prohlásil Bolton, "zmíněná pojistná smlouva patřila k těm, v nichž se praví, že v případě sebevraždy platební povinnost pro společnost zaniká."
"Proč si myslíte, že se jednalo o sebevraždu?"
"Neřekl jsem, že si myslím, že se jednalo o sebevraždu. Řekl jsem, že další vyšetřování by mohlo ukázat, že se jednalo o sebevraždu."
"Jak byla spáchána?"
"Budu k vám upřímný," řekl Bolton. "Vy si nás jak vidno chcete držet pěkně od těla. My pracujeme na bázi přátelství. Věříme v dokonalou spolupráci. Nebudu se pokoušet nějaké informace z vás páčit. Ale kolik toho víte o otravách arzénem?"
"Má smysl, abyste mi to vysvětloval?" zeptal se Mason.
"Ušetřilo by nám čas, kdybyste nějaké ponětí měl."
"Proč bychom časem šetřili," protáhl Mason. "Máme ho habaděj."
"Dobrá," připustil Bolton. "Arzén je houževnatý druh jedu. Víme, že Anson zemřel na otravu arzénem a nikoli na otravu ze zkaženého jídla."
"Jen dál," povzbudil ho Mason.
Bolton pokračoval: "Mohlo se samozřejmě stát, že Anson, který věděl, že v případě sebevraždy nárok na vyplacení pojistky zaniká, a chtěl si vzít život, ale zároveň vdovu dobře zajistit, v určitou chvíli, kdy přišel k přátelům na večeři, vpravil arzén do jídla tak, že do talířů ostatních přimíchal jen tolik arzénu, aby se ostatním udělalo trochu nevolno, ale sám si dal na vlastní talíř takovou dávku, aby výsledek byl osudový.
Za těchto okolností každý lékař, kterého přivolají, se snadno dá svést a jako diagnózu Ansonovy nevolnosti označí zažívací a střevní poruchy, které znásobeny vředovou chorobou vyústily jen při malé dávce jedovaté stravy v osudný konec."
"A za těchto předpokladů," pravil Mason, "se snažíte vyvázat vaši pojišťovnu z povinnosti platit."
"Přesně tak."
"A budete dál usilovat o to, abyste si na vdově vymohli vrácení peněz?"
"To už je záležitost právního oddělení," řekl Bolton, "a o právních aspektech se s vámi já hádat nehodlám. Avšak za jistých okolností by základní hodnota pojistky mohla být vymáhána zpět."
"A za jiných okolností ne?"
"Za jiných okolností," Bolton pečlivě volil slova, "by mohla být vymáhána nejen základní pojistná částka, ale snahou

našeho právního oddělení by bylo prokázat, že majetkem pojišťovny je i kapitál nahromaděný ze zisků při investování základní částky a musí být tedy společnosti navrácen rovněž."
"O jaké okolnosti by šlo?" zeptal se Mason.
Bolton se předklonil, vytřeštil na Masona oči a vybuchl: "Kdyby šlo o vraždu."
"Kdyby ji spáchal kdo?" zeptal se Mason.
"Ten, komu přinesla prospěch, Selma Ansonová."
"Obviňujete tedy mou klientku z vraždy?" zeptal se Mason.
"Ne, ne, ne, ani v nejmenším! Nesmíte mě špatně chápat a nesmíte mi vkládat do úst, co jsem neřekl, pane Masone. Probírám jenom právní kličky."
"Dobrá," řekl Mason. "Připustme, že tu jen probíráme právní hlediska a celá debata je neosobní. Mohl byste mi podrobněji vysvětlit svou vlastní roli?"
"Nevím, proč bych to dělal," řekl Bolton. "Jestliže zesnulý byl zavražděn osobou, která má z pojistky prospěch, je nabíledni, že vzhledem ke svému zlému konání vrah nemá právo na jakýkoli majetek."
"Avšak ani tehdy nemůže být pojistka prohlášena za neplatnou," řekl Mason.
"Teď jste narazil na právnickou kličku," prohlásil Bolton. "Pojistka není bezpředmětná. Pojišťovna je povinna podle smlouvy pojistnou částku vyplatit jakožto majetkový nárok nebožtíka jeho dědicům, a pokud by dědici nebyli, proplácí se státu. Snad vám mohu připomenout případ Meyer versus Johnson, 115 C.A. 646, 2 Pacific 2. 456, a případ Životní pojišťovna západního pobřeží versus Crawford, 58 C.A. 2. 771,138 P. 2. 384."
"Jak je vidět," usmál se Mason, "vaše právní oddělení vás na tuto schůzku vyzbrojilo dokonalými informacemi."
Bolton prohlásil: "Říkal jsem vám, pane Masone, že v téhle branži pracuju už řadu let, a myslím, že základní principy pojišťovacích zákonů mám v malíku."
"Jakto tedy, že si vaše pojišťovna od tohoto vyšetřování kdovíco slibuje?" zeptal se Mason.
"Nic víc, než co jsem právě řekl, a připouštím, že jde jen o právně technickou záležitost. Double Indemnity Accident and Life Company uzavírá velmi specifický druh dohod. V případech, kdy dochází k nenadálému úmrtí, je naše společnost daleko benevolentnější při vyplácení dvojnásobku pojistné částky než jiné společnosti.
Například v tomto případě byla základní pojistná částka padesát tisíc dolarů. Mohlo by být sporné, zda můžeme za nenadálé úmrtí a neštěstí pokládat fakt, že zkažené jídlo si nebožtík záměrně otrávil. Společnost přesto tento moment nijak nezpochybnila a s ohledem na náš blahovolný přístup k vyplácení pojistného ochotně vyplatila dvojnásobnou úhradu. Paní Ansonová obdržela sto tisíc dolarů, tedy dvojnásobek pojistky."
"Jen dál," vyzval ho Mason. "Povídejte. Vedete si skvěle."
"A potom," pokračoval Bolton, "naše vyšetřování odhalilo, že v době, kdy její manžel zemřel, neměla paní Ansonová ani haliř vlastního jmění, takže použila zmíněného sta tisíc dolarů, které dostala z pojistky, a právě s tímto kapitálem začala podnikat. Je neobyčejně obratná, ví jak na to a zisky se jí začaly vršit. Investovala do pozemků a investovala na burze a v současné době se jí sto tisíc dolarů otočilo div ne na půl miliónu dolarů.
Pakliže zavraždila svého manžela - a neopomeňte, pane Masone, že tu jenom abstraktně navozuji právnický problém, nevznáším přímé obvinění, takže opakuji - pokud svého muže zavraždila, dopustila se tím, že přijala od pojišťovny částku sto tisíc dolarů, podvodu a stala se tak bezděčně pouhou správkyní majetku pojišťovny.
Na základě pojišťovacích zákonů, které zakazují, aby pachatel zlého činu mohl těžit z dalších transakcí založených na podvodu, veškeré zisky, kterých paní Ansonová dosáhla, by připadly pojišťovně.
Naše společnost by se tak dostala do situace, kdy by měla nárok na pět set tisíc dolarů, z nichž by byla povinna vyplatit sto tisíc dolarů jakožto majetek náležící panu Williamu Ansonovi. A pokud by nebyli dědici, vyplatila by je státu Kalifornie. Zbytek, čtyři sta tisíc dolarů, by přešel do majetku pojišťovny."
"To je velice zamotané právnické zdůvodnění," řekl Mason. "Určitě jste musel hodně štourat a hodně si lámat hlavu, abyste na ně přišel."
"Za to mě společnost platí, pane Masone," odvětil Bolton. "S oprávněnou hrdostí můžu prohlásit, že v mém pracovním rejstříku je už hezkých pár set tisíc dolarů, které jsem pojišťovně zachránil. Umím vzít za věc."
"Je mi to jasné," usoudil Mason. "Mimochodem, máte v té kabele nahrávač?"
Bolton zůstal na židli jako zkamenělý.
"Máte?" opakoval Mason.
"Po pravdě řečeno mám," ozval se po chvilce váhání Bolton. "Potrpím si, aby má hlášení byla dokonalá, a abych měl jistotu, že všechno, co bylo řečeno, jsem zachytil správně, rád si přesná slova znovu prověřím."
"Chápu," řekl Mason. "Takže vy chcete mít tento rozhovor nahraný?"
"Ano."
"Jak já to chápu," řekl Mason, "Ansonovi byli na návštěvě a paní Ansonová neměla s přípravou jídla, které bylo podáváno, nic společného."
"Ona sama mi to neřekla," pravil Bolton.
"A vy byste chtěl, aby to řekla?"
"Ano."
"A potom se jí zeptáte, jak dlouho se pohybovala v domě předtím, než přišlo jídlo na stůl, kde bylo do té doby a tak podobně?"
"Asi bych se jí zeptal."
"K tomuto bodu jste už podnikl nějaké vyšetřování?"
"S několika svědky jsem mluvil. Ano."
"Mluvil jste s členy Arlingtonovy rodiny?"

"S některými. Ano."
"Podrobně?"
"Ano."
"A vyptával jste se, kde bylo jídlo uloženo, než je začali podávat?"
"Došel jsem k závěru, že vaše klientka Selma Ansonová s roznášením pomáhala."
"Chápu," řekl Mason. "Za těchto okolností mám dojem, že by mi vyhovovalo, kdybychom na tom byli stejně a já se mohl na rozhovoru, při němž bude má klientka vyzvána, aby odpovídala na otázky, podílet jako rovnocenný partner."
"Co tím chcete říci?"
"Myslím, že bych si s dalšími svědky také napřed rád promluvil."
"To by bylo hrubé."
"Anebo," navrhl Mason s odzbrojujícím úsměvem, "když už nosíte nahrávač s sebou všude, kde vyslýcháte svědky, mohl byste mi ty pásky přehrát a já bych si výpovědi svědků rovnou poslechl."
"O čem to vykládáte?" vyjel Bolton popuzeně. "Ty nahrávky jsou můj soukromý majetek. Nikomu je nepouštím."
"Velkou roli možná hrál i způsob," řekl Mason, "jak jste otázky formuloval. Záleží na tom, jestli jste nekladl otázky zavádějící, které měly osoby, jež jste vyslýchal, už trochu nasměrovat, anebo jestli jste se zarputile nesnažil být zaujatý."
"Dělám si svou práci, jak uznám za vhodné. Neradím vám, jak byste tu svou měl dělat vy. A vy mě nebudete poučovat, co mám a nemám dělat já."
"V tom případě," zalitoval Mason, "se žádné prohlášení konat nebude."
"To ale od vás není zrovna pěkné," odfrkl si Bolton. "Snažíme se poctivě vyšetřit oprávněnost nároku. Je tu možnost sebevraždy a je tu taky možnost vraždy. Vaše klientka by se měla snažit, aby nám pomohla dostat se k pravdě."
Mason se usmál: "Nezapomeňte, že vás nepoučuji, jak byste měl postupovat vy. A vy mě nepoučujte, jak bych si měl počínat já. Co se mne týče, náš rozhovor skončil."
Selma Ansonová se nadechovala, že něco řekne, ale Mason ji rukou zarazil.
Bolton zůstal sedět na krajíčku židle, do tváře se mu vhrnula krev a v očích se mu zlostně zablesklo.
Mason řekl: "Opakuji znovu. Rozhovor končíme. Je to snad jasné. Pokud mi dobře nerozumíte, můžete si paměť osvěžit z přehrávače. Přejeme vám hezký den, pane Boltone."
Bolton vyštěkl: "Takhle se mnou nemůžete zamést."
"Proč ne?" zeptal se Mason.
"Protože já buď od vaší klientky výpověď dostanu, nebo ji obviním, že odmítla vypovídat."
Mason se usmál. "Ale vždyť ona vám neodmítá vaše otázky zodpovědět. V tuto chvíli a v této situaci odmítám odpovídat já. Chci mít možnost dřív, nežli usměrním svou klientku, jak má odpovídat na vaše otázky, posoudit svědectví, která jste shromáždil. Bude odpovídat, až ode mne dostane pokyn, a nikoli dříve. Je to jasné?"
"To je podraz."
"Neptal jsem se vás, jestli je to podraz. Ptal jsem se, je-li to jasné?"
"Dobře. Jasné," vzdal se Bolton.
"Díky," usmál se Mason. "Víc už vás nemusíme zdržovat."
Bolton se zarputile zvedl, zdvihl kabelu a řekl: "Co živ, budete tohohle kroku litovat, Masone. Mám tolik důkazů, že si můžu sednout a hlášení pojišťovně nadrápat na místě. Ta zpráva nebude pro vaši klientku moc lichotivá. To, že nechtěla vypovídat, že odmítla vysvětlit jisté okolnosti, jí podle mě hezky zavaří."
"Jaké okolnosti?" zeptal se Mason.
Bolton zlostně vyjel: "Počítám, že jste nevěděl, že vaše klientka nakupovala arzén?"
"Kupovala arzén?" ujišťoval se Mason. "Víte to jistě?"
"Toseví, že jistě," potvrdil Bolton. "Vražedné plány maskovala hezký čas tím, že si naoko zamilovala vycpávání ptáků. K nejlepším metodám, jak zachránit kůži, aby se netrhala a nevypadávalo peří, je použít na ošetření nějaký prostředek s arzénem.
Na trhu je pro tyto účely známý preparát Lesklé peří a Selma Ansonová ho před smrtí manžela kupovala spousty. Třeba vás bude zajímat, že když manžel paní Ansonové zemřel, vdova o vycpávání ptactva ztratila zájem, a co já vím, v krámě, kde předtím nakupovala, si od smrti Williama Ansona nekoupila Lesklého peří ani plechovčičku.
Třeba byste chtěl, aby vám tohle vysvětlila, pane Masone."
Mason střelil pohledem na Selmu Ansonovou. Spodní ret se jí chvěl.
Mason vstal, zamířil ke dveřím kanceláře a řekl: "Vysvětlím všechno v pravou chvíli pravým osobám, ale nepřipustím, abyste mi sem vpadl pod záminkou, že se vám jedná o informace, a přitom napadal mou klientku."
"Vy mě nebudete učit, jak se vyšetřuje," ušklíbl se Bolton.
Mason si stoupl mezi Boltona a Selmu Ansonovou, širokými rameny paní Ansonovou zaštítil a řekl:
"Ven."
"Toho budete litovat. Počkejte..."
"Ven!"
"Jak myslite," řekl Bolton. "Vaše jednání mě přesvědčuje, že nešlo o žádnou sebevraždu, ale že William Anson byl zavražděn a vy to víte a snažíte se chránit..."
"Ven!" zaburácel Mason a hrozivě vykročil.
Bolton škobrtavě couvl, otočil se a vypadl z kanceláře. Mason zavřel dveře.
Selma Ansonová lovila v kabelce kapesník a rozplakala se. Mason hodil významný pohled na Dellu Streetovou, zvedl telefon a požádal v přijímací kanceláři: "Teď ať nás za žádných okolností nikdo neruší, Gertie. A dokud vám nedám

signál, že je volno, nikdo ať sem nevkročí."
Advokát se vrátil k otáčivému křeslu, usadil se a řekl laskavě: "Jen klid, paní Ansonová. Ten chlap z vás chtěl jenom schválně vyrazit nějaké nepředložené prohlášení."
Přikývla.
"Zničil mi celý život."
"Dobrá," spustil Mason stále mile, ale naléhavě. "Nemáme tušení, kolik času nám zbývá, než sem vpadne policie. Radši byste mi měla povědět o tom Lesklém peří."
"Kde by mě napadlo, že..." hlesla, "úplně mne to vykolejilo, pane Masone."
"Všiml jsem si," potvrdil Mason, "a Bolton si to taky jako bombu nachystal. Takže zkuste mi teď všechno vysvětllt."
"Dokud byl William naživu, staral se jen o své pozemky a patřil k těm tvrdým náturám. Většinu času jsem byla sama. Měli jsme moc hezký dům s velikou zahradou a v ní byla spousta ptactva. Sehnala jsem si dalekohled a začala ptáky pozorovat a pak, jen ze záliby, jsem si některé druhy chtěla zachovat.
Když se mi namanul nějaký neznámý ptáček, přidala jsem si ho do sbírky."
"Jak?"
"Ve městě je zakázáno střílet, a tak jsem si vyrobila šikovná tenata. Když se mi tam chytili ptáci, o které jsem nestála, pustila jsem je. Ale když jsem chytla ptáčka, kterého jsem chtěla mít, zabila jsem ho a vycpala - a ten chlapík má pravdu, kupovala jsem Lesklé peří.
Doporučili mi tenhle prostředek v krámě, kde jsem nakupovala obvyklé prášky."
"Zakoupila jste ho hodně?" zeptal se Mason.
"Trochu. Ano. Několikrát jsem si jej koupila."
"A když váš muž zemřel?"
"Když můj manžel umřel," navázala, "začala jsem všechno vidět jinýma očima. Lapila jsem několik ptáčků, kterými jsem si chtěla rozšířit sbírku, ale když jsem je vytáhla ze sítě a držela je v dlani, najednou jsem neměla to srdce zabít je.
Dřív jsem v tomhle ohledu nebyla moc útlocitná. Strašně jsem stála o to přesně každý druh určit a... No prostě, byl to jen malý opeřenec a s tím, jestli bude či nebude žít, jsem si tenkrát hlavu tolik nelámala."
"Takže po smrti manžela jste s tím přestala?"
"Nadobro. Povězte mi, pane Masone, když jste hovořil o čitelném stínu a vějičce, měl jste nějaké zvláštní informace?"
"Proč se ptáte?"
"Mluvil jste o vějičce, která se pokoušela kohosi přimět, aby přiznal, že tráví kočky."
Mason zúžil oči. "Vy jste náhodou kočky netrávila?"
"Proboha ne, pane Masone. Ale snažila jsem se odnaučit je, aby k nám lezly. Ptákům jsem sypala krmení a pár koček ze sousedství si zvyklo se tam motat. Obvykle jsem je vyhnala a sousedy požádala, aby si laskavě kočky zavírali doma. Jedna sousedka měla kocoura, na kterém strašně visela, a kocour pošel. Počítám, že si myslí, že jsem ho otrávila."
"A otrávila jste ho?"
"Proboha ne. Ani za nic bych kočku neotrávila. Upřímně řečeno dneska bych o život nepřipravila ani za nic nikoho, ale jednu chvíli jsem do vycpávání ptáků byla tak zblázněná, že mi nepřipadlo tak hrozné, když pár kousků polapím a zabiju. Moc jich nebylo, pane Masone, jen pár, které jsem si chtěla nechat."
"A kde jsou ti vycpaní ptáčci teď?"
"Doma."
"Je jich hodně?"
"Myslím, že pětačtyřicet nebo padesát, ti už jsou hotoví, a ostatní kůžičky jsem nakonzervovala, ale nevycpala."
"Je k takové práci zapotřebí hodně zručnosti?"
"A kolik, pane Masone, ale především to chce moře trpělivosti. Stálo mě to spoustu pokusů a moc jsem zkazila, když jsem se učila preparovat je podle návodu a rad z knížky, kterou mi dali v obchodě zároveň s materiálem. Kdyby se na některé první výrobky podíval odborník, zplakal by, ale později už jsem se za dílo nemusela stydět. Měla jsem spoustu trpělivosti, času habaděj a prostě jsem tu práci milovala a těšilo mě, když mi v ložnici všichni ti vycpaní ptáci na pohled létali jako živí."
"Rozumím," řekl Mason zamyšleně. "A teď vám povím něco, co s vámi možná otřese, paní Ansonová. Čeká vás zatčení a obvinění, že jste zavraždila svého muže. Budete se držet a absolutně nikdo z vás nevypáčí ani slůvko."
Selmě Ansonové poklesla brada. Na očích jí bylo vidět, že sebevědomí valem prchá.
"Jenom se neplašte," uklidňoval ji Mason. "Jsem váš advokát. Servíruju vám to bez obalu, protože události dostaly rychlý spád. Ten Bolton, co tu byl, je velice dravý vyšetřovatel. Podle mě pracuje ruku v ruce s úřadem státního zástupce. Podle mne toto vyšetřování vede na doporučení úřadů proto, že on má možnost širšího záběru, než by měla úřední místa. Úřední zástupce by vám musel sdělit, že máte právo, aby u všech jednání byl přítomen váš právní zástupce. Zatímco Bolton jakožto čmuchal pojišťovny se může přihrnout s nahrávacím zařízením a vylákat z vás výpověď, která by mohla být použita proti vám."
Selma Ansonová seděla hodnou chvíli jako němá, pak ze sebe vypravila jediné slovo: "Vražda?"
Mason přikývl.
"S něčím... s něčím takovým se nedokážu vyrovnat, pane Masone... To... nepřežiju."
Mason ji konejšil: "Říkám vám, abyste se neplašila. Říkám vám, abyste neztrácela hlavu. Nezbývá než brát věci chladnokrevně."
"Ale pomyšlení, že jsem zabila vlastního muže... Nikoho bych nedokázala zabít. Nedokázala bych..."
"Nehovořím o tom, jestli jste nebo nejste vinna," zdůraznil opět Mason. "Mluvím o tom, co teď nastane. Podle toho, co říkal Bolton, soudím, že teď zrovna nejspíš někde okupuje telefon a hlásí státnímu zastupitelství, že se nikam nedostal,

a nabádá je, aby se do dalšího pustili sami.
Takže kdyby vás chtěl někdo vyslýchat, chci, abyste prohlásila, že vás zastupuje advokát, že ten advokát jsem já a že chcete, aby u všech výslechů byl. Chci, abyste prohlásila, že jsem vám uložil, abyste bez mé přítomnosti na žádné otázky neodpovídala, protože chci otázky slyšet a poradit vám, jakou dát odpověď. Tak co, zvládnete to?"
"Když budu muset, ano. Ale... ale, můj bože... Pane Masone, nic nechápu!"
"Já vím," řekl Mason, "a teď půjdete hezky domů. Della Streetová vás doprovodí. A budete čekat, s čím se vytasí žaloba."
"Může slečna Streetová zůstat se mnou?"
"To bohužel nemůže," litoval Mason. "Ale může vás odvézt a ověřit si, že jste dorazlla domů v pořádku. Pojedete taxíkem?"
"Ano."
Mason kývl na Dellu Streetovou. "Vstáváme, Dello."
Della se na paní Ansonovou usmála. "Všechno bude v pořádku, paní Ansonová. Žádné strachy. Můžeme jít?"
Selma Ansonová se jako ve snu zvedla a zamířila ke dveřím. Della Streetová otevřela a podržela jí je.
Paní Ansonová překročila práh a už na chodbě se náhle otočila a řekla: "Děkuju vám, pane Masone. Děkuju vám, ďěkuju, děkuju!"
Della Streetová ji vzala za paži. Dveře samovolně zaklaply. Mason si počkal, až kroky na druhém konci chodby dozněly, pak zvedl telefon a požádal Gertii: "Hoďte mi okamžitě na drát Paula Drakea."
Gertie hovor spojila.
Mason se ozval: "Paule, tady je Perry. Della Streetová právě míří se Selmou Ansonovou k výtahu. Pověs na ni někoho."
"Na Dellu?"
"Na Selmu."
"Zrovna v tuhle chvíli tu nemám ani nohu. Budu potřebovat deset nebo patnáct minut, než..."
"V pořádku," řekl Mason. "Adresu Selmy Ansonové máš. Poslal jsem s ní domů Dellu Streetovou a ta už dohlídne, aby se někde nezatoulala. Hned tam někoho pošli a zajisti, aby ho vystřídali, protože chci, aby Selmu sledovali nepřetržitě."
"Máš pocit, že tě chce podrazit?" zeptal se Drake.
"Nevím," netroufnul si posoudit Mason, "ale zajímá mě především, jestli se kolem nebude motat nějaký policejní vůz a nepokusí se nám ji sbalit. Kdyby ji zatkli a ona ztratila hlavu a zapomněla požádat o přítomnost advokáta, chtěl bych být na telefonu, ohlásit se policii a trvat na tom, že u jednání budu."
"Rozumím ti," řekl Drake. "Sledování zařídím. Ty myslíš, že ji můžou zatknout?"
"Mohou, ale o tom si promluvíme později," prohlásil Mason a zavěsil.

Kapitola sedmá

Když Della Streetová štrachala patentním klíčem v zámku dveří do soukromé Masonovy kanceláře, Perry Mason na ni čekal.
"Jak to šlo, Dello?" zeptal se.
Potřásla hlavou. "Strašně nerada jsem ji nechávala samotnou. Měl by s ní někdo být."
"Není to zas tak strašné, aby se musela nadobro sesypat," řekl Mason.
Della Streetová odporovala: "Obávám se, že je to horší, než si myslíme. Je děsivě rozčilená. Myslíte si, šéfe, že svého muže vážně zabila?"
"Na takové soudy je moc brzy, Dello," odpověděl Mason. "AIe právo na to, aby ji někdo obhajoval, má, ať už provedla cokoli. Zákon zaručuje, že obviněný má právo poradit se v kterémkoli stadiu vyšetřování i při soudním přelíčení."
"Jenomže něco - možná to bylo odhalení toho pojišťovacího vyšetřovatele, že měla k dispozici ten arzénový přípravek - ji doslova vykolejilo."
"Není těžké to pochopit," pravil Mason. "Její muž očividně hodně vydělával a taky hodně utrácel. Když umřel, zůstala s holýma rukama. Zdvojená pojistná suma padesáti tisíc dolarů pro ni zřejmě znamenala jediný způsob, jak se zmátořit. Vyinkasovala peníze, investovala je a teď si lebedí na kulatém půlmilióníku."
Della Streetová přikývla. "Stejně bych nechtěla být v její kůži. Řekněte mi, šéfe, zařídil jste, aby na ni někdo z lidí Paula Drakea dohlédl?"
Mason přitakal: "Jeden nebo dva dny ji tam bude mít ve dne v noci někdo na očích."
"Nemyslíte, že bychom jí měli sdělit, že jsme jí tam nechali anděla strážného?"
"Zatím ne. Mám-li se přiznat, Dello, chci přesně vědět, co dělá. Jestli se za někým vydá, chci vědět, kdo to je... A my dva si zatím, Dello, uděláme trochu pořádek v korespondenci."
Mason začal diktovat a diktoval skoro do tří hodin odpoledne. Pak zazvonil tajný telefon.
Della Streetová tázavě vytáhla obočí. Mason přikývl.
Della Streetová zvedla sluchátko.
"Haló... Ano, Paule... V kolik?... Rozumím. Radši vám předám Perryho."
Mason si od ní aparát vzal. "Co nového, Paule?"
Drake hlásil: "Tvá strana odešla z hotelu, kde bydlí, vzala si taxík, rozjela se na Sedmou ulici do pobočky Obchodní a podnikatelské banky, skoro půlhodinu se tam zdržela, vyšla a hnala taxíkáře přímo na Montrose Heights číslo 1035."
"Montrose Heights," opakoval Mason. "To mi něco říká. Není to..."
"Adresa, kde bydlí George Findlay," doplnil Drake.

"Findlaye ti někdo sleduje?"
"Prozatím ne. Vzpomeň si, že jsem na něj měl nasadit vějičku. Jeden operativec už maká, ale zatím se nepodařilo navázat kontakt. Čitelný stín má v patách Ralph Baird."
"Selma Ansonová jezdila taxíkem, Paule?"
"Přesně tak."
"Vždycky ho pustila?"
"Ne, původního nechala čekat."
"Měl tvůj chlapík možnost dobře si situaci očíhnout?"
"To měl. Ansonová vešla do banky a asi třiadvacet minut se zdržela. Pak vyšla, vlezla zpátky do drožky a teď je právě s mým člověkem v závěsu na cestě k La Brea, ale jsem ochoten vsadit krk, že má zamířeno na letiště. Jsou teď odtamtud možná jen míli."
"Můžeš se s tvým člověkem spojit?" zeptal se Mason.
"Jo, má ve voze telefon."
"Řekni mu, že ji za žádných okolností nesmí ztratit z očí," naléhal Mason. "Nařiď mu, ať zaparkuje na letišti a klidně se dá popotahovat za zakázané parkování nebo si dá vůz odtáhnout, to je jedno, ale dotyčná osoba mu prostě nesmí zmizet z dohledu."
"Vyřídím," řekl Drake.
"Dej mi vědět, co bude dál, Paule," požádal Mason, zavěsil telefon a konečky prstů začal bubnovat na okraj stolu.
"Špatné?" zeptala se Della Streetová.
"Špatné," přitakal Mason.
"Jak moc?" zeptala se.
Mason řekl: "Ansonová si to namířila do banky, z banky vylítla, navštívila George Findlaye a teď si to zřejmě hasí přímo na letiště."
"Proboha, šéfe, myslíte, že se ho pokoušela uplatit nebo - že se snaží zdrhnout?"
"Jestli se snaží pláchnout," prohlásil Mason, "jsme v loji. Útěk svědčí o vině. Bolton může prokázat, že ji účinně obvinil z vraždy, a jestliže se po tomto obvinění dala na útěk... Sama si spočítáte, co by to obnášelo."
"Ale to by neudělala," prohlásila Della Streetová. "Je to vyrovnaná, rozumně uvažující obchodnice."
"Vyrovnaná byla, do chvíle, než prasklo svědectví o arzénu," řekl Mason, "a pak se nadobro sesypala. Jak vám připadala, když jste ji vezla domů, Dello?"
"Na pokraji hysterie," řekla Della Streetová. "Třásla se jako list. Když chtěla vejít do bytu, ruka s kliči se jí tak klepala, že si ji musela druhou rukou podepřít, aby se vůbec strefila do zámku."
"Vy jste si toho všimla?"
"Toseví, že všimla."
"Tak na to zapomeňte."
Della Streetová se usmála. "Hlášení podávám výlučně vám."
"Šikovné děvče," pochválil ji Mason, vstal a začal rázovat po kanceláři.
Della Streetová ho poplašeně sledovala.
Nakonec Mason prohlásil: "No dobře, když tu tak čekáme, měli bychom popojet o nějakou stránku v naší zprávě. Spláchněte to, Dello, nechce se mi ani diktovat, ani se nedokážu soustředit. V tomto případu je něco, o čem nevíme, a já mám pocit, jako když se plnou rychlostí řítíme přímo do závor."
"Možná bychom se přece jen do té zprávy mohli na chvíli pustit," navrhla Della Streetová. "Pět deset minut stejně nic nového neuslyšíme."
Mason si vzdychl, vrátil se zpátky ke křeslu, uvelebil se za stolem a řekl: "No dobrá, Dello, kde že jsme přestali?"
Della Streetová přečetla poslední odstavec, který jí předtím Mason nadiktoval.
Mason učinil dva marné pokusy zabrat se do textu, pak odstrčil židli.
"Je tu něco," pravil, "co přehlížíme, něco..."
Zařinčel tajný telefon. Mason vyjel, natáhl se přes stůl a popadl sluchátko.
"Co se děje, Paule?" vybafl.
Na lince se ozval přísně věcný hlas Paula Drakea. "Fůra věcí. Tvoje Selma Ansonová zaplatila taxíkáři, vřítila se do letištní haly, neometla se ani u pokladny pro letenky, ani nikde jinde, ale pádila rovnou k odbavovacím vchodům. Můj člověk za ní.
Všechny vchody, kde lidi čekali, minula, až přilítla k jednomu, kde se právě nastupovalo. Přelítla řadu, vybrala si takovou mladou holku, oblečenou jako myška, zamířila k ní a povídá: ‚Stálo by vám za to vydělat si sto padesát dolarů, kdybyste mi prodala letenku? Dám vám, co jste za ni zaplatila, a sto padesát dolarů navrch.` Holka na to skočila. Selma Ansonová popadla letenku, utrhla lístky na zavazadla, nacpala je dívčině, nabrala trysk a byla v letadle. Můj chlapík se pokoušel nacpat do letadla taky, ale bez letenky ho nechtěll pustit, protože aeroplán byl plný. Takže si aspoň podal dívčinu, co prodala letenku Selmě Ansonové.
Jedná se o Helen Ebbovou, bytem 34, North Hamster Drive. Měla letenku na let do El Pasa v Texasu přes Tucson, Arizona."
Mason požádal: "Paule, brnkni hned spolupracovníkovi v El Pasu. Dej mu popis Selmy Ansonové, řekni mu linku, číslo letu a... Měl tenhle let označená místa?"
"Jojo. Místa zněla na jméno. Helen Ebbová měla sedadlo 7A."
"Letadlo přistává v Tucsonu?"
"Jo."

"Sežeň někoho, kdo by v Tucsonu přistoupil na palubu a měl oči na šťopkách," požádal Mason. "Přitlač ho ke zdi, použij všechny finty, které tě napadnou. Jasné?"
"Jasné," řekl Drake.
Mason zavěsil a obrátil se k Delle Streetové. "Utíkejte do vedlejší kanceláře, Dello. Vezměte jeden telefon, Gertie ať popadne druhý. Obvolejte všechny letecké společnosti. Zjistěte, kdy letí první letadlo do El Pasa. Každá minuta je drahá. Asi pět minut se zdržím u Paula Drakea."
Della Streetová přikývla, popadla notes a klusala do sousední kanceláře.
Mason jak čáp spěšně přerázoval na dlouhých nohou ke dveřím, vystřelil na chodbu a zamířil ke kanceláři, kterou měl poblíž výtahu Paul Drake.
Mason rozrazil dveře a na dívku v přijímací kanceláři bafl: "Má tam Paul někoho?"
Dívka zavrtěla hlavou.
"Ohlaste mě," požádal Mason a otevřel si dvířka do chodbičky s řadou kancelári, které se tu kupily jako králičí kotce. Prťavá komůrka úplně na konci sloužila za místo pro úřadování Paula Drakea.
Mason prudce otevřel dveře.
Do komůrky se vešel Paul Drake, psací stůl, na něm čtyři telefony, rozhlasový přijímač, dvě židle a jedna skříň na spisy.
Mason nemarnil čas dlouhými úvody. "Paule, zařiď, aby tvůj detektiv Selmu Ansonovou sledoval, až vystoupí z letadla. Možná že bude používat jména, co bylo na letence - Helen Ebbová."
"Co když v Tucsonu vystoupí?" zapochyboval Drake.
"Letenka byla do El Pasa?" zeptal se Mason.
"Tak."
"Sázím na El Paso. Mám dojem, že se chce dostat co nejdál. Z El Pasa možná zamíří do Mexico City. Někdo jí musí být v patách.
My s Dellou poletíme do El Pasa. Jakmile se tam dostaneme, zavolám ti. A odvolej ty dva, co sledovali Findlaye a Bairda. Vzhledem k tomu, jak se věci zašmodrchaly, bude možná líp, když trochu zatáhneme růžky. Nelíbí se mi to, ale někdy se koláč takhle rozdrobí. Brnkneme ti z El Pasa. Dokud se ti neozveme, seď na drátě. A teď můžeš telefon zavařit. Jasné?"
Drake si přitáhl aparát.
"Jasné," potvrdil. "Zas další noc, kdy budu mít k večeři rozmáčený chleba s karbanátkem a o půlnoci to zakousnu špetkou sody bicarbony. Hezky si to užij, Perry."
Mason mu přátelsky zamával, otevřel dveře a vyřítil se do chodby. Sotva se vrátil k sobě do kanceláře, vplula z přijímací místnosti Della Streetová.
"Poštěstí se nám dostat leda do Phoenixu," řekla. "Když si pospíšíme a budeme mít kliku, mohli bychom stihnout letadlo, které letí do El Pasa z Las Vegas a ve Phoenixu má mezipřistání. Řekla jsem Gertii, aby telefonicky zajistila rezervaci."
"Sežeňte Pinkalinku," řekl Mason.
"Už jsem ji sehnala," hlásila Della Streetová. "Přistane s dvoumotorovým letounem na letišti v Burbanku. Až dorazíme, bude tam."
"Tak co nás drží?" zeptal se Mason a natahoval se pro klobouk.
Della Streetová, s pláštěm hozeným přes ruku, se sladce usmála: "Vy."
Mason rozrazil dokořán dveře. "Jdem na to!"

Kapitola osmá

"Pinkalinka" - paní Brierová, kterou si Mason najímal na všechny lety severně od mexické hranice, vypadala na první pohled jako mladá, bezstarostná žena, která se provdala za shovívavého manžela.
Teprve když se člověk podíval blíž, zjistil, že krásné ruce mají sílu a v očích se třpytí ocelový záblesk. Avšak ani tehdy většinu pozorovatelů jakživo nenapadlo, že za války tato dívka pilotovala letouny přes Atlantik, že vyučovala začínající letce zejména taktice manévrování a že většinu času stráví ve vzduchu, zatímco její manžel, vynikající mechanik, jenž zbožňuje zemi, po níž jeho žena kráčí, se stará, aby všechna letadla, která řídí, měla dokonalou odbornou péči.
Pinkalinka v dvoumotorovém Martinu si perfektně sedla na zem právě ve chvíli, kdy Mason zaparkoval.
Popojela kousek po dráze, pak uviděla Masona a Dellu Streetovou, stočila letoun směrem k nim, vypnula jen pravý motor a otevřela dvířka.
Mason s Dellou si vylezli nahoru. Pinkalinka zapnula pravý motor, ohlásila se věži a nechala letadlo rozběhnout po dráze.
"Phoenix?" ověřila si.
"Phoenix," potvrdil Mason, "a máme to hezky na doraz. Jestli letadlo z Las Vegas nechytíme ve Phoenixu, budeme muset letět do El Pasa."
"Žádný strach," řekla Pinky. "Stihneme to."
Dožhavila motory, nastavila vyrovnávací klapky na křídlech, všechno naposledy zkontrolovala, dostala povolení ke startu a vznášeli se.
Della Streetová se pohodlně opřela a oddychla si: "Zvládli jsme to."
"Zatím," utrousil Mason.
Pinky přidala rychlost a letadlo přelétlo kotlinu plnou modré mlhy a zamířilo k horám tyčícím se po levé straně. Poslední paprsky odpoledního slunce malovaly na zem dlouhé stíny.

"Měli jste štěstí, že jste mě chytli," řekla Pinkalinka. "Zrovna jsem se vrátila z Las Vegas. Doplnila jsem nádrže a hned jsem letěla."
Mason otevřel bachratou aktovku, kterou měl s sebou, a vytáhl velmi citlivé přenosné rádio.
"Nebudu rušit navigaci, když si pustím zprávy?" zeptal se.
Pinkalinka zavrtěla hlavou. "Teď o nic nejde."
Mason vysvětlil: "Jestli je chytím, rád bych si poslechl zpravodajské vysílání v šest."
Pinkalinka řekla: "Klidně to zkuste. Máte na to půl minuty. Nezapomeňte, že přijdete o jednu hodinu. V El Pasu je o hodinu víc než tady."
"Já vím," prohlásil Mason a zkoušel přijímač vyladit.
Hlasatel podával souhrnný přehled mezinárodní situace, odříkal zprávu o čelní srážce dvou automobilů, při níž zahynulo pět osob, a pokračoval: "Dědička z Los Angeles, po níž pátrá policie, aby ji vyslechla v souvislosti se smrtí jejího manžela, který skonal před třinácti měsíci na otravu jedem, záhadně zmizela. Vyšetřování ukázalo, že navštívila banku a vyzvedla si poměrně vysokou částku peněz. Potom odjela taxíkem na letiště. Bohužel, jak se zdá, na letišti zmizela. Nikde není záznam, že by pod svým pravým jménem odcestovala. Policie se domnívá, že se skrývá pod jiným jménem.
Za této situace útěk svědčí o vině. Státní zastupitelství po zmizelé pátrá za účelem výslechu.
Policie se odmítla k případu dále vyjádřit. Státní zástupce prohlásil: ‚Jmenovanou hledáme za účelem výslechu.` Když se novináři dožadovali dalších podrobností, státní zástupce se záhadně usmál a řekl jen: ‚Bez komentáře.`"
Mason se otočil k Delle Streetové, vypnul přijímač a strčil ho zpátky do tašky.
"To jste chtěl slyšet?" zeptala se Pinkalinka.
"Přesně tohle," řekl Mason.
"A myslíte, že policii vypálíte rybník?"
Mason se usmál. "Doufám."
Pinky prolétla koridorem mezi horou San Gorgonio, která se zvedala zleva, a San Jacinto, která se tyčila po pravé straně, kde vršky obou velikánů dosahovaly více než dva a půl tisíce metrů nadmořské výšky. A pak byli nad Palm Springs.
Mason ukázal dolů na řadu palem, které tu rostly v tak vyrovnané řadě, jako kdyby je někdo zasadil podle zeměměřičského plánu.
"Za to může San Andreas," kývla Pinky.
"Coby kolíbka zemětřesení?" zeptala se Della Streetová.
"Coby kolíbka zemětřesení," řekl Mason.
"A kde se tu vzaly stromy?"
"Z podzemních pramenů sem proudí voda," vysvětloval Mason. "Myslím si, že kdybychom věděli víc o vodě, věděli bychom víc i o povrchu země - a tamhle v dáli po pravé straně můžete vidět, jak se třpytí Saltonské jezero, což je vodní zdroj shromážděný nějakých pětasedmdesát metrů pod hladinou moře. V poušti najdete spoustu podivných věcí."
Della Streetová prohlásila: "Vím, jak jste z pouště odvázaný, šéfe, ale nebylo by lepší na chvilku se uvelebit a dát si třeba malého šlofíka?"
Mason zavrtěl hlavou: "Jsem jako struna, Dello."
"Proč si myslíte, že naše klientka vyvedla takový kopanec?"
Mason řekl: "Víme, že před odjezdem navštívila George Findlaye, a já mám takové tušení, že za všechno může právě George Findlay. Ale ať už měla jakýkoli důvod, my se k ní prostě musíme dostat dřív než policie."
"A co můžeme podniknout, až ji najdeme?"
"Budu muset něco vymyslet."
"Že to bude oříšek," řekla Della Streetová.
"Já vím," souhlasil Mason.
Della Streetová pokračovala: "Dorazí na letiště, koupí si od mladé ženy letenku a přidá jí sto padesát dolarů jako všimné. Šéfe, nezdá se vám, že má chuť pláchnout a schovat se někde v Jižní Americe, co?"
Mason pokrčil rameny. "Klienti vyvádějí leccos. Ale na některé věci můžete vzít jed. Chytnou se některého případného faktu, místo aby dali na váš názor, vysvětlí si jej, jak se jim to hodí, a potom, kdepak by se s vámi předem poradili, na základě vlastního soudu provedou něco praštěného.
Navíc nikdy nemůžete říct, co klient vyvede. Jsou nevypočitatelní."
Pinkalinka se uchechtla. "Nezapomínejte, že jsem taky vaše klientka, Perry."
"A toseví, že nevypočitatelná," potvrdil Mason.
"Aspoň se snažím," řekla Pinky naoko skromně.
"Napínáte lidi na skřipec?" zeptala se Della Streetová.
"Přesně tak," souhlasila Pinky. "Je to jedna z našich zbraní."
Dál letěli mlčky a Mason okouzleně sledoval měnící se pohled na poušť, pozoroval zvláštní obrazce dun i koryt v přesypech, pastelové barvy, dlouhé jazyky stínů, nadcházející šírání.
"V životě by mi nedali pilotní oprávnění," vzdychl si nakonec.
"Proč?" zeptala se Pinky.
"Protože mě strašně zajímá, co vidím pod sebou, zvlášť scenérie pouště."
"Já vím," řekla Pinky, "ale většinu cestujících nudí. Mají dojem, že pod nimi není nic než písek."
Když letoun přelétl řeku Colorado, tma zhoustla. Mason se trochu uvolnil, opřel si hlavu o podpěrku na sedadle, zavřel oči.
Pinky si naladila spojení a tiše řekla Delle Streetové: "Stihne to. Letadlo z Las Vegas má deset minut zpoždění. Budeme

tam včas."
Mason vyletěl jako šídlo. "Stihneme to?" zeptal se.
"Vy to stihnete," řekla Pinky.
Mason se znovu zavrtal.
Pinkalinka vedla letadlo vyrovnaně houstnoucí tmou, pak si zlehka ověřila, jestli je Perry Mason připoután, kývla na Dellu Streetovou, spustila vyrovnávací klapky a letadlo se sneslo na phoenixské letiště.
Když dosedlo, Mason se vytrhl a popadl aktovku.
"Máte tak pět minut," řekla Pinky. "Letadlo zrovna přistává a zvedne se znovu nejdřív za pět minut. Jsem ráda, že jste to stihl, i když je mi lito, že s vámi nepoletím do El Pasa."
"Tryskové letadlo nám nažene čas," vysvětlil Mason. "Jinak bychom letěli s vámi až tam."
Letadlo kodrcalo po přistávací ploše k východu. Mason a Della Streetová vyskočili.
Della řekla: "Postarám se o letenky, Perry," a pádila k pultu.
Pinkalinka zamávala Masonovi z kabiny na pozdrav, šlápla motorům na krk a vyrazila po rozjezdové dráze.
Obrovský letoun z Las Vegas dosedl, vybral otáčku, poslechl signály, které k němu vyslal chlapík dvěma svítilnami, a zastavil.
Z haly se přiřítila Della Streetová.
"V suchu," řekla. "Letenky jsou tady. Strašně pomohlo, že nemáme zavazadla a nebylo třeba se s nimi párat."
Nastoupili do letadla, pohodlně se usadili.
Mason povolil sedadlo a jásal: "Hurá, Dello, povedlo se."
"Myslíte, že nezmeškáme?"
"Nevím," nebyl si Mason jist. "Rozhlasové zprávy můžou dát věci do pohybu. Helen Ebbové, co prodala Selmě Ansonové letenku, se může rozsvítit, že nějak zapadá do obrazu, a někde to vyklopí svému příteli. Jestli poslouchal zprávy, poletí na policii... Ale ať je jak je, nejenže jsme udělali to nejlepší, co jsme mohli ale všechno, co jsme mohli."
Mason zavřel oči a málem ho nebylo slyšet, když říkal: "Teď si můžeme oddechnout."
Obří letoun se pomalu dával do pohybu, na konci rozjezdové dráhy se zastavil. Motory zaburácely, vzepřely se brzdám, pak letoun prudce vyrazil, odlepil se od země a nabral rychlost.
Když se začali snášet k přistání v El Pasu, Mason ještě spal. Della Streetová s ním zacloumala:
"Budeme přistávat, šéfe."
Mason otevřel oči, zatřepal hlavou a odfrkl si: "Uf."
Pak se usmál a řekl: "Díly, Dello."
"Šéfe," zeptala se Della, "co si počneme, jestli se jim podaří prokázat, že Selma Ansonová cestovala na cizí letenku a pod vypůjčeným jménem, a co když je tak padlá na hlavu, že se v El Pasu zapsala pod falešným jménem?"
Mason odtušil: "Nezbude nám než zapnout myslivnu, Dello. Koneckonců my nevíme, že je tady. Třeba mezitím zdrhla do Mexika. Mohla si vybrat kterékoli letadlo na východ nebo na sever anebo vlastně úplně obratem se mohla vrátit do Las Vegas."
"No jo," řekla Della Streetová. "Však vy už na něco přijdete. Vždycky se vám to podaří."
"Doufejme," řekl Mason. "Obhájce v procesu musí být připraven poprat se i s tím, co na něj čeká."
Kola se dotkla země.
Mason prohlásil: "Rozběhněte se horempádem k nejbližšímu telefonu, Dello. Použijte kreditní kartu a žádejte o spojení s Paulem Drakem. Jakmile ho dostanete na linku, potřebuju si s ním promluvit."
Della Streetová přikývla, a jakmile vyskočila z letadla, zamířila do přilehlé chodby, kde byly telefonní budky.
Mason s aktovkou v ruce kráčel za ní a čekal před budkou sotva minutku. Della Streetová vyjela z budky, podržela mu otevřené dveře a předala mu sluchátko.
"Máte tu Paula," řekla.
Mason pozdravil: "Ahoj, Paule, co nového?"
"Jste v El Pasu?"
"Ano."
"Dotyčná osoba je v El Pasu. Očividně vystupuje pod jménem, které bylo na letence - Helen Ebbová. Zamířila do hotelu Paso del Norte a zapsala se jako Helen Ebbová z Los Angeles. Je v pokoji. Jeden můj člověk ji má pod dohledem."
"Skvělé," prohlásil Mason. "Můžeš se s ním spojit?"
"Jo, můžu si ho prozvonit telefonem."
"Udělej to," řekl Mason, "a odvolej ho. Řekni mu, aby šel domů. Jaké že je číslo pokoje?"
"Čtrnáct, dvacet sedm."
"Už sis dal karbanátek?"
"Ještě ne. Nějak se nedokážu přimět, abych se třásl na kus rozbředlé sekačky."
"Tak si vyjdi a dopřej si pořádnou večeři," uchechtl se Mason. "Já už přebírám veslo."

Kapitola devátá

Mason otevřel Delle Streetové dveře. Vstoupili do haly v hotelu Paso del Norte.
"Bleskově se tu rozhlédneme," řekl Mason.
Procházeli halou a Mason tu a tam utrousil nějakou poznámku.
"Tohle je velký hotel pro handliře s dobytkem," řekl šeptem. "Tady už se prodalo tolik dobytka, že by z jeho masa byla

nějakou dobu klidně živa celá zeměkoule. Řekněte jméno kteréhokoliv ze slavných obchodníků s dobytkem, a určitě v tomhle hotelu někdy bydlel, dojednával tu obchody a čas od času se sem vracel.
Našla se mezi nimi taky hezká řáďka vtipálků. Jeden velice dobře známý baron v tomto oboru si koupil v Juarezu divokou kočku v kleci, převezl ji přes hranice a ráno si uvědomil, že divoká kočka by mu byla asi ke stejnému užitku, jako kdyby si koupil bicykl, takže když si vynosil z pokoje všechna zavazadla, vrátil se, otevřel u klece dvířka, divokou kočku pustil, vyšel z pokoje a zavřel dveře.
Nikdy už o celé události nic nezaslechl, až za pár měsíců přišel nakupovat novou várku dobytka. Na jeho účet úředník prostě připsal trojcifernou částku jakožto úhradu za ‚škody způsobené kočkou` a dobytkář ani nemrkl, prostě celou částku na účtě zacvakl."
"Po čem se tu teď rozhlížíme?" zeptala se Della Streetová.
"Hledáme inspiraci," řekl Mason. "Budeme muset..." zarazil se, protože z jednoho konce haly se ozval hlasitý potlesk.
Mason přešel k recepčnímu.
"Nějaká schůze?" zeptal se.
Úředník se usmál a zavrtěl hlavou. "Zrovna teď si na schůze dáváme dost pozor."
"A k čemu patří ten potlesk?"
"K banketu."
"K jakému banketu?"
"Pořádá ho Mezinárodní klub pro vzájemný obchod. Je to klub význačných byznysmenů na naší straně hranice a význačných obchodníků z Juarezu na druhé straně hranice. Čas od času zde pořádají setkání, dají si oběd, sdělují si zkušenosti a řeční se."
"To je právě ten klub, který hledám," řekl Mason. "Jenom jsem nevěděl, kde se scházejí."
"Scházejí se u nás v hotelu."
"Moc vám děkuji," řekl Mason.
Kývl na Dellu Streetovou a vykročili k výtahům.
"A kápli jsme na to," řekl Delle Streetové.
Mason se zorientoval, potom zamířil k pokoji, v němž se pod jménem Helen Ebbová usídlila Selma Ansonová, a zaklepal na dveře.
Chvíli se zevnitř neozval ani hlásek. Mason zaklepal ještě jednou, tentokrát hlasitěji.
Z druhé strany se ozval ustrašeně hlas Selmy Ansonové.
"Kdo je?"
"Perry Mason," řekl právník. "Otevřete."
Selma Ansonová odemkla dveře a s vytřeštěnýma očima sledovala právníka a jeho sekretářku.
Mason se vecpal do místnosti a jakmile za ním vstoupila Della Streetová, kopnutím zavřel dveře a zeptal se Selmy Ansonové:
"Co je to za nápady?"
"Já... já... nemůžu vám to říct."
"To mi hezky povíte," nedal se Mason, "na místě a hned, anebo si budete shánět jiného advokáta. A jestli jste provedla, co si myslím, že jste provedla, žádný jiný právník nesvede nic víc nežli vyždímat z vás kapku peněz."
"Co myslíte, že jsem provedla?"
"Mám dojem, že se pokoušíte zdrhnout."
Potřásla hlavou. "Nikam neutíkám. Jenom jsem se pokoušela na chvíli zmizet."
"Co jste tím sledovala?"
"Mluvila jsem s jistou osobou, která je schopna velice mi ublížit. Dosáhla jsem určité dohody za podmínek, že se na nějaký čas ztratím někam, kde mě nikdo nenajde..."
Mason ji přerušil: "Pěkně jste skočila na špek. Byla jste za Georgem Findlayem. Nakukal vám, že vás buď podrží, nebo zničí. Že je mu úplně jedno, jak to bylo s otrávením vašeho manžela. Že je mu úplně jedno, jak to bylo s pojistkou. Ale jediné, o co mu jde, je, aby Delane Arlington nebyl sveden na růžovou cestičku nového manželství.
Nakukal vám, že pokud vypadnete ze hry, nikdo vás nebude pronásledovat, a pokud vypadnete okamžitě a určitou dobu zůstanete v ústraní a nebudete se snažit s Delanem Arlingtonem nějak spojit, on se za vás postaví a ze všech malérů vás vytáhne. Jinak má malé tajemství, které může pošpitat policii a tím vás úplně zničí."
Mason nabídl Delle Streetové židli, sám přešel na druhý konec a sedl si na okraj postele, tak aby paní Ansonová, jíž se rozklepala kolena, se mohla usadit na židli s pevným opěradlem.
"Jak... jak jste na všechno přišel?"
"Na tohle by přišel každý právník, který dělal jedinou zkoušku ze soudní praxe," řekl Mason. "Šla jste do banky, vyzvedla jste si ranec peněz, potom jste si to namířila za Georgem Findlayem, a potom pořád jedním taxíkem jste pádila na letiště. Vůbec vám nešlo o to chytit jisté letadlo s nějakým určitým cílem. Prostě jste se rozhlížela u vchodu a hledala, které letadlo právě startuje.
Vybrala jste si letoun, do kterého nastupovali cestující do El Pasa. Takže na cestě ke zmizení bylo vaším prvním krokem automaticky El Paso.
Hledala jste mezi cestujícími. Padla vám do oka mladá žena, která vypadala jako obyčejný pasažér. Nabídla jste jí sto padesát dolarů navíc, aby vám prodala svou vlastní letenku a postoupila místo v letadle. Vysvětlila jste jí, že ona může letět pozdějším spojem. Nenechala si příležitost ujít.
Jméno té mladé ženy bylo Helen Ebbová. Usoudila jste, že takové falešné jméno je stejně dobré jako každé jiné.
Z letiště jste sem do hotelu přijela taxíkem. Neměla jste žádná zavazadla. Recepčnímu jste možná navykládala nějakou

historku o tom, že zavazadla se někde ztratila a přiletí dalším letadlem. Rozhodla jste se, že se zítra ráno vypravíte do obchodů a obstaráte si nějaké nové vybavení a zítra uděláte další krok - do Mexico City ve Střední Americe. Měla jste v úmyslu celou úmluvu do puntíku splnit. George Findlay měl od začátku v plánu pěkně vás podfouknout. Ještě jste pořádně nevytáhla paty z města, když volal policii a řekl jim, že podle jeho názoru se chystáte pláchnout.
Pro vaši informaci, útěk je v Kalifornii pokládán za důkaz viny. V kriminálním případu může být útěk uveden proti obžalovanému jakožto průkazný čin.
Všem svým nepřátelům jste krásně nahrála do ruky. Dala jste státnímu zastupitelství pro celý případ dokonalé partesy."
"Proboha živého, jak jste na všechno přišel?" zeptala se.
Mason nechal otázku plavat. "Teď bych chtěl vědět, kolik peněz jste si vybrala."
"Šedesát tisíc dolarů."
"Ve velkých bankovkách?"
"Stovky."
"Dejte mi dva tisíce," řekl Mason. "V životě je už neuvidíte, pokusím se vykoupit vám cestičku z tohohle maléru. Della Streetová tu zůstane, než se vrátím. Zdržím se dvacet minut až půl hodiny."
"Co chcete podniknout?"
"Říkal jsem, že zkusím vykoupit vám cestu z maléru."
"Chcete někoho uplatit?"
"Nebuďte blázen," řekl Mason. "Jsem soudní úředník. Musím dodržovat postup, který je v souladu s nejvyššími morálními principy. V přízemí probíhá shromáždění Mezinárodního klubu pro vzájemný obchod. Pro všechno na světě doufám, že tam bude nějaký reportér od novin, a doufám, že mu to bude dobře pálit."
Mason se podíval na hodinky.
"Čas běží," pravil. "Dejte mi ve stovkách dva tisíce dolarů."
Selma Ansonová si podala kabelku a otevřela ji. Byla naditá bankovkami. Selma odpočítala dvacet stodolarových bankovek.
"Počkejte tady, Dello," nařídil Mason. Prudcc otevřel dveře a zmizel na chodbě.
Selma Ansonová se zeptala Delly Streetové: "Máte ponětí, co se chystá udělat?"
Della Streetová potřásla hlavou. "Myslím si, že vás čeká rozhovor pro tisk. Neměla byste vypadat, jak vypadáte. Cákněte si na obličej trochu studené vody a pak se trochu barevně vylepšete. Objednáme si z baru něco k pití. Až se pan Mason vrátí, všechno bude v pohodě."

Kapitola desátá

Mason zamířil k recepčnímu pultu a zeptal se úředníka: "Kde probíhá shromáždění Mezinárodního klubu?"
"Za jídelnou je malý sál, přímo těmito dveřmi a potom doleva."
"Je tam někdo od novin?"
"Ano, ano, byli tam dva reportéři. Mám dojem, že jeden už odešel, ale jeden tam ještě je."
"Díky," pravil Mason a vydal se přes jídelnu do odděleného sálu, kde nějakých pětasedmdesát mužů poslouchalo řečníka, hovořícího o mezinárodní spolupráci.
Do chvíle, než řečník domluvil a rozlehl se potlesk, stál Mason v koutě sálu. Potom prokličkoval k řečnickému stolku, kde byl mikrofon, očima vyhledal ceremoniáře, zamířil k němu a představil se: "Jmenuji se Mason. Jsem právník z Los Angeles. Pokoušel jsem se dorazit dřív, ale zmeškal jsem letadlo. Mám pověření předat vaší organizaci důležitou zprávu. Stačí mi pět minut."
Ceremoniář řekl: "Pan Perry Mason?"
"Správně."
Chlapík se rozzářil. "Slyšel jsem o vás. Strašně mě těší, že vás poznávám."
Muž zvedl ruku, aby zjednal klid, a řekl do mikrofonu: "Pánové, rád bych vám představil právního zástupce z Los Angeles, který má pro nás důležitou zprávu. Myslím, že o slavném advokátovi Perry Masonovi jste už všichni slyšeli. Pan Mason se snažil dorazit sem dříve, ale vzhledem k pracovním problémům, jež ho zdržely v kanceláři, nestihl letadlo a musel dorazit pozdějším spojem. Požádal mě, abych ho u členů naší organizace omluvil, a ujistil mne, že jeho sdělení bude trvat nejvýše pět minut."
Řečník se otočil a máchl rukou v širokém gestu. "Pánové, zde jediný a jedinečný Perry Mason!"
Rozburácel se nadšený potlesk. První obchodník se zvedl, za ním začali vstávat ostatní a Perrymu Masonovi se dostalo bouřlivých ovací.
Když se usmívajícímu se advokátovi podařilo hosty usadit, řekl:
"Pánové, budu velice stručný. Obrátila se na mne moje klientka, dědička z Los Angeles, jež si nepřeje být jmenována. Vynaložila velké úsilí, aby nikdo neodhalil její totožnost. Mohu prohlásit, že sem přicestovala pod cizím jménem. Jedná se o moji klientku, která mě požádala, abych při této příležitosti vystupoval jako její mluvčí.
Moje klientka soudí, že mezinárodnímu přátelství by měl být přikládán větší význam, nežli je mu přisuzován. Vstupujeme do éry mezinárodní spolupráce. Nátlak se stává tak destruktivní silou, že pro ni ve světě brzy nebude místo. Mezinárodní přátelství a vzájemné porozumění nastoupí místo úzkoprsého sobectví, které v minulosti ovlivňovalo vztahy mezi národy.
Moje klientka věnovala hlubokou pozornost nejrůznějším organizacím, jež by ospravedlňovaly mezinárodní porozumění v plném smyslu toho slova. Usoudila, pánové, že dokonalými nositeli opravdového přátelství a

porozumění jste vy.
V krátkosti, pánové, moje klientka mne požádala, abych její jméno neprozradil. Abych se o ní zmínil pouze jako o ženě beze jména. Avšak požádala mne, abych vám dnes večer z její vůle věnoval částku dvou tisíc dolarů, jež má být dle vaší úvahy využita pro jakýkoh druh publicity či k úhradě určitých nákladů vaší organizace.
Je mi proto velkým potěšením, abych vám tu teď odpočítal dvacet stodolarovek."
Mason vytáhl z náprsní kapsy štůsek bankovek a jednu po druhé odpočítal.
Chvíli vládlo napjaté ticho. Pak jako rána z děla vybuchl nový potlesk a všichni posluchači byli opět na nohou.
Mason se usmál, uklonil se a opustil řečnický stůl.
"Minutku, minutku!" dožadoval se ceremoniář. ,.Pane Masone, chtěli bychom vám poděkovat. Chtěli bychom vyjádřit..."
"Mně neděkujte," řekl Mason. "Poděkujte paní Bezejmenné. A pokud byste chtěli podat vyjádření, které by se dočetla v novinách, nepochybuji, že ji to velice potěší, ale vskutku jen vědomí, že mohla alespoň takovou malou měrou přispět k vaší činnosti, bude ten největší dík, o který stojí.
Bohužel, musíme teď s mou klientkou projednat několik velice důležitých záležitostí v souvislosti s dalšími dobročinnými dary, takže si za ní musím pospíšit."
Mason se uklonil, zamával přeplněnému sálu a za bouřlivého potlesku odešel.
V hotelové hale se na chvíli zastavil a koutkem oka si mrknutím ověřil, že těsně za ním ze sálu nenápadně vyklouzl další chlapík a jako by kontroloval, zda stihne nějakou schůzku, starostlivě se díval na hodinky.
Mason zamířil k pultu. "Helen Ebbová má pokoj čtrnáct, dvacet sedm," řekl. "Byl byste tak hodný a cvrnkl jí, že Perry Mason je už na cestě?"
Recepční přikývl a natáhl se k telefonu.
Mason vyjel výtahem, po chodbě zamířil k pokoji, kde bydlela Selma Ansonová, a lehce zaklepal na dveře. Ty se okamžitě otevřely.
"Teď honem," naléhal Mason, "nemáme čas nic přetřásat. Za chvíli sem vpadne novinář sepsat s vámi interview. Budete hrozně rozzlobená, že si vás našel. Mluvit budu já. Vy se budete držet toho, co předhodím.
Jste bohatá dáma z Los Angeles. Chcete, aby se uplatnilo mezinárodní přátelství, dnes večer jste sem přiletěla jen proto, abych vaším jménem Mezinárodnímu klubu pro vzájemný obchod předal váš dar s tím, že se nikdo nedozví vaše jméno a..."
Do výplně dveří zabubnovaly prsty. Mason přešel ke dveřím a otevřel.
Dobře oblečený, usmívající se mladík, asi třicátník, se zeptal:
"Pan Mason?"
Mason dokonale zahrál překvapení a dal je znát i v hlase.
"Ano, proč?"
"Jsem Bill Pickens z Chroniclu," odpověděl mladík a napřáhl ruku k pozdravu.
Mason chvilinku váhal, potom podanou ruku stiskl.
"Těší mě, pane Pickensi."
"Byl jsem dole na schůzi klubu," vysvětloval Pickens, "a rád bych vám položil několik otázek. Můžu dál?"
Mason řekl: "Raději bych si s vámi popovídal poněkud později. Teď..."
"Musím stihnout uzávěrku," vysvětlil Pickens, "a je to dost důležité."
Mladík se vecpal do pokoje, otočil se k oběma ženám a představil se: "Jmenuju se Pickens, odpusťte, že vyrušuju, jsem novinář z Chroniclu a musím stihnout uzávěrku."
Della Streetová se usmála a kývla mu na uvítanou.
Pickens si ji chvíli bedlivě prohlížel, pak se otočil k Selmě Ansonové.
"Jak jsem vyrozuměl, chcete zůstat v anonymitě," řekl. "Zaregistrovala jste se však jako Helen Ebbová. Je to vaše pravé jméno?"
Mason ho přerušil: "Moment, moment! Co to znamená?"
Pickens vysvětlil: "Novinář si přišel pro interview a můžu vás ujistit, pane Masone, že udělám úplně všechno, abych byl vstřícný - pokud zas na oplátku vy budete spolupracovat se mnou."
Mason řekl: "Na ničem takovém jsme se nedomluvili."
Pickens se usmál a pravil: "Pane Masone, jsem koneckonců novinář. Jsem na stopě výborné story a jak sám asi víte, dobrá story se dá střelit všem redakcím i lokálkářům a peníze, které taková zpráva vynese, jsou vítaným přilepšením našim poněkud slabým platům. Tyhlety schůze Mezinárodního klubu jsou pořád na jedno brdo, spousta řečnění na stejné téma, spousta tleskání, kdekdo si s kdekým potřásá rukama, ale nic moc se neděje.
A teď se přihrnete vy a předhodíte nám takového sólokapra. Buď ho z vás vytřesu takhle po dohodě, anebo ho z vás vytřesu díky svým známostem trochu tvrději. Jestliže se tato dáma skutečně jmenuje Helen Ebbová, pověsím se na telefon a za půl hodiny o ní vím všechno, na co si vzpomenu. Jestliže cestuje pod cizím jménem, chci vědět, o koho vpravdě jde. Koneckonců tahleta story má místní význam, ale má taky význam v Los Angeles. Jestliže je celý příběh pravdivý, a já myslím, že je, mohl bych ho prosadit i do rozhlasu.
Máme tu dámu, která se zajímá o mezinárodní přátelství. Určitě stojí za to vědět, co si o všem myslí. Je posedlá anonymitou. Najme si vysoce ceněného právníka, aby z Los Angeles přiletěl s ní a vystupoval jejím jménem."
Pickens se otočil k Delle Streetové a položil jí otázku:
"Předpokládám, že jste s Helen Ebbovou nějak spřízněna?"
Della Streetová vystřelila tázavý pohled k Perrymu Masonovi.
Mason zavrtěl hlavou a pravil: "Ta dáma je Della Streetová, má osobní sekretářka."

Pickens pravil: "Kdybyste mě teď představil Helen Ebbové a řekl mi její pravé jméno, ušetřilo by nám to spoustu starostí."
Mason si vzdychl. "Dobrá, seznamte se prosím s paní Selmou Ansonovou z Los Angeles. Obávám se, paní Ansonová, že jsem trochu ujel. Nedošlo mi, že by na banketu mohl být reportér od novin. Teď už je džin z láhve venku a měli bychom se s tím elegantně smířit."
Selma Ansonová se zvedla a pravila: "Bohužel nevidím žádný důvod, proč bych se měla k něčemu vyjadřovat. Konečně, pane Masone, trvala jsem na tom, abyste mi zaručil..."
"Já vím, já vím," přerušil ji Mason. "Jenomže nám nezbývá, nežli se vyrovnat se skutečností, paní Ansonová, takže osočování nám v danou chvíli moc nepomůže."
Pickens se přesvědčivě usmál. "Pan Mason má pravdu, paní Ansonová, a nakonec, když už jsme u publicity, záleží na tom, o jakou publicitu vám jde. Chcete-li získat dobré vztahy s veřejností, může být. Jestliže budete házet tisku klacky pod nohy a k veřejnosti se otočíte zády, bude to zase z jiného soudku."
"Chcete mi vyhrožovat?" zeptala se.
"Určitě ne!" přebral slovo Mason. "Pan Pickens se jen snaží vylíčit, jak to v životě chodí."
Mason se obrátil k reportérovi. "Něco vám řeknu, pane Pickensi, a začneme u Los Angeles. Paní Ansonová nedávno zdědila jistou sumu a moc jí záleží na tom, aby uskutečnila řádku některých počinů, které si umanula. Velice ji zajímají mezinárodní vztahy a je zainteresována v dalších oblastech prospěšné činnosti."
Pickens vydoloval z kapsy trochu pomuchlaný zápisník, vytáhl měkkou inkoustovku a začal si čmárat poznámky.
"Jaké jsou ty další?" zeptal se.
"Co dalšího?" ověřoval si Mason.
"Ty další nápady."
Mason divoce zavrtěl hlavou. "Víte, že jsme se nehodlali šířit už o dnešním daru, Pickensi, a vy jste nás donutil toto rozhodnutí porušit, ale prozradit předčasně jakékoli další záměry by zcela poškodilo vlastní účin, který paní Ansonová sleduje. Jinak řečeno, o názvech dalších projektů vám neřekneme ani slovo."
"Můžete mi alespoň svěřit, kolik jich bude?"
Mason přiznal: "Můžete napsat, že určitě více než půl tuctu."
"A bude se vesměs jednat o štědré dary?"
"O štědré dary."
"A bude chtít paní Ansonová nadále zůstat v pozadí?"
"Tak, aby nikdy nebyla odhalena její totožnost," potvrdil Mason. "Žádá pouze, abych se prostě objevil na zasedáních příslušné organizace a oznámil, že jim chce předat dar, přesně tak, jak jsem jej předal teď večer v Mezinárodním klubu."
Pickens pravil: "Velmi, velmi chvályhodné. Můžu vás ujistit, že jsme váš postup nesmírně ocenili. A mohl byste mi teď říci něco o soukromí paní Ansonové?"
"Paní Ansonová je vdova," začal Mason. "Manžel nečekaně zemřel a paní Ansonové připadla vysoká částka z pojistné smlouvy. Mohu prohlásit, že paní Ansonová je velmi zdatná obchodnice. Kapitál velmi chytře investovala a podařilo se jí zděděnou částku podstatně zvýšit."
"Mohu napsat, že se jedná o bohatou dámu?" zeptal se Pickens.
Mason přikývl.
Pickens sí liboval: "Myslím, že je to parádní. Můžete mi říct něco víc o tom, jak si snaží uchovat anonymitu? Přílet do El Pasa byl koneckoncú trochu sázka do loterie."
"Byl by za jiných okolností," odporoval Mason, "ale paní Ansonová sehrála svou roli znamenitě. Vytipovala si Helen Ebbovou, která se chystala nastoupit do letadla do El Pasa. Vyplatila Helen Ebbové značnou částku jako pozornost, aby jí Ebbová přenechala letenku i sedadlo v letounu, a dorazila sem."
"A vy?" zeptal se Pickens.
Mason se zatvářil pobaveně. "Paní Ansonová si myslela, že všecko vyřeší na vlastní pěst a že bude moci předat dar, aniž by ji někdo vysledoval."
Otočil se k Selmě Ansonové a zeptal se: "Jakpak jste to chtěla udělat, paní Ansonová? Byla byste si sehnala poslíčka?"
Usmála se. "Měla jsem vlastní plány, které teď není zapotřebí rozpitvávat, ale myslím, že mohly docela vyjít."
Mason pokračoval: "Jakmile jsem zjistil, do čeho se má klientka pustila, došlo mi, že se jí s největší pravděpodobností dostane nechtěné publicity. Skočil jsem do letadla a přiletěl sem, abych si s ní o všem pohovořil a vysvětlil jí svůj plán, jak bychom měli podle mé představy celou záležitost vyřídit."
Pickens zastrčil blok zpátky do kapsy, podal Masonovi ruku a pravil: "To je obrovská historka!"
"Co je na ní obrovského?" zeptal se Mason. "Vždyť koneckonců nejde o nic jiného, nežli že zámožná dáma poskytla dobročinný dar."
"Co je na ní obrovského!" zvolal Pickens. "Počkejte, až si zítra ráno přečtete Chronicle. Z toho bude nádherný titulek a sólokapr! Už teď vám můžu říct, jak budou vypadat titulky. V SOUBOJI S NOVINÁŘEM CHRONICLU VYHRÁVÁ PERRY MASON KRÁSNÉ DRUHÉ MÍSTO."
Mason sebou viditelně trhl.
"Nebude to bolet," řekl Pickens. "To budou jen titulky. Reportáž sama bude učesaná. Dál celou zprávu napíšu přesně tak, jak se to odehrálo s Helen Ebbovou, a vylíčím sdělovacím prostředkům všechno o Selmě Ansonové a jejích obdivuhodných záměrech na podporu mezinárodních vztahů, o jejích názorech na Mexiko a Spojené státy."
"Neptal jste se jí na ně," poznamenal Mason.
"Ale to nepotřebuju," řekl Pickens. "Musím stihnout uzávěrku a dva tisíce dolarů budou chtít hezkou řádku slov.

Opravdu vám moc děkuju a dobrou noc."
Piekens prudce otevřel dveře, otočil se, roztomile se na ně usmál a zmizel v chodbě.
Selma Ansonová se otočila k Perrymu Masonovi.
"Co teď?" zeptala se.
Mason odpověděl: "Lehněte si a snažte se usnout. Ráno se uvidíme."

Kapitola jedenáctá

S novinami složenými v podpaží vstoupil Mason do jídelny, mrkl na náramkové hodinky, zívl a usadil se u stolku pro dva.
"Čekám, že se tu za chvíli objeví moje sekretářka," řekl číšnici. "Telefonoval jsem jí do pokoje a sdělila mi, že už je připravena k snídani."
Advokát se znovu protáhl a zazíval.
"Přineste mi trochu rajské šťávy a potom, když budete tak hodná, šálek kávy. Za chvilinku si objednáme další."
Servírka přikývla a odešla.
Mason si jako z dlouhé chvíle rozevřel noviny.
Ze strany k němu dolehl hlas:
"Ale, to je překvapení!"
Mason zvedl oči a střetl se s podezřívavým, zamračeným pohledem poručíka Tragga z oddělení vražd v Los Angeles.
"Pane na nebi!" podivil se Mason.
"Co vy tady děláte?"
"Otázky budu klást já," zašklebil se Tragg. "Ta první je, co vy tady děláte?"
"Takže vy budete klást otázky?" zeptal se Mason. "Propána, o co si myslíte, že tu kráčí, o případ vraždy?"
"Přesně tak," potvrdil Tragg.
"To má být vtip?" řekl Mason.
"Jaktěživo jsem to nemyslel vážněji."
Číšnice přinesla Masonovi džus a šálek s kávou.
"Mohla byste poručíku Traggovi podat další židli?" zeptal se Mason. "Nebo se můžeme přestěhovat k jinému stolku?"
"Není třeba," řekl Tragg. "Jsem tu ještě s jedním detektivem z vyšetřovacího oddělení v El Pasu. Jakmile posnídáme, chystáme se navštívit jednu dámu, která sídlí ve zdejším hotelu a která podle našeho soudu uprchla před spravedlností z Kalifornie."
"Po snídani?" zeptal se Mason.
"Přesně tak," prohlásil Tragg. "Celou noc jsem se mlátil na cestě a teď si hodlám dát hrnek horké kávy, a než se pustím do práce, musím si dát do žaludku něco pořádného. Sid Russell z vyšetřovacího úřadu v El Pasu mě čekal na letišti a od šesti hodin ráno hlídá pokoj, který hodláme navštívit, tak aby nám kořist nemohla pláchnout."
Mason řekl: "Nevěděl jsem, že jste tu úředně. Jak to vypadá, poručíku, stejně vám nezbude, než abyste si ke mně přisedl, případně dovolil, abych si já přisedl k vám."
Tragg zaváhal. "Možná bude lepší, když vy se přidáte k nám."
Mason kývl na číšnici a předal jí dolarovou bankovku.
"Odpusťte, že vás obtěžujeme," pravil, "ale byla byste tak hodná a přestěhovala mne tamhle k tomu stolku pro čtyři? Poručík Tragg a jeho přítel tam už sedí a až přijde moje sekretářka, sem bychom se nevešli."
"Jistě, velice ráda," prohlásila, "a moc děkuju!"
Tragg popadl pevně, až trochu úředně Masona za loket.
"Rovnou tudy, Perry," řekl.
Tragg postrkoval advokáta ke stolku, kde už je poručíkův společník s nezakrytou zvědavostí sledoval.
"Detektive Russelle," řekl Tragg, "rád bych vám představil právníka z Los Angeles Perryho Masona."
"Snad ne toho Perryho Masona?" vyhrkl Russell a vstal.
"Právě toho Perryho Masona," zaskřehotal Tragg. "Jakmile ten se někde objeví, můžete si spočíst, že služebníci zákona to nikdy nemají lehké. Posnídá s námi a vylíčí nám, co dělá v El Pasu."
"Ale to já přece nemůžu, poručíku," bránil se Mason. "Jsem tu koneckonců jakožto právní zástupce a mým úkolem je střežit tajemství klientů."
"Vy zde máte klienta?" zeptal se Tragg podezřívavě.
Mason se usmál: "Obávám se, že jste to řekl vy, poručíku. Velmi mě těší, detektive Russelle, poručík Tragg byl tak laskav, že mě pozval na snídani k vašemu stolu a... Ale, ale, ale, už tady máme mou sekretářku. Když mě na vteřinu omluvíte, doprovodím ji k nám."
Tragg neměl v nejmenším úmyslu dovolit Masonovi, aby si stihli s Dellou Streetovou něco důvěrně sdělit.
"Já se s Dellou taky strašně rád uvidím!" zaburácel. "Půjdu s vámi, Perry, abych se s ní mohl pozdravit."
Tragg pochodoval v závěsu za Perry Masonem ke vchodu, kde stála a rozhlížela se po jídelně Della Streetová.
Když uviděla Perryho Masona, zazářily jí oči, a když spatřila poručíka Tragga, vykulila je.
"Ale, ale, ale, Dello!" hulákal Tragg. "Vítejte v El Pasu."
"Dobré ráno, poručíku. Vás sem přeložlli?"
"Jenom dočasně v souvislosti s jistou úřední záležitostí," řekl Tragg. "Je potřeba objasnit takový malý případek."
"Ve zdejším hotelu je někdo z Los Angeles," vysvětloval Mason, jako by se nechumelilo. "Někdo, o koho se poručík očividně strašně zajímá."

"Ano, má pravdu," potvrdil poručík Tragg, "a začínám si myslit, že je zvláštní shoda okolností, když tady najdu zrovna vás, Perry. A samozřejmě taky vás, slečno Streetová."
Della Streetová ho jenom poctila rozkošným úsměvem.
"Poručík nás pozval, abychom s ním posnídali u tohoto stolu," řekl Mason a dodal: "Každý za své ovšem."
"Ovšem, ovšem," potvrdil Tragg. "Oddělení by se nezamlouvalo, kdybychom se předváděli nějakým obhájcům a jejich sekretářkám. Každý za své. Pokud byste se ovšem nechtěl o účet postarat sám, Perry."
"Možná, že to udělám," připustil Mason.
Všichni tři zamířili ke stolu. Mason představil Delle Streetové detektiva Russella a pak jí podržel židli, aby se mohla usadit. Servírka celý výstup sledovala s neskrývaným zájmem.
Když se Della Streetová posadila, Mason se usmál na poručíka Tragga a zeptal se: "Už jste si objednali?"
"Máme objednáno," přitakal Tragg a ukázal na veliký hrnek kávy před sebou. "Ještě než se zeptala, co budeme chtít, dal jsem si přinést tenhle kafák. Chystají nám šunku s vejci."
"Jak je vám, Dello?" zeptal se Mason.
"Skvěle," řekla.
"Máte chuť na šunku s vejci?"
"Na začátek bych si dala tomatový džus," požádala, "a potom bych si dala klobásu s vejci."
Usmála se na poručíka Tragga. "Když člověk cestuje s Perry Masonem, naučí se pořádně se najíst, když to jde."
"Při naší službě," vrátil jí šťouchanec poručík Tragg, "se naučíte jíst, pokud se k nějakému jídlu dostanete."
Detektiv Russell, očividně okouzlen dobře udržovanou krásou Delly Streetové a poctou, že snídá s Masonem, řekl: "Když pracujete u naší městské policie, naučíte se jíst, když na to máte, nebo abych byl přesnější, když se ukáže nějaký důstojník z jiného města a prohlásí, že útratu zatáhne sám."
Odměnili ho zdvořilým zasmáním.
Číšnice přinesla pro poručíka Tragga a Sida Russella talíře se šunkou a vejci, vyposlechla, co si dají Mason a Della Streetová, a odešla jejich objednávku splnit.
"Vy se klidně pustte do jídla," řekl Mason. "Já se jenom mrknu na titulky v novinách a až budete hotovi, půjdeme na návštěvu."
"Jakmile dojíme, nezbude nám než začít makat," řekl Tragg.
"Zpovídat?" zeptal se Mason.
"Zpovídat," nešířil se Tragg.
Mason rozložil noviny, podíval se na Dellu, nenápadně na ni mrkl, jako by náhodně převracel stránky, až náhle zkoprněl.
"Prokristapána," zvolal. "Ten hoch to napsal přesně tak, jak sliboval."
"Který hoch?" zeptal se Tragg.
"Ten sloupkař od novin," odpověděl Mason. "Myslím, že je to reportér a píše sloupky."
"Tohle jsou naše místní noviny," poznamenal Russell.
"Ano, máte pravdu," řekl Mason, "a ten chlapík se jmenuje Bill Pickens, znáte ho?"
"Abych ho neznal!" řekl Russell. "To bych řekl, že ho znám. Je jako veš v kožiše. Otiskne všechno, na co přijde - vede sloupek, píše reportáže o všem možném a prodává příběhy rádiu. Je to dobrý chlap, ale zatraceně hbitá štika."
Tragg pomalu odložil nůž a vidličku.
"Je tam něco o vás?" zeptal se.
"Hm, hm," přitakal Mason. "Abyste rozuměl, dorazili jsme sem hezky potajmu. Přesně řečeno, přišli jsme předat dar za jistým dobročinným účelem a moje klientka, která je dárkyní, si ze všeho nejvíc přála zachovat anonymitu. Bohužel jsem se asi někde dopustil chyby, když jsem podcenil novinářovy schopnosti, takže se mi pověsil na paty a zjistil totožnost mé klientky. Čímž se celý její plán zhatil."
Tragg se naprosto vyrovnaným hlasem zeptal: "Nezveřejnil tenhle Pickens náhodou i jméno vaší klientky?"
"To víte, že zveřejnil," řekl Mason. "Právě tady to stojí. Selma Ansonová, dědička z Los Angeles, se snaží utajit svou totožnost používáním jména Helen Ebbové, tak aby mohla věnovat dar Mezinárodnímu klubu pro vzájemný obchod v zájmu lepšího..."
"Ukažte mi ten článek," vybafl Tragg, odstrčil talíř a popadl Masonovy noviny.
Přelétl očima pár řádek, potom se natočil tak, aby s ním mohl přes rameno číst i Russell.
"Hoďte sem oko."
Oba muži chvíli četli, potom si Tragg vzdychl, složil noviny a vrátil je Masonovi.
Russell prohlásil: "Billa Pickense nesmí jeden podceňovat."
"Podceňovat Pickense, to je nápad," řekl Tragg. "Tak padlý na hlavu Mason není. Nasměroval Pickense přesně tam, kde ho chtěl mít."
"Tahle dáma Selma Ansonová," koktal Russell, "není to ta, co..."
"Právě ona," zahučel Tragg otráveně.
"Obávám se, že vám nerozumím, poručíku," prohodil Mason a úpravně skládal noviny. "Ale dojezte si snídani a potom si pohovoříme. Vím, jaký máte hlad."
"Měl jsem hlad," ušklíbl se Tragg. "Vy každého dobrého policajta připravíte o apetit."
"Nic nechápu," řekl Russell.
"Je to jednoduché," vysvětlil mu Tragg. "Naše Selma Ansonová zpanikaří a pod falešným jménem zdrhne. Mason ji dohoní, včas trošku zakvedlá s fakty a Selma Ansonová už neutíká před žádným vyšetřováním, panebože, kdepak! Je to mecenáška, která chce podpořit přátelství mezi národy. Je nepřirozeně skromná, takže se snaží zůstat v anonymitě."

"Co je na tom špatného?" zeptal se Mason.
"Fůra věcí," prohlásil Tragg. "Jestliže chtěla zůstat v anonymitě, proč se objevila právě v tomhle hotelu? Proč vám jednoduše dala tolik peněz?"
"Jelikož," prohlásil Mason, "to byl jen jeden z řady dobročinných darů, které hodlá rozdat. Měli jsme v úmyslu odsud odjet a vydat se do dalších měst a zúčastnit se dalších shromáždění. Já jsem ji měl zaštítit, avšak Selma Ansonová si chtěla dopřát to potěšení, že se dočte o tom, jak ti, co dar obdrželi, jsou jí vděční, a chtěla mít z první ruky i zprávu o tom, jak jsem dar předal atakdále."
Tragg si vzdychl, přitáhl si talíř se šunkou a vejci a znovu se pustil do jídla.
"Co dělat, spolykám to, protože budu potřebovat posilnění," zavrčel.
"Mění se něco na situaci?" zeptal se Russell.
"Tím se sakra situace úplně mění!" vybuchl Tragg. "Ženská, s kterou si chceme promluvit, je Masonova klientka. Mason je tady. Naděje, že z ní vytáhneme něco bez Masonovy přítomnosti, se rovná nule."
Mason řekl: "Jsem si zcela jist, že vám paní Ansonová o svých dobročinných darech všechno ráda řekne. Samozřejmě, že na ní nemůžete chtít, aby vám prozradila všechny dobročinné počiny, ke kterým se chystá. To by dokonale zničilo prvek překvapení a nebylo by to vůči mé klientce poctivé. Vzhledem k tomu, že dar Mezinárodnímu klubu pro vzájemný obchod už byl zveřejněn, není důvod, proč bychom si o něm nemohli pohovořit."
"Pak si snad taky můžeme popovídat o tom, proč se přiřítila na letiště v Los Angeles taxíkem a dorazila sem pod falešným jménem?" zeptal se Tragg.
Mason se usmál. "Poručíku, docházíte k chybným závěrům. Nepřijela sem pod falešným jménem."
"Sakra, jak to, že ne," vybafl Tragg. "Přiletěla sem jako Helen Ebbová."
"To však není falešné jméno," řekl Mason. "Je to jméno, kterého použila. Musela přiletět jakožto Helen Ebbová, protože Helen Ebbová jí prodala letenku. A kdyby nenastoupila do letadla jako Helen Ebbová, nemohla letět."
"A tady se zapsala taky jako Helen Ebbová?"
"Ovšem," přitakal Mason. "Dorazila sem pod vypůjčeným jménem Helen Ebbové a pod stejným jménem se zapsala v hotelu. Kvůli dobročinnému daru, který chtěla poskytnout, se pokoušela zůstat utajena."
"A nepokoušela se vyhnout výslechu losangeleské policie a zase pláchnout?"
"K čemu že by ji měli vyslýchat?" zeptal se Mason.
"K vraždě jejího manžela."
"Proboha," řekl Mason, "vy ji vážně chcete vyslýchat v souvislosti s úmrtím jejího muže?"
"Toseví, že chceme."
"Ale to jste se vůbec nemusel obtěžovat do El Pasa," pravil Mason. "Stačilo, abyste mi brnkl a požádal mě, abych svou klientku doprovodil v kteroukoli dobu do kanceláře státního zástupce, a pro mne by bylo potěšením ji tam doprovodit."
"Abychom ji vyslechli?" zeptal se Tragg.
"Ovšem," potvrdil Mason. "Existuje samozřejmě pár otázek, na které bych mé klientce poradil, aby neodpovídala. Chystáte-li se totiž z něčeho ji obžalovat, je samozřejmé, že bych nedopustil, aby byla ošizena o některá ústavní práva. Až spořádáte snídani, šel byste se mnou laskavě nahoru paní Ansonovou navštívit?"
"Za vaší přítomnosti, samozřejmě," utrousil Tragg.
"Ach, zajisté."
"Počítám," řekl Tragg, "že to bude jen ztráta času. Buďte tak hodný a dejte mi ten plátek."
Mason mu podal noviny.
Tragg si nabral z tahíe vrchovatou vidličku, s plnými ústy rozložil opět noviny a začal si číst.
Chvilku přežvykoval, potom ho řádky, které četl, tak zaujaly, že zapomněl kousat a sousto spolkl, teprve když si reportáž podruhé pečlivě přečetl k poslední tečce.
Odložil noviny, spláchl jídlo lokem kávy, vzdychl si a řekl:
"A zas je to tady. Pochybuju, že z paní Ansonové vytáhneme něco, co by nám stálo za ošoupané podrážky a cestu výtahem."
"Můžu si to taky ještě jednou přečíst?" požádal Russell.
Tragg mu podal noviny.
Detektiv z El Pasa si znovu četl reportáž. Na tváři se mu rozsvěcoval lehký úsměv.
"Zdá se, že si Bill Pickens na tomhle namastí kapsu."
"To bych řekl," pravil Tragg. "A všimněte si, jak se mu to povedlo levou zadní. Slavný obhájce ve věcech trestních přiletí z Los Angeles, napochoduje na schůzi, kde jsou reportéři, zaplatí dva tisíce dolarů za reportáž na první stránce a potom zcela nevinně bože, tak nevinně - odkráčí a nechá za sebou stopu jak pro valník, rovnou ke své klientce, která se tak strašně - ach, jak strašně - snaží zůstat neprozrazená."
Russell kroutil hlavou: "Když jsem četl, co Bill Pickens napsal, vůbec mě nenapadlo, že by to tak mohlo vypadat."
"Tak si o tom popřemýšlejte znova," vyštěkl poručík Tragg. "Když teď půjdeme nahoru a dáme se do řeči s paní Ansonovou, bude to vypadat jako dokonale nazkoušené divadýlko, kde všichni herci znají svou roli do posledního písmene. A Mason nám předvede velkého principála. Den, kdy Perryho Masona přijali do advokátní komory, byl pro policejní síly nejčernějším dnem."
"Ale no tak, poručíku," chlácholil ho Mason. "Já přece policejnímu sboru pomáhám. Dbám o to, aby nevinní byli propuštěni a viníci předáni spravedlnosti. Co víc by služebníci zákona ode mne mohli žádat?"
"Především trochu ortodoxnější metody," řekl Tragg.
Číšnice přinesla Delle Streetové a Perrymu Masonovi jejich talíře a Mason ji požádal: "Přineste mi prosím účet pro celý stůl. To bude můj desátek služebníkům zákona."

"Trváte na tom, že budete při našem rozhovoru s paní Ansonovou přítomen v kterémkoli stadiu, Masone?"
"Ovšemže."
"Necháte ji, aby sama odpovídala na otázky?"
"Na některé," odpověděl Mason přemítavě. "Některé otázky zodpovím sám."
"Na které ji necháte odpovědět osobně?"
"Jestliže se jí zeptáte, ví-li o smrti svého muže něco takového, co by ji mohlo dostat do špatného světla, poradím jí, aby na vaši otázku odpověděla ne."
"Jinými slovy, budete stát vedle, tahat za provázky a podle toho, o co zrovna půjde, ji hodíte do jiného kostýmu."
"To jsem neřekl."
"Já to říkám."
Mason se usmál.
"Nerad se s vámi hádám, poručíku."
"A až výslech skončí?" zeptal se Tragg.
Mason rozhodil ruce v gestu, že vše je poručeno osudu.
"V tuto chvíli už nemá smysl zabývat se dál anonymními dobročinnými dary. Zásluhou Billa Pickense se už stejně všechno prošvihlo a vaše podání to jen dotvrdí."
"Co myslíte mým podáním?"
"Ale, Bill Pickens bude chtít pokračování," řekl Mason. "A počítám, že si ten nápad jen tak nedá vyhnat z hlavy. Před chvílí jsem si všiml, že zašel do restaurace. Očividně se po mně ptal a recepční mu řekl, že mě najde v jídelně. Jakmile odsud vypadneme, přilepí se na mne a já vás samozřejmě představím. Jak jsem vyrozuměl, s detektivem Russellem se zná - a Pickens je dost chytrý na to, aby si spočetl, kolik je dvě a dvě, i když už potom nebude usilovat o exkluzívní rozhovor se Selmou Ansonovou.
Vyhrál už terno tím, že sesmolil článek o mně, který jsem nechtěl zveřejnit... Jejda, tohle zas bude pro Billa Pickense velký den."
Tragg se ohradil: "V tuhle chvíli nestojíme o žádnou publicitu."
"Chápu vás," řekl Mason s úsměvem.
Tragg si vzdychl: "Dobrá, Masone, tuhle partii jste vyhrál. Zaplaťte účet a přihrejte tomu děvčeti něco navrch. Na Selmu Ansonovou zapomeňte. Pokračujte a starejte se o svou slávu v novinách. V tomhle vám nemáme chut píchnout."
Poručík Tragg se otočil k detektivovi z El Pasa: "Nemám pravdu, Side?"
"Správně," souhlasil Russell.
Vstoupila servírka. "Je všechno v pořádku?" zeptala se.
"Už ano," řekl Tragg. "Účet předložte tady panu Masonovi a pořádně ho natáhněte, protože si právě vydělal slušný honorář."

Kapitola dvanáctá

Mason zlehka zaklepal na dveře pokoje Selmy Ansonové.
"Kdo je?"
"Perry Mason a Della Streetová."
Ozvalo se cvaknutí, jak se otočila zástrčka, a dveře se otevřely. Selma Ansonová vypadala dost neupraveně a zbědovaně, když je zvala: "Pojďte dál, prosím."
"Spala jste dobře?" zeptal se Mason.
"Byla to strašná noc, ani líčidlo tu spoušť neschová," posteskla si.
Mason řekl: "V El Pasu je poručík Tragg z losangeleské policie. Pracuje s ním vyšetřovatel z El Pasa. Je pravděpodobné, že se vás pokusí přepadnout a přinutit, abyste je vpustila.
Zval jsem poručíka Tragga, aby šel nahoru s námi a vyslechl vás v mé přítomnosti. Nechtěl ani slyšet. Takže kdyby se vás buď on, anebo někdo jiný pokoušel na cokoli vyptávat, když tady nebudu, budete prostě trvat na tom, že váš právní zástupce pan Mason vám nařídil, abyste bez něho nikomu nevypovídala. Myslíte, že se vám to podaří?"
"Ach, doufám, že ano," hlesla unaveně. "Jenže, pane Masone, kam to všechno povede? K čemu mi to bude?"
"Jak to myslíte?"
"Mít advokáta a hrát tyhle triky na policii. Život se mi tak jako tak zhroutil. Klidně je necháme, ať mě zavřou, když chtějí, a necháme to plavat."
"Co chcete říct tím, že se vám život zhroutil?"
"Víte..."
"Jen pokračujte," vybídl ji Mason, když zaváhala.
"Zhroutil se, to je všecko."
"Však jste se o to taky dokonale přičinila. Vypravila jste se za Georgem Findlayem. George vám napovídal, že ví něco, co vás zničí. A cenou za mlčení bylo, abyste zmizela.
Všichni dobře víme, co ho k tomu vedlo. Má v úmyslu oženit se s Mildred Arlingtonovou. Jakmile její strýc zemře, praští se zaměstnáním a bude si žít jako paša, brousit po světě a rozhazovat peníze, které jeho manželka zdědí.
Jenomže najednou se v obraze objevíte vy a Delane Arlington je čím dál zamilovanější. Neujde to nikomu, kdo má možnost z boku se dívat, a bodejť by to netrklo někoho, jako je Findlay, a komu to hatí vlastní plány.
Takže Findlay začne kout pikle a Mildred Arlingtonová, s níž se hodlá oženit, v nich možná plave stejně hluboko jako

on.
Pak vás zaženou do kouta takovým amatérským trikem, že když se vytratíte a nikdy už nevyhledáte Mildredina strýčka, nechají vás v klidu. Skočila jste jim na to jako hloupé štěně."
"Co myslíte hloupým štěnětem?" vybuchla. "Mohla jsem jen získat, prohrát nebylo co."
"Jakto že nebylo co prohrát?"
"Copak nechápete, že za těchto okolností se už nikdy nemůžu s Delanem Arlingtonem setkat? Nikdy nemůžu dopustit, aby se jeho úmysly vážně naplnily. Už nikdy nesmím připustit, aby mne požádal o ruku, a nikdy, nikdy, nikdy se za něj nemůžu vdát."
"Proč?"
"Především z hrdosti. Ale jakmile se jim podaří nasadit mu brouka do hlavy, nikdy už mě o ruku nepožádá, a kdyby to udělal a já nabídku přijala, netrvalo by dlouho a podezření, zlovolné fámy a nenávist by mu otrávily mysl tak, že by to trápení nepřekonal."
Mason ji konejšil: "Bohužel jste špatně odhadla, že ve skutečnosti máte věru o co přijít. Ve chvíli, kdy jste vyklidila pole, George Findlay nakukal policii, nejspíš anonymním telefonátem, že jste se rozhodla k útěku, jelikož máte obavy, že by vás mohli obvinit z vraždy manžela. A kdybych o vás nepečoval, právě do téhle pasti byste rovnou spadla. Losangeleská policie by vás sbalila a teď už byste seděla ve vězení zatčená pro vraždu. Pro vaši informaci - právě kvůli tomu sem poručík Tragg přijel. Jen reportáž v dnešním ranním tisku mu vyrazila zbraň z ruky a zůstal s holýma rukama."
"Jsem vám za to nesmírně, nesmírně vděčná," řekla.
"Však právem," přidal si Mason.
"A co uděláme teď?" zeptala se. "Co bude dál?"
Mason se otočil k Delle Streetové.
"Zjistěte, co říkají letové řády, Dello."
Della Streetová zamířila k telefonu.
"Prvním spojem, který seženeme, se vracíme do Los Angeles," řekl Mason.
"Přepadnou mě novináři, až dorazíme?"
"Nejspíš ano," připustil Mason.
"Co jim mám říct?"
"Prostě se usmívejte," radil Mason, "a odkazujte je na mne. Od této chvíle stejně nesmíte nikomu říct víc, než co vám napovím."
"Co mne se týče, stejně už na ničem nezáleží. Ode dneška budu tak jako tak žít jen jako mezi mlýnskými kameny. Neuvědomila jsem si, jak strašně jsem zamilovaná, až do chvíle - do chvíle, kdy se všechno obrátilo v prach."
"Hoďte to za hlavu," nabádal ji Mason, "ještě vás nedostali. Čas od času se vždycky naskytne situace, kdy nejlepší obranou je útok, a my se šikujeme k útoku."
„Jak?"
"Nechte to na mně," řekl Mason. "Chci jenom vědět, máte-li nějak prsty ve smrti svého manžela - a chci znát pravdu."
"Už jsem vám to říkala, pane Masone. S manželovou smrtí nemám nic společného."
"Pozorně poslouchejte," vyzval ji Mason, "jestli mluvíte pravdu, mám dojem, že bychom mohli proti policii rychle vystartovat a dostat vás z toho. Ale jestli lžete, bylo by líp nechat věci, jak jsou."
"Nelžu."
"Koukněte se mi do očí," řekl Mason.
Upřela na něho přímý, pevný pohled.
"Chápete, že pokud lžete a jste vinna, bude se krok, který mám v plánu, rovnat sebevraždě?"
"Jsem nevinná."
"Zplnomocňujete mne k tomu, abych na tomto tvrzení trval?"
"Ano."
"Bez výhrad?"
"Bez výhrad."
Della Streetová s telefonem v ruce je přerušila. "První letadlo startuje za hodinu. Když sebou hodíme, mohli bychom je stihnout."
"Hodíme sebou," řekl Mason. "Zaplať pámbu, že nemusíme nic pakovat."
"Jaképak zaplať pámbu," utrousila Della Streetová. "Uvědomujete si, co to znamená posadit ženu do letadla, které má namířeno někam na druhý konec světa, a nedovolit jí, aby si s sebou kromě malé výbavičky vzala i pořádné šminky?"
Mason pustil poznámku jedním uchem tam, druhým ven.
"Zaplatím v recepci a chytím taxík."
"Můžeme čekat, že poručík Tragg s námi poletí stejným letadlem?" zeptala se Della Streetová.
"Těžko," usoudil Mason. "Celou noc nespal. Bude si chtít zdřímnout, a než se vydá na zpáteční cestu, nejspíš se bude chtít porozhlídnout po El Pasu. Policie se ráda předvede kolegům, kteří ji poctí návštěvou... Jdeme."
Advokát vyrovnal u pokladní účet za tři pokoje, podržel si taxi, a když Della Streetová se Selmou Ansonovou přijely výtahem, už je čekal.
Na letiště dorazili dřív než na poslední chvíli a usadili se v obrovském tryskovém letounu, který je vynesl vysoko nad údolí Rio Grande. přelétl s nimi poušť, přeletěl kaňon Salt River v Arizoně, pak další písečnou pláň, až začal klesat a vznášel se nad údolím Coachella se zelenými ostrůvky úrodných datlových palem a potom nad hustě obydlenou, auty přecpanou kotlinou, v níž se rozkládalo Los Angeles.
Když Mason doprovázel obě ženy k východu, vyrazil proti nim reportér s aparátem v ruce.

"Pan Mason?" zeptal se.
"Prosím."
"Je tu s vámi Selma Ansonová?"
"Jedna z těch dam to je, ano."
"Je pravda, že policie po ní pátrala, aby ji mohla vyslechnout v souvislosti se smrtí jejího manžela?"
"Jak to mám vědět?" pravil Mason. "Neumím číst myšlenky policie," usmál se, "a oni nedokážou přečíst, co mám v hlavě já. Alespoň v to doufám."
"Můžeme si udělat pár snímků?"
"Ovšemže," souhlasil Mason. "Kde nás chcete mít?"
"Hned u letadla, kdyby to šlo," navrhl fotograf.
Mason, Selma Ansonová a Della Streetová se s ním vrátili od vchodu až ke schůdkům do letadla a fotograf bleskem pořídil pár obrázků s letounem v pozadí.
"Smím se vás zeptat, odkud se vracíte?" položil jim reportér otázku.
"Ovšem," řekl Mason, "myslím, že zprávu o naší cestě už odvysílal rozhlas. Paní Ansonová se vypravila do El Pasa, aby věnovala anonymní dar jisté skupině, o jejíž činnost se delší dobu zajímá. Snažila se tvrdě, aby se o ní nikdo nedozvěděl, ale čiperný novinář z Chronichl se činil v zákulisí a objevil, o koho se jedná."
"Hovořila s vámi v El Pasu policie?" zeptal se reportér.
Mason se otočil k Selmě Ansonové.
"Mluvil s vámi někdo od policie?" zeptal se.
Zavrtěla hlavou, ne, nemluvil.
"Čímž naše historka končí," uzavřel Mason.
"Rád bych pár nějakých dalších informací," naléhal reportér. "Co hodláte podniknout se zprávou, že policie by chtěla Selmu Ansonovou vyslechnout?"
"Proč by ji chtěli vyslýchat?" zeptal se Mason.
"Taky neumím číst v myšlenkách policajtů, ale došlo mi, že podle nich by mohla jakous takous informaci o tom, jak její manžel zemřel, přidat."
"Řeknu vám, co se chystám udělat já," prohlásil Mason. "Jestli máte dost fištrónu, abyste z toho udělal článek jako řemen, dám vám jedinečnou historku."
"Vyzkoušejte si mě," zajásal reportér.
"S paní Ansonovou se už dost nacvičili," začal Mason. "Úrazová a životní pojišťovna se pokouší dostat zpátky peníze, které vyplatila, když manžel paní Ansonové William Harper Anson zemřel. Snaží se navodit dojem, že paní Ansonová svého muže otrávila.
Paní Ansonová si teď se mnou a slečnou Streetovou vezme taxík.
Ještě než nastoupíme a rozjedeni se do mé kanceláře, zavolám Duncana Harrise Monroea a požádám ho, aby zařídil všechno pro výslech paní Ansonové."
"Duncana Harrise Monroea?" vytáhl reportér obočí. "Myslíte muže, co operuje s detektorem lži?"
"Netrval bych zrovna na tomto označení," řekl Mason. "Mluvím o panu Monroeovi raději jako o muži, který provádí výslech vědeckými metodami. Samozřejmě, že ke svým závěrům si bere na pomoc i polygraf, stejně tak jako lékař, který má stanovit diagnózu, používá stetoskop.
Bohužel, aby byl polygraf populárnější, začalo se mu říkat detektor lži. Veřejnost jej chápe jako nástroj, který pachatele usvědčí ze lži a potvrdí tak jeho vinu. Veřejnost ovšem neví, že přednostním smyslem vědeckého přístupu k vyšetřování za použití polygrafu je, nebo by alespoň mělo být, prokázání neviny.
Hodlám stvrdit nevinu Selmy Ansonové. Hodlám zatelefonovat zástupci úrazové a životní pojišťovny a zeptat se ho, chce-li být přítomen."
"Ale jaký to má smysl?" zeptal se novinář. "Takový důkaz nemůžete před soudem použít."
"Nebudu jej uplatňovat před soudem státu Kalifornie," řekl Mason. "Přenechám straně žalující, aby předložila soudu případ podle svých představ, a dokážu, že Selma Ansonová je nade vší pochybnost nevinná. Do té doby se však musí o tom, že nespáchala žádný trestný čin, dozvědět i veřejnost."
Selma Ansonová Masona vytřeštěně sledovala a sotva mohla popadnout dech.
"Chcete říct, že byste šel i s vlkem na procházku?" zeptal se reportér.
"Moc dobře rozeznám vlka od ovečky," usmál se Mason. "Klienta, který je nevinný, poznám na první pohled."
"Detektorem lži, tedy polygrafem, se dá prokázat nevina stejně jako vina?"
"Dá, samozřejmě," potvrdil Mason. "Pravděpodobnost, že by žena, jako je paní Ansonová, tento vědecký přístroj vybavený nejmodernější technikou přelstila, je prakticky nulová."
"Na to policie neskočí," řekl reportér.
"Nestojím o to, aby tento postup přijala policie," řekl Mason, "chci jen, aby pravdu přijala čtenářská veřejnost, a já vám předhodím námět, po kterém ji čtenáři určitě přijmou."
"Nikdy neházíme dobré nápady pod stůl," řekl reportér. "Ale ke zkouškám na detektoru lži panují přece jen jisté výhrady."
"Neříkejte jim zkoušky na detektoru lži," usměrňoval ho Mason. "Už jsem vám říkal, že se nepokoušíme odhalit lži, ale že se pokoušíme prokázat nevinu, a tu prokážeme.
Lidské tělo je složeno tak, že reaguje na vnější podněty. Navštívil jste nějaký noční klub, kde směšné kousky předváděl nějaký šikovný artista?"
Novinář si ho nechápavě změřil a dodal: "Toseví, že navštívil, ale nechápu souvislost."

"Co dělalo obecenstvo?" zeptal se Mason.
"Obecenstvo se smálo."
"Viděl jste někoho, kdo se nesměje?"
"Nerozhlížel jsem se," řekl novinář. "Sám jsem se chechtal."
"Byl někdo s vámi?"
"Má žena."
"Smála se?"
"Smála."
"Co je smích?" zeptal se Mason. "Citový projev. Otevřete ústa. Začnete vyrážet cha-cha-cha. Chvěje se vám bránice. Vyceníte zuby. Roztáhnete rty. Ramena se vám třesou."
"Jak to souvisí s odhalením podvodu?" stále nechápal reportér.
"Jednoduše. Všichni lidé jsou stejní. Když je něco potěší, smějí se. Když je něco zarmoutí, pláčí. V kabaretu se lidé smějí. Na pohřbu pláčou. Všichni jsme lidé. Všichni máme lidské pocity.
Někteří lidé své city snáz předvádějí, ale prožívá je každý z nás. Ve chvíli, kdy vyslovíte lež, vzedmou se ve vás určité pocity. Dobrý lhář dokáže tyto pocity potlačit tak, že je pouhým okem nikdo nerozpozná. Nedokážete však zapudit vnitřní citové rozrušení, zvlášť ne za vědeckého pokusu vedeného navíc posledním typem polygrafu, a vyslovení lži vyžaduje daleko větší úsilí než pravda."
"Soudy se dost ošívají, když se rozmazává, že přiznání a podobné krámy byly pořízeny pomocí detektoru lži," namítal novinář.
"Jasně," připustil Mason. "V případech, kdy je polygrafu použito, aby prokázal vinu. A byl bych rád, kdybyste už s tím detektorem lži přestal. Půjde o vědecké přezkoušení, aby byla určena nevina, a jestli se vám tenhle námět nelíbí, stačí říct. Určitě se najdou jiné noviny, které..."
"Nelíbí!" vyhrkl reportér. "Prokristapána, člověče, tohle je trhák, bomba, sólokapr! Potřebuju si jen ověřit, jestli všechna fakta sedí, a jestli vás popichuju s polygrafem a šťourám do vaší důvěry v něj, pak jen abych to mohl napsat."
"Nepůjde o žádný test," řekl Mason. "Jedná se o vědeckou metodu vyšetřování, při níž vyšetřovatel užívá polygrafu. O těchto testech se už napsalo a namluvilo mnoho nesmyslů. Policie je používá k prokázání viny. Někdo z bláznivých novinářů přišil polygrafu, hned když se objevil, název detektor lži a název se přilepil.
Nic jako detektor lži neexistuje. Polygraf je velice citlivý přístroj, který zaznamenává hodnoty galvanického odporu na pokožce a pravidelnost srdeční činnosti, krevního tlaku, dýchání, krátce řečeno všechny hodnoty citového vzruchu. Já mám v úmyslu prokázat nevinu Selmy Ansonové. Musím ji prokázat, aby mohla mezi lidmi dál chodit s hlavou hrdě vztyčenou a aby se jí podařilo přenést se přes všechny urážky, kterých se jí dostalo."
"Ale co když test ukáže, že je vinna?" zeptal se reportér.
"Máte zase o čem psát," řekl Mason.
"Ne, to bych neměl," zapochyboval novinář. "Jsem přesvědčen, že soudy jen nerady vidí, když se zveřejňuje přiznání získané na detektoru lži. Možná hrajete moc, moc vysokou hru."
"Co máte na mysli?" zeptal se Mason.
"Jestli test prokáže, že Selma Ansonová je nevinná, budete na koni. Jestliže prokáže, že je vinna, a my to otiskneme, octnete se v situaci, kdy budete moci žádat přinejmenším o změnu znění obžaloby a..."
Mason prohlásil: "Nesledujeme nic víc nežli snahu vědeckou cestou ošetřit v daném případu zájem mé klientky, potvrdit její čestnost, a pokud by někdo chtěl výsledky tohoto vyšetřování zpochybňovat, jsem hotov dotyčnou osobu přizvat, aby se zkoušky u pana Monroea účastnila a mohla sama posoudit jak jeho, tak klientčinu bezúhonnost i skutečnost, nakolik nactiutrhání a obvinění odpovídají pravdě."
"Ano, ano," vzdychl reportér a téměř vzápětí se zeptal: "Kdy se do toho dáme?"
"Teď hned," pravil Mason.
Novinář se otočil k fotografovi. "Máš dost filmu a baterií na blesk?"
"Dost. Tohle je Strobe a ten vystačí na stovku obrázků."
"Možná je budeš potřebovat," řekl reportér. "Piš si, že Perry Mason předvede pěkné divadlo."

Kapitola třináctá

V pracovně Duncana Harrise Monroea Mason nejprve všechny představil a potom vysvětloval dál: "Selma Ansonová byla provdána za Williama Harpera Ansona, jenž zemřel a zanechal pojistku. Objevila se řada pomluv a obvinění a pojišťovna Double Indemnity Accident and Life začala smrt znovu vyšetřovat. Byl dán příkaz k exhumaci. Jak jsem vyrozuměl, všechno nasvědčuje tomu, že příčinou smrti bylo požití nadměrné dávky arzénu. Tak bude přinejmenším znít tvrzení policie a nepochybně totéž bude tvrdit i pojišťovna.
Nemám v úmyslu využít polygrafu jakožto přístroje, který by měl prokázat vinu. To není můj obor. Vysoce oceňuji tento vynález jakožto prostředek, který může prokázat nevinu. Domnívám se, že moje klientka je nevinná. Chci, abyste to zjistil."
Fotograf několikrát cvakl bleskem a zachytil Masona při projevu.
Monroe se zeptal: "A proč jste přišel za mnou?"
"Protože jste členem Americké detekční komory. Absolvoval jste univerzitu. Máte doktorát z psychologie. Deset let se zabýváte vědeckými metodami vyšetřování a mezi kolegy v oboru jste považován za špičkového vědce. Tak co, jste ochoten pokračovat?"
Monroe se zamyslel.

"O všem budou psát noviny," namítl.
"Na to vemte jed. Celá záležitost bude zveřejněna, ať je to šach, mat nebo pat," potvrdil Mason.
"A vy chcete, abych svůj nález publikoval?"
"Bude tu sedět tento reportér," řekl Mason. "V okamžiku, kdy vyslovíte dobrozdání, okamžitě si je naškrábe na papír."
Monroe potřásl hlavou.
"K podobné záležitosti potřebuji řadu nejrůznějších povolení."
"Není problém," řekl Mason. "Svolení vám podepíšeme. Jak tu jsme, podepíšeme je všichni."
"Velmi nezvyklý případ," znovu se bránil Monroe.
"Probůh, kdopak vám nakukal, že máte provést něco, co je běžné?" rozpálil se Mason. "Obvinění a roztrušování polopravd o této ženě jí zničilo život. Chceme dosáhnout toho, aby vyšla najevo celá pravda."
"A co když test ukáže, že nemluví pravdu?"
"Pak o tom vydáte zprávu. Jestli vám na srdci leží vaše vlastní práce, myslím si, že testování na polygrafu by se mělo využívat především k prokázání neviny.
Mohu vám ocitovat přinejmenším jeden případ, který byl projednáván na nejvyšší úrovni, případ Sama Shepparda. Proslýchalo se, že příslušníci rodiny nejednali a nejednají poctivě, že ještě dřív, než dorazila policie, otřeli otisky prstů. I když mi naprosto nejde do hlavy, proč se měl vůbec někdo pokoušet otřít otisky Sama Shepparda. Sam Sheppard byl jediný člověk na světě, jehož otisků mohlo být v domě jak naseto."
"Tak," pokračoval Mason, "a co že se stalo? Vyšetřováním obou bratrů doktora Sama Shepparda i jejich manželek byl pověřen tým nejschopnějších, nejvyhlášenějších, vědecky nejvíce uznávaných vyšetřovatelů, kteří si k vypracování závěrů měli vzít na pomoc detekční přístroj.
Pravděpodobnost, že by se kterémukoli z nich podařilo oklamat některého ze čtyř expertů, byla zanedbatelná.
Pravděpodobnost, že všichni čtyři vyšetřovaní by dokázali podvést všechny vyšetřovatele, byla v tak astronomickém nepoměru, že ji nikdo nemusel brát na vědomí.
Test ukázal, že všechny čtyři osoby jednaly poctivě, že nikdy neslyšely od doktora Sama Shepparda nic, co by zakládalo vinu. Výsledek byl zveřejněn a celá rodina zas mohla zvednout hlavu.
Přesně tento cíl sleduji v tomto případě. Chci, abyste Selmu Ansonovou vyslechl a oznámil nám, co jste zjistil. Bude-li lhát, chci, abyste to oznámil. Bude-li mluvit pravdu, chci, abyste prohlásil, že mluvila pravdu. Jsem natolik přesvědčen, že mluví pravdu, že tu před vámi dávám ruku do ohně."
Monroe se obrátil na paní Ansonovou.
"Vy se vším, co se tady děje, souhlasíte, paní Ansonová?" zeptal se.
"Já... jsem trochu zaskočená... Ráda bych... Ano. Souhlasím."
Monroe řekl: "Paní Ansonová, musím vás varovat. Můj vědecký test je neuvěřitelně pronikavý. Používám vrcholně citlivých přístrojů. Máte-li jakékoli výhrady, existuje-li cokoli, co byste chtěla zatajit, je mou profesionální povinností požádat vás, abyste z této kanceláře odešla a od zkoušky upustila."
"Chcete mě zastrašit?" zeptala se.
"Snažím se vám sdělit pravdu."
"A já se snažím říct pravdu vám," řekla vzdorně. "Pusťte se do té zkoušky."
"Vy, pánové, se laskavě posaďte," řekl Monroe. "Napřed si s paní Ansonovou pohovořím mezi čtyřma očima, a jakmile budu seznámen s dostatečným počtem faktů, souvisejících s případem, a navážeme s klientkou kontakt, budeme ve vyšetřování pokračovat. Zatím seďte a udělejte si pohodlí."
Znovu několikrát šlehl blesk.
Novinář zvedl telefonní sluchátko, zalistoval v notesu a začal na písaře, který seděl v redakci, sypat text.
Mason vyhledal očima pohled Delly Streetové a rychle na ni mrkl.
"Řekla bych, že jste vytáhl do protiútoku," usmála se.
"Jedna věc mě ovšem trápí," přiznal se Mason.
"Copak?"
"Jestli se policie dohmátne, co tu děláme, strčí Selmu Ansonovou do vězení dřív, než noviny stihnou výsledek testu zveřejnit. Pak si seženou soudní příkaz, aby bylo vydání listu se zveřejněním výsledku staženo."
"To smějí?"
"Toť otázka," řekl Mason. "Ve smyslu, co se může a co se nesmí zveřejnit, jsme se vydali na dosud naprosto neprobádaný terén. Je jasné, že jestli test ukáže, že lhala a o vině na smrti manžela ví, okamžitě se mnou skoncuje, najde si jiného advokáta a ten advokát může prohlásit, že zveřejněním výsledku došlo k nenapravitelnému poškození obžalované, a může žádat o příkaz ke stažení tisku a o změnu ve znění žaloby, nebo soudce donutí, aby noviny varoval, že bude-li výsledek v tisku zveřejněn, uvalí na redakci žalobu z pohrdání soudem."
"A když se ukáže, že je nevinná?"
"Jak může kterýkoli soud občanovi, jemuž je utrháno na cti a je napadán, že je vinen, nařizovat, zda prostředky, jimiž se brání, jsou vhodné či nevhodné?"
Della Streetová měla o čem přemýšlet. Mason přešel k reportérovi, ten právě zavěsil.
"Rád byste nějaká další fakta?" zeptal se Mason.
"Propána, toseví, povídejte," radoval se reportér. "Tohle je opravdu příběh jako řemen. Čím víc se nad tím člověk zamyslí, tím víc s ním cloumá..."
"Moje klientka postupuje plně podle svých práv," řekl Mason.
"Ale jste i vy jakožto soudní úředník oprávněn..."
"Prokázat, že moje klientka se nedopustila žádného zločinu?" dokončil otázku Mason. "Co by tak asi mohlo ksakru

zalepit pusu zákonitému obhájci? Nikdo mě nezastaví, abych spáchal cokoli, o čem si budu myslet, že je v nejlepším zájmu mé klientky."
"Ale pozvete si sem tisk a..."
"Chcete zvednout krovky?"
Reportér se malinko zašklebil, přitáhl si židli k Masonovi a řekl: "Jdeme na to."
Mason ho přehledně informoval o všech skutečnostech a vynechával ve výpovědi všechna fakta, která mu klientka sdělila důvěrně, takže poskytl jen ty informace, které by se tak jako tak daly vyčíst ze záznamů.
"Netaháte mě trochu za nohu?" pozeptal se reportér.
"Toseví, že tahám," připustil Mason. "Sděluji vám fakta, která si můžete vytáhnout ze spisů, nemůžu vám prozradit, co klientka řekla jen mně, a nesnažím se vás podtrhnout."
"Rád bych se dozvěděl něco ze soukromí."
Mason ho pokáral: "Předkládám vám story na stříbrném tácu. Nezačínejte na tom tácu hledat škrábance."
"Nebudu," usmál se trochu nervózně reportér.
Otevřely se dveře od zadní kanceláře a z nich vyšel Monroe.
"Pánové," oslovil je, "jsem připraven zahájit test. Měl jsem s paní Ansonovou velmi zajímavý rozhovor. Myslím, že chápu její postoj, a všechny důvody mne vedou k tomu, abych věřil, že bude správným subjektem pro vědecké šetření. Vzadu je prosím kancelář vybavená elektronickým zařízením, které vám umožní slyšet všechno, co se bude dít ve zkušebně, a všechno také jednostranným zrcadlem sledovat.
Paní Ansonové jsem o této kanceláři řekl. Vysvětlil jsem jí, že bych rád, kdyby vlastní test sledoval její právní zástupce, a pokud nebude nic namítat, i slečna Della Streetová a další dva pánové. Podepsala písemné prohlášení, že s tímto uspořádáním naprosto souhlasí. Když laskavě projdete těmi dveřmi vpravo, najdete tam židle i zrcadlo. Byl bych rád, abyste celý test sledovali a dávali pozor, co bude řečeno, a rád bych zdůraznil prosbu, aby pan Mason kdykoli, kdy by měl dojem, že zájem jeho klientky je ohrožen, zcela podle své vůle zmáčkl knoflík s označením STOP, který je u židle, na níž bude sedět, a test zastavil. Ve chvíli, kdy knoflík zmáčkne, zkouška bude přerušena."
"Výborně," řekl Mason.
Nahrnuli se do místnosti. Monroe uspořádal židle, odkud se měli dívat, a zavřel dveře.
Jednostranným zrcadlem mohli vidět, jak v sousední místnosti sedí na sedadle očividně zcela v klidu Selma Ansonová, opředená drátky napojenými na poslední model polygrafu, tak aby informace o tom, jak dýchá, jak stoupá či klesá tlak, jak se jí zrychluje tep a jak se mění hodnoty galvanického odporu na pokožce, mohly být okamžitě zaznamenány na kartu, která v pravidelných intervalech projížděla polygrafem a každá řádka ukazovala vteřinu uplynulého času.
Monroe se posadil.
"Jste připravena na otázky, paní Ansonová? Prosím, neotáčejte hlavu. Buďte tak hodná a vůbec se nehýbejte. Seďte naprosto bez hnutí. Buďte klidná a uvolněte se."
"Jsem připravena odpovídat."
Monroe mluvil zcela monotónním hlasem, dával si pozor, aby ani výrazům, ani obsahu nedával žádný důraz, aby se nedopustil ničeho, co by mohlo testovanou osobu vyplašit.
"Jmenujete se Selma Ansonová?" zeptal se.
"Ano."
"Posloucháte rozhlas?"
"Ano."
"Máte v úmyslu odpovědět mi na otázky týkající se smrti vašeho manžela lživě?"
"Ne."
"Přiletěla jste dnes ráno z El Pasa?"
"Ano."
„Víte, kdo zavinil smrt vašeho manžela?"
"Ne."
"Vypověděla jste svému obhájci plnou pravdu?"
"Ano."
"Předložila jste někdy svému manželovi nějaký jed?"
"Ne."
"Sledujete televizi?"
"Ano."
"Jed, co byl namíchán vašemu manželovi, patřil vám?"
"Ne."
"Byla jste včera večer v El Pasu?"
"Ano."
"Odpověděla jste na některou otázku tohoto testu, jehož účelem bylo přezkoumat příčinu smrti vašeho manžela, lživě?"
"Ne."
Stále stejně laděným hlasem Monroe řekl: "Chvíli počkáme, paní Ansonová, a pak vám položím stejné otázky znovu. Jenom se prosím uvolněte a nemyslete na nic, co by vás rozrušilo."
Zanedlouho projel Monroe všechny otázky znovu a potom potřetí. Když končil třetí sadu otázek, zeptal se paní Ansonové:
"Lhala jste mi, když jste na některé otázky odpovídala?"
"Ne," odpověděla.

"Učinila jste cokoli ve snaze zmarnit tento test?"
"Ne."
"Uchýlila jste se k nějaké lsti nebo jste při zodpovídání otázek něco zatajila?"
"Ne."
"Tím je zkouška ukončena," prohlásil Monroe.
Vstal od stolu, vytáhl z přístroje dlouhou sjetinu, odtrhl ji, odpojil zařízení, které bylo napojeno na tělo paní Ansonové, a řekl:
"Šla byste laskavě vedle k ostatním, paní Ansonová? Já přijdu za vámi hned."
Mason kývl na ostatní. Otevřeli dveře od místnosti, odkud mohli povolaní svědci sledovat, co se děje, a přidali se k paní Ansonové v přední kanceláři.
"Jak jsem si vedla?" zeptala se paní Ansonová Perryho Masona.
"Vypadá to, že skvěle," prohlásil Mason. "Celou dobu jste mluvila a chovala se vyrovnaně, žádný výkyv."
"Takže pokud zkouška dopadla dobře, pan Monroe potvrdí, že jsem mluvila pravdu?"
Reportér vyzval fotografa, aby zachytil další obrázek. Potom se otevřely dveře a se složeným archem, který vyjel z polygrafu, vyšel ven Monroe.
Fotoaparát znovu cvakl.
"Nuže?" zeptal se Mason.
"Podle mého mínění," prohlásil Monroe, "mluví tato žena pravdu."
Reportér s fotografem v patách vyrazlli ke dveřím.
Mason stiskl Monroeovi ruku, zaplatil vědci za provedení zkoušky a řekl Selmě Ansonové: "Běžte domů a všechno hoďte za hlavu, paní Ansonová. Ať se vás kdokoli na cokoli ptá, neodpovídejte. Pojďte, Dello, myslím, že je na čase, abychom něco pojedli."

Kapitola čtrnáctá

Když vstoupil Mason do kanceláře, ležely mu už na stole noviny, které mu tam Della Streetová připravila.
Titulek na celé přední straně hlásal VDOVA ZPROŠTĚNA PODEZŘENÍ a pod titulkem poněkud menším typem písma stálo: Masonova klientka se podrobuje testu na detektoru lži.
"Jak si s tím náš reportér poradil, Dello?"
"Páni, ten má za ušima!" řekla Della Streetová. "Vy jste mu předhodil námět a věru že z něj udělal obrovský materiál. Je tam spousta povídání o historii polygrafu, kdy byl přístroj vynalezen, všechno o nebožtíkovi Leonardu Keelerovi, o Americké detekční komoře i o tom, jak telefonicky vyzpovídal jejího předsedu. Pěkně příběh vyšperkoval."
"Už se někdo ozval?" chtěl vědět Mason.
"Zatím ne," řekla Della Streetová, "ale je ještě brzy. Myslím..."
Zazvonil telefon. Della zvedla sluchátko a řekla telefonistce:
"Ano, Gertie," pak se s úsměvem otočila k Masonovi.
"Máte na lince státního zástupce Hamiltona Burgera. Chce mluvit přímo s vámi."
Mason vyzval Dellu Streetovou:
"Řekněte Gertii, ať ho přepojí."
Pak zvedl telefon. "Ano, Hamiltone. Dobré jitro. Copak se dnes po ránu děje?"
"Krucinál, o co se to pokoušíte tím rozmazáváním případu Ansonová?" vyjel Burger.
"Je to jen protiútok na prohlášení policie, že Selma Ansonová opustila město, aby se vyhnula výslechu."
"Mohl jste policii nechat, aby ji vyslechla."
"Byla by policie oznámila tisku, že ji shledává nevinnou?"
"Policie ji neshledává nevinnou a už vůbec ne moje kancelář a je mi úplně jedno, na kolik detektorů lži ji posadíte."
"Ale, ale, Hamiltone," řekl Mason, "nemluvte o tom testu jako o zkoušce na detektoru lži. Vždyt to tak vůbec není. Jedná se o vědeckou metodu vyšetřování, při níž je použito polygrafu."
"Nojo, nojo," řekl Burger. "Strašně chytré. Ale rád bych, aby vám neuniklo, že soud tyhlety cesty, jak dostat věci na veřejnost, má strašně nerad."
"Jaké věci?"
"Předvádět výsledky z detektoru lži."
"Nevěděl jsem, že už je někdo použil, když chtěl prokázat nevinu," řekl Mason. "Kdykoli jej používáte, pomáhá si policie obvykle, když potřebuje prokázat vinu. Když nedostanete přiznání, prohlásíte, že je test nepřesvědčivý, a necháte to plavat.
Já jsem přišel s něčím novým. Myslím si, že má-li se nějaký případ dostat na veřejnost, pak je jen oprávněné, aby se podezřelá osoba podrobila vědeckému šetření za pomoci polygrafu a sdělila veřejnosti výsledky."
"Tohle vám soud nikdy nepovolí," řekl Burger.
"Který soud mě zastaví?"
"Však uvidíte. Za tuhle poslední křivárnu dostanete pokutu za urážku soudu."
"Jinak řečeno," pravil Mason, "soud se chystá zabránit občanovi, aby před světem vyhlásil svou nevinu?"
"V tomto ohledu ano."
"Proč?"
"Soud vám nedovolí, abyste použil výsledků zkoušek k prokázání viny u podezřelého."
"Dobrá," řekl Mason. "A co takhle, když se přizná? Dovolí mi zveřejnit přiznání?"

"Ani nápad," řekl Burger. "Jakmile je obžalovaný zatčen, může se i přiznat, ale policie nedovolí, aby bylo přiznání zveřejněno."
"Výborně," opáčil Mason. "A teď se na to zkusme podívat z opačné strany. Předpokládejme, že podezřelá osoba prohlásí, že je nevinná. Bude jí soud bránit, aby svou nevinu zveřejnila?"
"Toseví, že ne."
"A to je přesně náš případ," řekl Mason. "Soud by mohl zakázat zveřejnění výsledků testu vypovídajících o vině poté, co byla dotyčná osoba uvězněna. V našem případě dotyčná osoba zatčena nebyla. Ta osoba se podrobí vědeckému šetření za pomoci polygrafu.
Strašně jsme se zabývali uvažováním jak využít vědeckých testů k prokázání viny, ale zdaleka jsme nepřemýšleli o tom, jak jich využít k potvrzení neviny. Občan, jehož pověst byla pošpiněna pomluvami anebo přímým obviněním, má plné právo svou pověst očistit."
"Do finále máme ještě daleko," vybuchl Burger, "a můžu vám říct, že v pravou chvíli a na pravém místě požádám soud, aby zasáhl."
"Jaký soud?"
"Soud, před kterým bude stát Selma Ansonová."
"Bude souzena?" zeptal se Mason.
"Máme pár důkazů, které v současné době vyhodnocujeme," řekl Burger. "Dám krk, že jak to vypadá, bude před tím soudem stát přes všechen humbuk a ohňostroj, s kterým vy případ rozmazáváte."
"Jste připraven předat takové prohlášení tisku?"
"Sdělil jsem už tisku stanovisko mé kanceláře v učesané podobě a tak, jak to řízení spravedlnosti vyžaduje."
"Jinými slovy, snažil jste se moje zveřejnění případu mařit," řekl Mason.
"Vůbec ne, byl jsem požádán, abych vyjádřil stanovisko úřadu státního zástupce, a vyjádřil jsem je."
"Pokud se dostaneme k soudu," řekl Mason, "podívám se na to prohlášení a zjistím, jestli podle mého mínění neobsahuje něco, co by mohlo veřejnost zavádějícím způsobem ovlivnit."
"Toho slastného potěšení se vám dostane," řekl Burger, "až všechny ty žvásty o obžalované projdou novinami."
Mason opáčil: "Dokud není prokázána vina, Burgere, vždycky se předpokládá, že je člověk nevinný."
Burger si škodolibě rýpl: "Díky, že jste mi dal příležitost oprášit si jeden ze základních kriminalistických zákonů, pane Masone."
"Není zač," řekl Mason vesele. "Potěšení je na mé straně. Zavolejte mi, kdykoli se budete chtít na něco zeptat."
Na druhém konci telefonu praštil Burger sluchátkem. Mason se usmál na Dellu Streetovou.
"Burger vykřikuje, že dal prohlášení tisku."
"Ještě nevyšlo?"
"Objeví se v odpoledních vydáních," řekl Mason.
Znovu se rozřinčel telefon.
Della Streetová se ohlásila: "Ano, Gertie," pak se otočila k Perrymu Masonovi. "V předpokoji je George Findlay. Zdá se, že je pěkně rozezlený a žádá, abyste ho přijal."
"Žádá?" zeptal se Mason.
"Přesně tak to Gertie řekla, žádá."
"Co dělat," řekl Mason, "když žádá, pak žádosti vyhovíme. Vyřiďte, že může dál."
Della Streetová se zatvářila starostlivě. "Šéfe, je vzteklý. Nemyslíte, že by bylo lepší, kdyby sem přišel Paul Drake a..."
"Jestll se pokusí na mě vystartovat," prohlásil Mason, "přerazím ho v půli."
Della Streetová chvilinku váhala, potom odevzdaně zamířila ke dveřím do předpokoje a otevřela je.
"Pojďte prosím dál, pane Findlayi," řekla.
Statný, asi osmadvacetiletý chlapík s širokými rameny se vhrnul do kanceláře jako velká voda.
"Krucinál, co to vyvádíte," vyjel na Perryho Masona.
Mason si muže s ledovým klidem zkoumavě prohlížel.
"Pokouším se přijít na to, o co vám jde," řekl. "Nepřijímám obvykle lidi bez předchozího ujednání, avšak ve vašem případě zřejmě můžu udělat výjimku, protože vypadáte rozčileně. Takže o co vám tedy jde?"
"Strkáte nos do rodinných záležitostí," řekl Findlay.
"Posaďte se," nabídl mu Mason židli. "Vysvětlete mi, proč bych neměl strkat nos do rodinných záležitostí. Abyste věděl, právníci to dost často činí."
"Tohle je jiná situace," řekl Findlay. "Tahle ženská je dobrodruh, nikdy nevíte, co ji napadne. Je to ženská, která zabila už jednoho manžela, a jestli se jí podaří ulovit strýčka, pište si, že tak jistě, jak tu teď sedíme, zabije i jeho. Do dvou let je strýček v pánu."
"Jste schopen to všechno dokázat?" zeptal se Mason.
"Vemte jed, že to můžu dokázat."
"Proč tedy marníte čas a vykládáte to mně?" řekl Mason. "Vypravte se rovnou za státním zástupcem."
"Právě kvůli tomu jsem za vámi přišel," řekl Findlay.
"Ale jděte," pravil Mason. "Ale už jste tady, takže pokračujte. Sdělte mi, co máte na mysli."
"Zastupujete Selmu Ansonovou," konstatoval Findlay. "Mně o Selmu Ansonovou vůbec nejde. Kašlu na to, jestli zavraždí dvacet dalších manželů, ale hlavně ať dá pracky pryč od strýce.
Strýc Delane je roztomilý, pomilováníhodný člověk, který nemá nejmenší tušení, jaké typy lidí se potulují po světě, zvlášť ne takový typ, jako je Selma Ansonová. Bere každého tak, jak vypadá navenek. I ji vzal podle toho, jak se mu jeví.

Dal jsem Selmě Ansonové možnost, aby všechno zabalila. Měl jsem pocit, že to bere, ale pak jste se objevil vy a obrátil jste všecko vzhůru nohama."
"Jak jsem to obrátil vzhůru nohama?"
"S tím zatraceným testem na detektoru lži, jak jste ho nazval."
"Jednalo se o test pravdy. Chtěl jsem potvrdit fakt, že moje klientka nelže."
"Nevím, k čemu jste se chtěl dobrat," řekl Findlay, "a je mi to srdečně fuk. Svědectví detektoru lži soud stejně nepřijme."
"Když dovolíte," podotkl Mason, "já vám to zopakuji. Nešlo o zkoušku na detektoru lži. Má klientka se podrobila vědeckému šetření a vyšetřovatel použil polygrafu jenom tak, jako lékař používá stetoskop."
"Víte ale dobře, že jako s důkazem s tím před soud nemůžete."
"Nesnažím se předložit test soudu jakožto přesvědčivý důkaz," řekl Mason. "Moje klientka nestojí před soudem."
"Cha, ale bude."
"Jak to myslíte?"
Findlay začal znovu: "Pokoušel jsem se s vaší klientkou spolupracovat, Masone. Vyložím před vámi karty na stůl, a kdybyste někdy chtěl vytáhnout cokoli z tohoto rozhovoru na světlo nebo něco podobného, odpřisáhnu, že jste lhář. A teď ať vaše sekretářka odtud vypadne a my si promluvíme jako chlap s chlapem."
Mason potřásl hlavou. "Povídejte si jako chlap s chlapem, jak je libo, ale moje sekretářka tu zůstane. Jestliže chcete říct něco, co by se nemělo dostat do zápisu, radši se zvedněte a odejděte z této místnosti ještě dřív, než vůbec otevřete zobák."
"Moment," ohradil se Findlay, "takhle se nikam nedostaneme."
"Musíme se někam dostat?" zeptal se Mason.
"Myslím, že bychom měli."
"Proč?"
"Protože chci vaší klientce pomoci."
"Jakpak?"
Findlay řekl: "Nebudu vám tady přiznávat barvu, dokavad si nejsem jistý, co máte v ruce vy."
Mason prohlásil: "Moje postavení je velice jednoduché. Jsem zástupcem Selmy Ansonové. Objevily se náznaky, že možná měla něco společného s tím, jak byl jejímu manželovi podán jed. Tyto náznaky a pomluvy jsou ohavné a utrhají mé klientce na cti. Až zjistím, kdo je roztrušuje, odkud se berou, kdy se narodily a komu mají sloužit, pak se rozhodnu něco s tím udělat."
"Pohrůžkami mě nezastrašíte."
"Nevyhrožuji, jen konstatuji fakta."
"Beru je jako výhrůžky."
"Nemůžu ovlivnit, co si myslíte nebo nemyslíte, a nemám ani v úmyslu se o to pokoušet."
"Chcete přece chránit zájmy vaší klientky, nebo ne?"
"Jsem odhodlán chránit zájmy mé klientky."
"V tom ohledu bych vám mohl významně přispět."
"Co myslíte slovem přispět?"
"O peníze mi nejde."
"O co vám tedy jde?"
"Pane Masone, aby bylo mezi námi jasno. Byl bych rád, kdybyste se vžil do mé situace."
"Jaká je vaše situace?"
"Jistým způsobem mě můžete označit za přítele Arlingtonovy rodiny."
"Je to jedna možnost?" zeptal se Mason.
"Ano."
"Jsou ještě další?"
Findlay připustil: "Předpokládám, že ano."
"Jak byste se označil vy?"
"Jsem obchodník."
"Pokračujte."
"Strýček Delane Arlington je obrovský člověk."
"Nesporně."
"Jako všichni smrtelníci s každým dnem, kdy mu přibývá věku, stárne."
"Nesporně."
"Dožil se věku, kdy je osamělý, a jaký div, trochu chytlavý v lásce. Objeví se vaše klientka a zapůsobí na něj. Dobře víme, že jakmile chlapa poblouzní sex, všichni ztrácejí schopnost vidět věci, jak jsou."
"Vy sám jste proti sexu imunní?" zeptal se Mason.
Findlay se uchechtl: "Dobrá, zajímám se o Mildred Arlingtonovou. Budeme se brát."
"A jakožto budoucímu ženichovi vám strašně záleží na tom, abyste ohlídal, že peníze strýčka Delana dostane Mildred, anebo alespoň slušný balík, co?"
"I tak se to dá říct, jestli chcete."
"Jenom se ptám."
"Takže dobrá, vyložíme karty na stůl. Nejsem proti."
"Jen pokračujte," vyzval ho Mason.

"Vzato kolem a kolem, vaše klientka Selma Ansonová je pro vás jen klientka. Těžko víte o jejích slabých stránkách. Berete ji tak, jak se vám jeví navenek. Na to máte právo. Je to i vaše povinnost. Avšak jsou tu fakta. Selma Ansonová zavraždila svého manžela Billa Ansona, aby zkasírovala peníze z pojistky. S pojistným velice dobře naložila. Je ctižádostivá, hrabivá a mazaná. Chtěla by na tu hromadu, kterou má, snášet dál. Vzala si do hlavy, že si vezme Delana Arlingtona. Jakmile se za něj provdá a dokope ho, aby napsal závět v její prospěch, Delane Arlington nepřežije rok. Selma je lstivá, prohnaná, vynalézavá osoba, která si nenechá ujít příležitost."
"A co vy?" zeptal se Mason.
Findlay prohlásil: "No dobře, jsem lstivý, prohnaný, vynalézavý a chytím se každé příležitosti."
"Pokračujte," řekl Mason.
"Státní zástupce by rád usvědčil Selmu Ansonovou, že zavraždila manžela. Pojišťovna by strašně ráda, aby se prokázalo, že Selma Ansonová svého manžela zavraždila a že tudíž nebyla oprávněná zinkasovat pojistku a peníze pouze spravuje ve prospěch společnosti. Jsem v situaci, kdy můžu pojišťovně dát důkazy, po kterých touží, a dodat i důkazy, po kterých touží státní zástupce."
"Bez komentáře," pravil Mason.
"Je mi jasné, že vy jakožto právník z toho nemůžete mít žádný užitek. Já jako svědek taky ne. Ale nechci se tu nesmyslně motat a čekat, jak to dopadne. Nechci Selmě Ansonové dělat žádné maléry. Až na některé příznačné rysy - koneckonců kde beru právo, abych ji soudil - je to vlastně velmi roztomilá, úctyhodná dáma."
"Pokračujte," řekl Mason.
"Jestli mi tedy nezbyde nic jiného, dohlédnu na to, aby se Selma Ansonová neprovdala za Delana Arlingtona s použitím jednoduché finty, že totiž spáchala vraždu. To bude mým záměrům dokonale stačit. Pokud by se Selma Ansonová naopak Delana Arlingtona dobrovolně vzdala, to jest pokud se někam zdekuje, myslím si, že státní zástupce nebude mít dostatek svědectví, aby Selmu Ansonovou obvinil - přinejmenším nebude mít o co se opřít, když mu neprozradím, co vím."
"Bez komentáře," řekl Mason.
"Myslím, že teď už byste něco podotknout měl."
"Jak myslíte," prohlásil Mason. "Můj komentář je - ven!"
"Jak to myslíte, ven? Chcete vynášet?"
"Ale vás!" řekl Mason.
Vstal a otevřel dveře.
"Moment, moment," ohradil se Findlay. "Nemůžete mě takhle vyrazit. Nezapomeňte, že máte povinnost vůči své klientce. K jejímu prospěchu jste vázán přistoupit na jakoukoli dohodu. Nabízím vám cosi, co..."
"Ven!" přerušil ho Mason.
Findlay vstal.
"Povím vám, že..."
Mason hrozivě vykročil.
"Ven!"
Findlay postřehl záblesk v advokátových očích, otočil se a vykročil k východu.
"Toho budete do smrti litovat."
"Ven!" opakoval Mason.
Findlay prohlásil: "Právě jste mě přinutil, abych vynesl trumf."
"Nebude to trvat dvě vteřiny," řekl Mason a hrozivě se blížil, "a donutíte mne, abych trumfoval já."
Findlay se kvapně protáhl dveřmi do chodby.
Mason dveře zavřel.
Della Streetová se zeptala: "Máte dojem, že nás chtěl jenom zmást?"
Mason zavrtěl hlavou. "Myslím, že do čtyřiadvaceti hodin bude Selma Ansonová zatčena pro vraždu svého muže."
"Myslíte, že má Findlay nějaký nepopiratelný důkaz?"
Mason zamyšleně přikývl.
"Kdyby neměl, neobjevil by se tu. Kdybych mu byl dal příležitost, byl připraven vyrukovat s ním na světlo boží."
"A vy jste mu nechtěl dát příležitost?"
"S tímto druhem lidí se nepaktuju," řekl Mason. "Jsem povinován své klientce, ale také mám povinnost vůči své profesi a vůči sobě."
"Měla jsem dojem, že ho chcete praštit."
Mason si vzdychl.
"Já už měl ten pocit taky, a kdybych ho byl praštil, nejspíš bych toho celý rok litoval."
"A když jste to neudělal?"
"Budu toho litovat do konce života," odfrkl si Mason.

Kapitola patnáctá

Když nazítří ráno Mason vstoupil do kanceláře, Della Streetová zvedla hlavu, usmála se na pozdrav a řekla mu:
"Pojďte, pojďte, už tu na vás čeká Daphne Arlingtonová. Byla tu ještě dřív, než jsme otevřeli kancelář. Čekala v hale, až přijde Gertie."
"Máte tušení, kvůli čemu je tadý?" zeptal se Mason. "S těmi Arlingtonovými už se situace trochu moc zamotává."
"Něco ji úplně vyšinulo. Myslím, že by se mi možná svěřila, ale nechtěla mluvit před Gertií."

"Je to sladká panenka," řekl Mason. "Pusťte ji dál."
Della Streetová přikývla, zamířila do předpokoje a vrátila se s Daphne Arlingtonovou.
"Odpusťte, že jsem vás nechal čekat," řekl Mason, "ale ráno jsem se trochu zdržel."
"Nic se nestalo, pane Masone, chtěla jsem mít jen jistotu, že vás uvidím dřív, než - no, než se něco stane."
"Co by se mělo stát?" zeptal se Mason.
"Všechno je to moc komplikované," vysvětlovala. „Vlastně ani nevím, kde začít, ale jedná se o George Findlaye a samozřejmě o Mildred, protože George už Mildred dokonale pobláznil. Ta už ani nepřemýšlí vlastní hlavou."
"Řekl bych, že George je trochu násilnický chlapík," řekl Mason.
"Silný a nemá předsudky. Vlastně kvůli němu jsem tady." Mason lehce přimhouřil oči. "Chcete říct, že vás přemluvil, abyste na mě naléhala..."
"Ne, ne, ne, špatně byste mi rozuměl, pane Masone, opravdu chci, aby strýček Delane byl šťastný, a mám prostě dojem, že Selma Ansonová je pro něj ta pravá žena.
Je mi jasné, že z finančního hlediska to bude pro mne znamenat veliký rozdíl, tedy myslím si, že bude, ale přesto bych velice ráda byla svědkem toho, že se ožení. Jenomže teď taková představa nemá naději."
"Proč?"
"Dokud bude Selmě Ansonové viset nad hlavou tenhle mrak, a bojím se, že tenhle mrak jí bude nad hlavou viset až do konce života, nikdy nebude se sňatkem souhlasit."
"A co váš strýček?"
"Strýček Delane teď jako by o něj stál ještě víc než předtím. Mám pocit, že by Selmu nejraději všemožně chránil, a co se jeho týče, na místě by navrhl, aby se vzali - po pravdě řečeno, mám dojem, že to udělal."
"A Selma s tím nesouhlasí?"
"Vmyslete se do její situace, pane Masone. Psalo se o ní v novinách. Představte si všechny ty drby v kruzích, v nichž by se musela coby manželka Delana Arfingtona pohybovat. A téměř celá rodina na ni tvrdě nevraží.
Nevydržela by to. Manželství by to nevydrželo, strýček Delane by to nevydržel. Znamenalo by to, že by musel změnit celý postoj k životu. A představte si, že ho postihne náznak střevní chřipky víte, co by se stalo. Okamžitě k němu napochoduje celé procesí neteří a synovců a bude tvrdit: ‚Strýčku, mně je úplně jedno, co ty si o tom myslíš, ale já tě okamžitě zavedu k doktorovi, aby vyšetřil, jestli nemáš otravu arzénem.`"
Mason zamyšleně mlčel.
Daphne pokračovala: "A teď se dostáváme k hlavnímu důvodu, proč jsem za vámi dnes ráno přikvačila a proč jsem tak rozčilená. Vím, že za vámi byl George Findlay, a umím si představit, o čem se s vámi chtěl dohodnout. Má pocit, že pokud by Selma Ansonová s vaším souhlasem připustila, že se vydá někam na cestu kolem světa nebo bůhví do jaké tramtárie, kde by ji strýček Delane nedostihl, a když bude George držet jazyk za zuby ohledně nějakého důkazu, o němž ví, celá záležitost by mohla postupně zajít na úbytě.
Vy jste s ním očividně zatočil a usadil ho.
Jenže včera jsem si zašla do obýváku pro zapomenutou knížku. Hrála jsem tenis, takže jsem na nohou měla tenisky, a když jsem vstoupila do pokoje, nebylo mě slyšet.
Neposlouchala jsem za dveřmi, protože jsem netušila, že by tou dobou mohl v pokoji někdo být, ale Mildred a George Findlay tam seděli, hlavy u sebe, a zřejmě kuli nějaké plány a dospěli k rozhodnutí. Slyšela jsem, jak George říká: ‚A necháme strýčka, aby našel důkaz, že...` Vtom mě Mildred uviděla a lehce kopla George do holeně.
George signál zachytil, ani se neotočil, jen chvilinku zaváhal a potom pokračoval: ‚... důkaz, že takové finanční investice by byly jenom vyhazování peněz. Bude lepší přesvědčit ho, než abychom mu to rozmlouvali.`
Mildred prohlásila: ‚Ano, taky si myslím.` Pak zvedla hlavu a zeptala se: ‚Něco se děje, Daphne?`
Řekla jsem: ‚Jdu si jen pro knížku,` a odešla jsem. Jsem si ale naprosto jistá, pane Masone, že osnovali nějaký pěkný podraz. Podle mě se chystají nastrčit někam nějaký důkaz, tak aby ho strýček Delane sám objevil - a umíte si asi představit, co se za takových okolností stane. Strýčkovi Delanovi nezbude, než aby nález důkazu ohlásil policii. Oplátkou bude policie muset zařadit strýce Delana mezi svědky. Bude svědkem proti své vůli, ale strýček Delane bude mluvit pravdu, ať to stojí co to stojí. Jestli se Selma Ansonová na základě jeho svědectví dostane do vězení nebo... nebo, co bychom si to tajili, do plynové komory, umíte si představit, co by se stalo? Dokonale by to nahrálo všem Mildrediným plánům a to se ví, že Mildred a George dnes už jedno tělo, jedna duše jsou."
"Budou se brát?"
"Ano. Někdy si myslím, že už mají svatbu za sebou. Napadlo mě, jestli se nedali tajně oddat, ale zatím v tom plují jedna báseň. Strýčkovi Delanovi se George nelíbí. Nelíbí se mu pomyšlení, že se za něj Mildred vdá a že George přijde do rodiny, ale strýček Delane je ve všech ohledech velice tolerantní a vždycky nechá, aby se věci vyvinuly podle svého. On si alespoň myslí, že je tolerantní.
Já za sebe mám pocit, že kdyby se zrovna teď Mildred za George provdala, odstěhovala se a žila s Georgem někde jinde - no prostě že by ze zaujatosti proti Georgeovi mohl ostatním nadržovat.
A Mildred ví, že když si George vezme a George se nastěhuje k nám do domu a bude s námi bydlet, bude to od půdy až do sklepa všude skřípat."
"Kdo všechno v domě bydlí?" zeptal se Mason.
"Samozřejmě já a potom Fowler s Lolitou. Fowler je můj starší bratr.
My tři bydlíme u strýčka. Navíc mám ještě dalšího bratra, ten je jen o rok starší, jmenuje se Marvin Arlington, je ženatý a bydlí v San Francisku. Nejezdí za námi často, ale když mu to vyjde, na rodinné sešlosti dorazí, i když jeho žena Rosemarie ráda oslavuje Den díkůvzdání u svých rodičů. Zatím nemají děti. Je to jen něco přes rok, co se vzali. Další, kdo bydlí v domě, je samozřejmě Mildred."

"Je to velký dům?" zeptal se Mason.
"Je to doslova rezidence s nepřeberným množstvím pokojů, které je třeba uklízet, a k tomu obrovský pozemek. Při udržování musíme i my přiložit ruku k dílu, i když dochází hospodyně, a taky máme kuchařku, která dochází. Pracují jen přes den a je pěkně těžké je udržet. V dnešních časech abyste pomocnici v domácnosti pohledal."
"Pozemek je velký?"
"To bych řekla. Máme tam tenisový kurt, bazén, altán a kout s ohništěm - takový velký prastarý srub, ale strýček Delane si v něm libuje a je rád, když se tam sejdeme."
"Soudím tedy, že strýček je bohatý?" zeptal se Mason.
"Velmi bohatý."
"Potrpí si na návštěvy?"
"Kdysi," řekla Daphne. "Ale teď je takový problém sehnat někoho na výpomoc, že už od těchto zvyků dost upouští. Dřív jsme maso na ohni pekli velice často. Je tam velká veranda, kde je stůl a všechno, co je zapotřebí, když chcete vařit venku. Strýček Delane miloval steaky na ohni. Měl na ně zvláštní recept a připravoval k nim svou omáčku - byla jeho tajemstvím, však víte, jak to muži dělají."
Della Streetová se usmála. "To ví pan Mason moc dobře," prohodila.
"Máte pocit, že by mohlo dojít k podstrčení nějakého důkazu?" zeptal se Mason.
"Nevím. Zato vím určitě, že sestřenice Mildred je pěkně úskočná a sobecká. A George Findlay je podle mého názoru prostě laciný frajer, chlapík, který se spojí třeba s čertem, když bude chtít něčeho dosáhnout a když bude chtít to, čeho chce dosáhnout, doopravdy získat."
"Večeře, při níž byl William Anson otráven, se odbývala ve strýcově domě?" zeptal se Mason.
"Ano, byla to zase rodinná sešlost s pečením masa, ale pozvání dostali i Selma Ansonová s manželem. Jsem přesvědčena, že během večera měli vyřídit nějakou záležitost s pozemky. Byl teplý večer a strýček Delane byl v obrovské formě. Opékal steaky a nakládal je do té své tajné speciality. Lolita připravila salát, protože strýček Delane salát z krabů strašně miluje.
Lolita připravila salát už někdy dopoledne a dala ho do ledničky. Když do ní chtěla uložit nějaké další potraviny, vytáhla mísu ven. Chtěla věci urovnat a dát salát zpátky, ale vtom ji někdo zavolal k telefonu a potom musela pospíchat do salónu krásy. Přikryla sice salát, tak aby na něj nemohly mouchy, ale bylo teplo a podle mě nechala salát venku z lednice celé odpoledne - i když to popírá."
Mason řekl: "Takováhle historka jim musela pro případ, že Anson zemřel na otravu arzénem, nahrát do ruky jako blázen... Večeřeli jste na verandě?"
"Ano. Je tam zahradní krb a dlouhé stoly s lavicemi, všude je zavedeno elektrické světlo, teče tam voda. Nechybí dokonce ani malý bar a kuchyňka."
"A nevolnost postihla všechny?"
"Trochu špatně se udělalo všem, kteří jedli krabí salát. Strýčka Delana taky trochu bolel žaludek. Ale samozřejmě panu Ansonovi se udělalo tak zle, že ho museli odvézt do nemocnice a tam zemřel."
"Tehdy neměl nikdo podezření, že by jídlo bylo otrávené?"
"Ne, neměl."
"Váš strýček pořádá tyhle večírky dál?"
"Proboha ne. Nepřiblížil by se teď ke srubu, ani kdybyste mu platil. Po tom, co se přihodilo onoho večera, ani za nic. Zavřel vrata, pověsil na ně petlici a od té doby už jsme si tam ani neškrtli."
"Kdo všechno byl tehdy přítomen?" zeptal se Mason.
"Celá rodina. Byla tam Mildred. Tenkrát se snad ani ještě neznala s Georgem Findlayem. Potom tam byl můj bratr Marvin a jeho žena Rosemarie a bratr Fowler s Lolitou, kteří u strýčka bydlí, takže to bylo přirozené. Dál pan a paní Ansonovi a samozřejmě strýček Delane. To jsou myslím všichni. Sešla se jenom rodina a jako hosté tam byli jenom Ansonovi."
"Takže George Findlay tenkrát ještě nebyl na scéně?"
"Ne, ne. Bylo to asi tři nebo čtyři měsíce před tím, než ho Mildred přivedla. Tehdy se s ním ještě nescházela."
"Nevzpomínáte si na něco, co se toho večera přihodilo?"
"Na nic zvláštního, jenom že bylo pěkně horko. Dali jsme si u baru pár skleniček, povečeřeli jsme, trochu poklábosili a potom jsme šli domů. Právě tehdy si začal pan Anson stěžovat, že ho bolí žaludek. Bylo to čím dál horší a jeho žena se rozhodla, že ho odvede domů. Potom přepadly křeče strýčka Delana a hezky rychle už se zvedal žaludek nám všem. Sehnali jsme lékaře a ten nás vyzpovídal, co jsme jedli, a když jsme mu řekli, jak to bylo se salátem z krabů, prohlásil, že podle něj jde nepochybně o otravu z jídla, že když se krabí salát strčí do lednice a potom vytáhne, začnou se bakterie bláznivě množit."
"Pátrala policie v prostoru kolem ohniště?"
"Ano. Několik tajných policistů prohledávalo kuchyňku, verandu a všechno kolem nejméně týden až deset dnů a strýček Delane jim všechno ukazoval."
"Pořizovali nějaké fotky?"
"Myslím, že pořizovali, ano. A možná dvakrát nebo třikrát tam byl samozřejmě i ten chlapík z pojišťovny, pan Herman Bolton."
"Proč dvakrát nebo třikrát?" zeptal se Mason. "Nestačilo mu na to, aby našel, co hledal, prohlídnout si všechno jen jednou a objevit důkaz hned napoprvé?"
"Taky bych řekla, ale dvakrát nebo třikrát strýčka Delana zpovídal a jednou se jenom vypravil do srubu a prostě tam seděl a všechno si prohhžel. Pak si udělal náčrtek a nakonec několik fotografií."

"Dobrá," řekl Mason. "Budu ve střehu. Nechápu, proč by měl být tenkrát podstrčen nějaký důkaz, ale v tom, co říkáte, je samozřejmě rozumné jádro. Kdyby právě váš strýček objevil důkaz, který by ve špatném slova smyslu ovhvnil případ Selmy Ansonové, muselo by to Selmě zlomit srdce."
"A to už nemluvíme o tom, co by to udělalo se strýčkem Delanem," řekla Daphne. "Podle mne se radši sám zabije, než by předstoupil před soud s něčím, co by pomohlo Selmu usvědčit. Říkáte, že bude zavedeno řízení - myslíte soudní proces, viďte, pane Masone?"
"Obávám se, že ano," řekl Mason. "Myslím si, že policie tiše a pomalu osnuje plány a bude mít dostatek materiálu, aby s ním vyrukovala přinejmenším před velkou porotou a aby velká porota vynesla obžalobu."
Daphne pravila: "Všechno je tak příšerně kruté a zdá se mi, že strašně nespravedlivé... Myslíte si, že mají šanci?"
"Jakou myslíte?"
"Usvědčit Selmu."
"Selma Ansonová není žena, která by dokázala zabít svého manžela," řekl Mason. "Není to žena, která by se uchýlila k jedu. Jestliže svého muže neotrávila, a já dám krk, že ne, bude velice těžké ji usvědčit.
Naopak, Daphne, nedejte se zmýlit, úskočná manipulace s důkazy už dostala do plynové komory a hodila na krk trest řadě lidí."
"Chcete tím říct, že je možné někomu nespravedlivě přišít i vraždu?"
"Je velice snadné přišít někomu i vraždu," potvrdil Mason.
"Uděláte všechno, aby se to nestalo Selmě?" požádala. "Prosím!"
"Vynasnažím se," slíbil Mason.

Kapitola šestnáctá

Když se ozval Paul Drake, byly dvě hodiny odpoledne.
"Sneseš ránu mezi oči, Perry?"
"Zmáčkni spoušť."
"Velká porota obžalovala Selmu Ansonovou z vraždy manžela. Nemůžu ti prozradit, odkud to vím, ale právě jsem tenhle horký tip dostal po drátě."
"Kdy k tomu došlo?"
"Je to asi dvacet minut."
"Moc děkuju, Paule," řekl Mason. "Teď mám příležitost spustit svůj kolotoč."
Mason zavěsil a řekl Delle Streetové: "Obžalovali Selmu Ansonovou. Zkuste ji co nejrychleji prozvonit, Dello."
Della vytočila číslo, ale po chvilce zavrtěla hlavou.
"Dala nám ještě druhé," řekl Mason. "Vyzkoušejte je."
Za chvíli Della Streetová prohlásila: "Na tom druhém jsme ji dohonili. Máte ji tady, šéfe."
Mason se ohlásil: "Paní Ansonová, u telefonu Perry Mason. Co byste říkala tomu vysázet slušnou částku na dřevo?"
"Proč? Potřebujete snad...?"
"Já nepotřebuji nic," přerušil ji Mason. "Vy budete potřebovat."
"Bude-li to zapotřebí, mohu vyzvednout značnou sumu."
"Sto tisíc dolarů?"
"Ano."
"Šlo by to během půlhodiny?"
"Stačí, abych napsala dva šeky."
"Popadněte šekovou knížku," vyzval ji Mason. "A co nejrychleji, jak to zvládnete, zajděte ke mně do kanceláře. Za jak dlouho tu můžete být?"
"Asi za půl hodinky."
"Zkuste tu být o chvíli dřív," naléhal Mason.
Advokát zavěsil, vstal ze židle a začal přecházet po kanceláři. Asi za deset minut zavolal Paula Drakea.
"Paule, chtěl bych, abys někoho pověsil na paty Georgeovi Findlayovi," požádal.
"Na jak dlouho?"
"Dokud ti neřeknu, že máš ty chlapy odvolat. Nasaď jich tolik, kolik uznáš za vhodné."
"Víš dobře, že dlouhodobé sledování žere peníze," řekl Drake. "Nejmíň tři chlapi budou muset makat v osmihodinových šichtách a vždycky za pár hodin jim musíš dát tak na deset minut pauzu a..."
"Nevyprávěj mi o svých složitostech," zarazil ho Mason. "Mám vlastních problémů nad hlavu. Nech Findlaye sledovat."
"Rozkaz," řekl Drake a zavěsil.
Mason se obrátil k Delle Streetové:
"Sežeňte mi poručíka Tragga z oddělení vražd."
Přikývla a netrvalo dlouho a hlásila: "Máte ho na drátě."
"Haló, poručíku," řekl Mason, "rád bych s vámi mluvil."
"O čempak?"
"O vraždě."
"O vraždě si vždycky rád popovídám. Jde o nějakou určitou vraždu?"
"Možná," připustil Mason. "Počkal byste asi tak půl hodinky u sebe v kanceláři?"
"Je to důležité?" zeptal se Tragg.

"Je to důležité," řekl Mason. "Až uslyšíte, co vám musím sdělit, zjistíte, že je to velmi důležité."
"Budu čekat," slíbil Tragg.
Mason zavěsil, a když se aparát za deset minut rozezvučet znovu, oznamovala Gertie: "V předpokoji je paní Ansonová."
Mason vyšel do přijímací kanceláře, aby ji přivítal.
Doprovodil ji do soukromé úřadovny, zavřel dveře a řekl:
"Paní Ansonová, připravte se na šok. Velká porota proti vám vznesla obžalobu, že jste zavraždila svého muže."
Selma Ansonová zbledla jako stěna. Lehce se zapotácela, ale Della Streetová ji rychle vzala kolem pasu a odvedla ji ke křeslu.
"Chci," řekl Mason, "abyste teď dobře poslouchala a udělala přesně to, co vám řeknu.
Chystám se vsadit všechno, abych vás dostal na záruku ven. Jestli se mi to má podařit, musíme všechno velice, velice pečlivě připravit."
"Nevěděla jsem, že i v případě vraždy může být člověk puštěn na záruku."
"Všechno záleží na soudci, on takovou pravomoc má," vysvětlil Mason. "Zatím nevím, jaké má proti vám důkazy.
Očividně existuje něco, o čem nevíme. Celá naše strategie musí směřovat k tomu, aby policie vyšla s barvou ven. Chci, abyste šla se mnou, a chci, abyste beze mne ani nemukla a za mé přítomnosti dovolíte, abych všechny proslovy odvedl sám. Na všechny otázky budete odpovídat prohlášením, že za vás bude mluvit pan Mason.
A teď zkusíme projít po zadním schodišti, protože mi něco říká, že tamtudy to bude bezpečnější."
Mason zvedl telefon a požádal: "Vytočte mi linku do kukaně domovníka, Gertie."
A když se správce domu ozval, řekl: "Tady Perry Mason, mohl byste sem ke mně do patra okamžitě poslat nákladní výtah? Rád bych, abyste něco převzal."
"Copak asi?" zeptal se domovník podezřívavě.
"Dvacet dolarů," řekl Mason.
Vteřinu bylo ticho, potom domovník řekl: "Hned jsem tam, pane Masone."
Mason kývl na Dellu Streetovou:
"Teď jste hradní stráž, Dello. Nezapomeňte, že pan Mason odešel. Nevíte, kde je, a nevíte, kdy se vrátí. Ale dřív koukejte pádit před dům, drapsněte taxík, řekněte mu, aby zajel dozadu do uličky a zastavil tam, kde má dům vrata k nákladnímu výtahu."
Della Streetová přikývla.
Mason otevřel dveře a počkal, až Della i paní Ansonová vyjdou. Della Streetová udělala vpravo vbok a pospíchala chodbou k výtahům. Mason vzal paní Ansonovou za pravý loket a zabočili spolu doleva k zadnímu traktu budovy.
Nákladní výtah tu už stál a domovník se usmíval jako měsíček. Mason mu podal dvacet dolarů, domovník zahučel "děkuju" a okamžitě si je uklidil do kapsy. Zvědavě si přitom prohlížel Selmu Ansonovou. Dveře od výtahu se zavřely a klec odkodrcala do suterénu.
Mason odvedl paní Ansonovou ze suterénu na dvorek. V tu chvíli zpoza rohu zatočil do uličky taxík.
Mason mávl na řidiče. Řidič znamení opětoval a vzápětí už Mason strkal paní Ansonovou do taxíku.
"Policejní velitelství," řekl.
Řidič se na Masona znovu podíval, poznal ho, řekl:
"Ano, pane Masone," vycouval s autem zpátky na ulici a ostře vyrazil k policejnímu velitelství.
Mason zavedl paní Ansonovou do kanceláře poručíka Tragga.
"Poručíku Traggu," řekl, "toto je dáma, s níž jste se v El Pasu nesetkal. Paní Selma Ansonová."
Tragg se snažil ze všech sil, aby na něm nebylo vidět, jak je překvapen.
"Těší mě, paní Ansonová."
Mason prohlásil: "Jak je nám známo, velká porota vznesla proti paní Ansonové žalobu. Přišli jsme se přihlásit a chceme požádat, aby paní Ansonová byla úředně zapsána a přijata bezodkladně nejbližším úředním místem."
Tragg prohlásil: "Jenomže tohle přináleží úřadu státního zástupce."
"Dobrá, tak sežeňte státního zástupce," prohlásil Mason, "ale rád bych, aby náš příchod byl zaznamenán, tak aby bylo jasné, že paní Ansonová se dobrovolně přihlásila."
"Jak jste se o obžalobě dozvěděli?" zeptal se Tragg.
"Nevysílali ji v rozhlase?" podivil se Mason.
"To tedy nevysílali!" vybafl Tragg.
V tiskovém středisku se doslechli, že do Traggovy kanceláře vešel Mason s jistou ženou, a na chodbě se už rojili novináři.
Tragg si vzdychl, otevřel dveře a pozval je: "Pojďte dál, hoši, tohle je Perry Mason, advokát. Je tu s ním jeho klientka Selma Ansonová. Dobrovolně se přihlásila při podezření z vraždy prvního stupně. Velká porota proti ní vznesla obžalobu. Právě volám státnímu zástupci."
"Okamžitě dáme paní Ansonovou u nejbližší a nejodpovědnější úřadovny registrovat," doplnil Mason.
"Jak jsem řekl, tohle je práce pro státního zástupce," pravil Tragg.
"Je to práce pro policii a státního zástupce," prohlásil Mason pevně.
Novináři je okamžitě zasypali otázkami, šlehaly blesky fotoaparátů.
Mason zavrtěl hlavou. "Žádné otázky, pánové," pravil, "paní Ansonová učiní své prohlášení v pravý čas a na pravém místě a pravým způsobem."
Ke skupince se připojil úředník státního zastupitelství, jež sídlilo v budově. Tragg mu vysvětlil, co se děje.
Paní Ansonovou odvedli do ženského oddělení věznice, vzali jí otisky prstů, zapsali. Potom ji na Masonovo naléhání

odvedli do kanceláře vyšetřujícího soudce.
"Jestliže soud dovolí," prohlásil Mason, "zastupuji Selmu Ansonovou. Velká porota ji obvinila ze spáchání vraždy prvního stupně. Podezření se neopírá o nejmenší náznak důkazu a předpokládám, že stejně neopodstatněný se objeví případ i před soudem. Přesto tato velice jemná, citlivá žena, která se v životě nedostala do žádných potíží, nedopustila se ani toho, aby jela načerno městskou dopravou, najednou zjišťuje, že je obviněna ze zločinu, a přestože ji to velice šokovalo, spěšně se vypravila na policii, aby se dobrovolně přihlásila, a přišla sem, aby se vydala na milost soudu."
"Co tím chcete říct?" zeptal se soudce.
"Mám pocit, že se jedná o případ, kdy by obžalovaný měl být propuštěn na kauci."
Úředník státního zastupitelství prohlásil: "U vraždy prvního stupně se kauce nepřipouští."
"Záleží na zvážení soudu," řekl Mason. "Máte před sebou ženu, která se dobrovolně přihlásila. Hodlá složit záruku v jakékoli rozumné výši.
Jak si je soud dobře vědom, nabídka záruky není trestná. Osoba, která předstoupí před vyšetřujícího soudce s návrhem, že složí záruku, nemůže být souzena za tento krok jako za trestný čin. Vyšetřující soudce je pouze povinen zahrnout tuto skutečnost k faktům, které se případu týkají, zaznamenat okolnosti, které se obžalované týkají, a stanovit výši kauce, jež nemá jiný účel nežli zajistit státu, že obžalovaná se ve chvíli, kdy bude zahájen proces, dostaví.
V tomto případě se obžalovaná dobrovolně přihlásila. Chce složit záruku v hotovosti, nikoli kaučí jistotu, ale záruku v tvrdých hotových penězích."
"Kolik chcete navrhnout?" zeptal se vyšetřující soudce.
"Chceme složit záruku ve výši padesáti tisíc dolarů."
Úředník státního zastupitelství vyskočil. "Vaše Ctihodnosti, to je neslýchané, jde o případ vraždy prvního stupně. Neexistuje částka, která by zaručovala, že obžalovaná, která má být souzena z vraždy prvního stupně, při níž může být vysloven i rozsudek smrti, se dostaví k procesu."
"Chystáte se v tomto případě žádat rozsudek smrti?" zeptal se Mason.
Státní zástupce odsekl: "To nevím. Ještě jsem nestačil případ zkonzultovat s šéfem. Zatím vím jen tolik, že obžaloba zní na vraždu prvního stupně."
"Když nevíte, jestli budete žádat trest smrti," řekl Mason, "nepokoušejte se ovlivnit soud tím, že tu mluvíte o trestu za vraždu prvního stupně."
Soudce, který si Selmu Ansonovou zamyšleně měřil, se zeptal státního zástupce: "Máte nějaké námitky, aby byla složena záruka ve výši padesátí tisíc dolarů?"
"Ovšemže mám," řekl státní zástupce. "Částka se mi zdá neúměrná, nemyslím si, že právě v tomto případě by záruka měla být povolena a..."
"Obžalované se povoluje složit kauci ve výši jednoho sta tisíc dolarů," rozhodl soudce. "Hotově anebo kaučí jistotou, rovnající se..."
"Máme hotovost s sebou," přerušil ho Mason. "Paní Ansonová napíše dva šeky a během několika minut mohou být potvrzeny."
"V pořádku," rozhodl soudce. "Obžalovaná se propouští na základě kauce po předložení dvou ověřených šeků v částce jednoho sta tisíc dolarů."
Mason se hluboce uklonil. "Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti."

Kapitola sedmnáctá

Perry Mason uvedl Selmu Ansonovou do místnosti a posadil ji na lavici u svého stolu pro obhájce.
"Porota tu nebude?" zeptala se.
"Ne, žádná porota se nekoná," vysvětlil Mason. "Případ bude projednávat jenom soudce Leland Crowder."
"A porota už nepřijde?"
"Vždycky záleží na tom, o jakou kauzu se jedná," řekl Mason. "Když se máte vysekat ze zašmodrchaného případu, kde si žaloba všechno obrací po svém, pak budete stát o porotu. Někdy může člověk porotě zahrát na citovou strunu nebo může jednoho či dva z dvanácti porotců přesvědčit a dosáhnout toho, že porota nebude jednotná. Já v tomto případu o porotu nestojím, protože vás na kauci pustili."
"Jaký je v tom rozdíl?"
Mason se usmál, podíval se na zaplněnou soudní síň a mrkl na hodinky.
"Soudce Crowder se nám trochu opozdil. Obyčejně je ztělesněná přesnost. Crowder dokáže krásně šoupnout porotu pod petlici. Když se hodí, aby dal tisk jednání řádnou publicitu, chce mít soudce naprostou jistotu, že porota nevystrčí nos."
"Proč?" zeptala se.
"Představte si ten psychologický efekt," vysvětloval Mason. "Zvlášť když se někteří členové poroty začnou šťourat v důkazech, které předkládá žaloba, a začnou moc dokonale zvažovat, jakou asi mají cenu. A teď je tu obžalovaný, obviněný z vraždy, a ten si klidně lítá volně jako ptáče, vytlouká noční podniky, kde si dává večeři, zatímco porotci jsou drženi pod zámkem a mačkají se jak ovce na salaši. Obvykle se jim to moc nelíbí."
"Ano, chápu, co chcete naznačit," řekla Selma Ansonová, "ale - pane Masone, je strašně důležité, abych s ohledem na záruku nemusela do vězení."
"Pokusím se přesvědčit soudce, abyste mohla být vyšetřována na svobodě," řekl Mason. "Nevím, jestli se nám to podaří, ale..."
"Pane Masone, jestli mě soudce odsoudí, jestli budu muset jít do vězení anebo jestli mě i v době procesu zavřou, já

umřu. Já prostě umřu."
"Tak zlé to není," usmál se Mason. "Přinejmenším případná vazba v době procesu by..."
"Pane Masone, právě teď vám tu říkám, že bych to nevydržela. Do vězení nepůjdu."
"Jestliže vám to soudce nařídí, budete muset."
"Ne, nepůjdu, to se radši zabiju."
"Myslíte to vážně?"
"Smrtelně vážně."
Mason řekl: "Vynasnažím se udělat pro vás nejvíc, co zmohu, ale žaloba má zřejmě v rukávu nějaké překvapení. Zatím je neznám, ale na jeho základě se zřejmě cítí hodně silní v kramflecích."
"A co soudce Crowder? Je rovný?"
"Naprosto," potvrdil Mason. "Navíc je otevřená hlava. Dojde-li k závěru, že jistá pravděpodobnost viny dotyčné osoby je možná, ale na základě dodaných důkazů nemůže podle vlastního svědomí beze vší pochybnosti vinu dokázat, obžalovaného pustí. Žalobci ho nemají rádi. Říká se o něm... Á, tady ho máme."
Soudní sluha vyzval shromáždění, aby povstalo, a pronesl úvodní větu, oznamující, že soud zahajuje líčení.
Soudce Crowder si upravil talár, posadil se na lavici a kývl na soudního sluhu.
"Posaďte se, prosím," pronesl sluha ke shromáždění.
Soudce Crowder řekl: "Zahajuji řízení lidu ve státě Kalifornie proti Selmě Ansonové. Je obžalovaná, zastupovaná obhájcem, přítomna u soudu?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti," odpověděl Perry Mason. "Obžalovaná je přítomna a já jí zastupuji."
"Žalující strana je připravena?" zeptal se soudce Crowder.
Zástupce žaloby Alexander Hilton Drew, který už zazářil v řadě procesů a mnohokrát se mu podařilo vyhrát, vstal.
"Zastupuji úřad státního zástupce."
"V pořádku," oznámil soudce Crowder, "pokračujme."
Selma Ansonová zašeptala Perrymu Masonovi: "Ten soudce vypadá hrůzostrašně."
Mason jí šeptem odpověděl: "Nedejte se zmást. Vypadá navenek jako dravá šelma, ale srdce má měkké jako beránek. A má ještě jednu důležitou vlastnost."
"Jakou?"
"Je zapáleným vyznavačem detekčních testů, velice dá na jejich výsledek, zvlášť když je prováděl nějaký zkušený vědec, a Duncana Monroea on dobře zná a zná jeho práci."
"Á," řekla Selma, "začíná mi svítat."
"Jestliže soud dovolí," začal Alexander Drew, "jelikož bude tento případ posuzován bez poroty, žaloba nebude pronášet žádnou úvodní řeč a nechá jednoduše, aby za sebe promluvily přímé důkazy a svědectví."
"V pořádku," souhlasil soudce Crowder. "Pozvěte svého prvního svědka."
"Předvoláváme dr. Bolanda C. Dawese," řekl Drew.
Když doktor Dawes složil přísahu, Mason řekl: "Vyhrazujeme si právo v křížovém výslechu si ověřit doktorovu kvalifikaci."
"V pořádku," usekl Drew.
Státní zástupce se otočil ke svědkovi. "Doktore Dawesi, znal jste Williama Harpera Ansona, dokud žil?"
"Znal."
"Znáte i obžalovanou Selmu Ansonovou?"
"Ano, pane."
"Jaký byl vztah mezi Selmou Ansonovou a Williamem Ansonem?"
"Byli manželé."
"William Harper Anson zemřel?"
"Ano."
"Předtím, než zemřel, jste ho léčil?"
"Ano."
"Kde zemřel?"
"V Nixonově nemocnici."
"Co bylo příčinou smrti?"
"Otrava arzénem."
"Kdy jste naposledy viděl tělo Williama Ansona?"
"Asi čtyřiadvacet hodin poté, co bylo exhumováno."
"Účastnil jste se s někým pitvy?"
"Ano, pane, spolupracoval jsem se soudním lékařem, který pitvu prováděl."
"Máte ponětí o tom, jak dlouho před smrtí William Anson požil jed?"
"Soudě podle stavu těla a informací, které jsem o případu měl, řekl bych, že jed byl podán asi dvacet hodin před smrtí."
"Víte, kde se v tom čase William Anson nacházel - dvacet hodin předtím, než zemřel?"
"Jenom z údajů, které mi tehdy sdělil pacient."
"Svědek je váš," řekl Drew Masonovi.
Mason se lékaře zeptal: "Jste si naprosto jist, že příčinou smrti je otrava arzénem?"
"Ano."
"Léčil jste nebožtíka v době jeho nemoci a podepsal jste úmrtní list?"
"Podepsal."

"Do úmrtního listu jste zapsal diagnózu, že příčinou smrti byla žaludeční a střevní kolika, jinak řečeno akutní záchvat."
"Teď vím víc, než jsem věděl tenkrát."
"Odpovězte prosím na otázku, doktore. Podepsal jste úmrtní list osvědčující, že příčinou smrti byly žaludeční a střevní potíže?"
"Ano."
"Tehdy vás nenapadlo, že by mohlo jít o otravu arzénem?"
"Nebyl žádný důvod, proč bych měl mít podobné podezření, pane."
"Co způsobilo, že jste změnil názor, doktore?"
"Analýza, kterou jsme provedli po exhumaci."
"Zjistili jste arzén?"
"Ano."
"A protože vám něco naznačil soudní lékař, který prováděl pitvu pro koronera, obrátil jste a změnil jste názor?"
"Ten arzén jsme zjistili."
"Kdo zjistil arzén?"
"Podíleli jsme se na pitvě oba dva."
"Kdo prováděl toxický test?"
"Kancelář koronera."
"Takže co se týče přítomnosti arzénu, dal jste na jejich dobrozdání."
"Ano."
"A v důsledku toho jste okamžitě změnil vlastní mínění o příčině smrti."
"No dobrá, jestli na tom trváte, ano. Všichni občas chybujeme."
"Jste si jist, že se v tuto chvíli nedopouštíte nové chyby, doktore?"
"Nemyslím si, že bych se teď mýlil."
"Ale když jste se dopustil chyby a podepsal původní příčinu smrti, byl jste stejně přesvědčen, že máte pravdu, jako teď?"
"Myslím, že ano."
"Děkuji vám, doktore, to je vše."
Drew dal zavolat na svědeckou lavici Hermana J. Boltona. Ten předložil pojistnou smlouvu na život Williama Ansona, sdělil datum úmrtí a vylíčil skutečnost, že obžalovaná Selma Ansonová jakožto pozůstalá vdova si ze zmíněné pojistky vyinkasovala sto tisíc dolarů.
"Mluvil jste s obžalovanou Selmou Ansonovou," položil Drew Boltonovi otázku, "o okolnostech, které byly příčinou smrti?"
"Ano, pane."
"Copak vám sdělila? Pokuste se zopakovat její slova co nejpřesněji."
"Selma Ansonová prohlásila, že byli u Delana Arlingtona na večeři s rožněním, že jeden z chodů, které byly podávány, byl salát z krabů, že krabi salát zůstal za horkého odpoledne dlouho mimo lednici a že je přesvědčena, že salát byl chycený."
"Sdělila vám, jak dlouho před tím, než její manžel zemřel, se večeře konala?"
"Asi před dvaceti hodinami."
"Můžete si svědka vyslechnout."
"Nemám otázky," řekl Mason.
"Nyní předvoláme paní Lolitu Arlingtonovou," oznámil Drew.
Lolita Arlingtonová předstoupila a na místě pro svědky stanula poněkud smutná a nejistá.
"Je vaše křestní jméno Lolita?" zeptal se Drew.
"Ano, pane."
"Pokud soud dovolí, rád bych objasnil příbuzenské vztahy," vysvětlil Drew soudci Crowderovi.
"Vaším manželem je Fowler Arlington?"
"Ano, pane."
"Jedná se o nejstaršího syna Douglase Arlingtona, který naopak je nebo byl bratr Delana Arlingtona?"
"Ano."
"Takže Delane Arhngton se po sňatku stal vaším strýcem?"
"Ano."
"Bydlíte s manželem v jednom domě s Delanem Arlingtonem?"
"Ano, pane."
"Je to velký dům?"
"Obrovské sídlo."
"Je součástí sídla na jižním konci zahrady venkovní krb, stůl, židle a veškeré vybavení, které slouží pro přípravu jídel na verandě?"
"Ano."
"Podám vám fotografii a ptám se vás, jestli verandu poznáváte?"
"Ano. Je to snímek našeho altánu."
"A je toto fotografie sídla Delana Arlingtona?"
Prohlédla si obrázek.
"Ano."

"A je tohle záběr ještě z jiného pohledu?"
"Ano."
"Vaše Ctihodnosti, byl bych rád, kdybyste tyto ukázky dal zanést do evidence a kdyby je úředník řádně očísloval."
"Nejsou námitky," řekl Mason.
"Nechť se stane," poznamenal soudce Crowder.
"A nyní, znala jste Williama Ansona, dokud žil?"
"Znala jsem ho. Setkali jsme se u strýčka Delana - chci říci u Delana Arlingtona - strýc Delane ho tehdy pozval na tu večeři v zahradě, což byla vlastně rodinná záležitost."
"Kde se večeře odehrávala?"
"V zahradním srubu, kde je krb na pečení masa."
"Pamatujete si v kolik hodin?"
"Bylo asi osm večer."
"Svítila světla?"
"Ach,jistě."
"A vy jste si s obžalovanou Selmou Ansonovou tu a tam povídala?"
"Ach, ano."
"A pokoušela jste se ji nějak oťukat?"
"Záleží na tom, co si pod slovem otukat představujete. Bydlíme s manželem u Delana Arlingtona. Vždycky když Delane Arlington pořádá večírek, funguju jako paní domu, a jako hostitelka jsem se tenkrát snažila, aby se Selma Ansonová cítila jako doma. Ptala jsem se jí, co dělá, jaké má koníčky."
"A co vám o svých koníčcích vyprávěla?"
"Že strašně ráda sbírá vzácné druhy ptáků. Ráda je pozorovala a měla past, do které je chytala tak, aby jim nepoškodila kůžičku."
"Vyrozuměla jste, že když si pořizuje sbírku ptactva, musí ptáky zabíjet?"
"Ano, když se jí podařilo ulovit nějaký zvláštní exemplář, přiřadila si ho do sbírky, jak se tomu říká."
"To znamená, že ptáka zabila?"
"Zabila a preparovala kůži. Ano."
"A Selma Ansonová se vám svěřila, že tyhle ptáčky stahuje z kůže?"
"Preparovala jich spoustu, ano."
"A preparovala kůži nějakým prostředkem?"
"Ano."
"Vyjádřila se, jaký ochranný prostředek používá?"
"Ano. Řekla mi, jak se jmenuje, říká se mu Lesklé peří."
"Sdělila vám, co prostředek obsahuje?"
"Vyprávěla mi, že kromě jiných složek obsahuje spoustu arzénu a že podle její zkušenosti je arzén jeden z nejlepších prostředků na zachování ptačích kůží, na jaký narazila."
"Slyšela jste, co zde u soudu nebo někde jinde bylo řečeno o salátu z krabů?"
"Ano, pane."
"Kdo krabi salát připravoval?"
"Já. Můžu říct, že strýček Delane salát z krabů strašně miluje. Má ho rád v určité úpravě, a vždycky když opékáme maso na ohni, spořádá kopec krabího salátu. Snažím se ho připravit hodně, tak aby vždycky stačil."
"A připravovala jste salát z krabů i toho dne?"
"Ano."
"Znamená to tedy, že jste jej připravovala patnáctého září?"
"Ano."
"Bylo dosti teplo, aby se dalo hodovat venku?"
"To bylo."
"Takže jste zasedli ještě za denního světla?"
"Ano."
"V kolik hodin jste začali opékat maso?"
"Začali jsme podávat těsně před osmou, ještě než se zešeřilo."
"Předcházelo masu na rožni nějaké občerstvení?"
"Ach, ano. Měli jsme pár skleniček, smažené brambůrky a sýrovou mísu."
"A krabí salát?"
"Ano."
"Jak byl podáván?"
"Já jsem byla v kuchyňském koutku na verandě. Měla jsem velikou mísu se salátem a dávala jsem ho na talířky a paní Ansonová s Mildred misky roznášely ke stolu, kde se měli usadit členové rodiny."
"Byla místa nějak předem určena?"
"Každý věděl, kde má sedět. Máme tam lavici a do dřeva jsou vyryta všechna jména, takže každý už zavedené místo zná."
"A nyní nám řekněte, zda obžalovaná Selma Ansonová pomáhala při roznášení salátu?"
"Ano, několik lidí obsloužila. Vzpomínám si, jak jsem ji upozorňovala, že ten vrchovatý talíř je pro strýčka Delana, protože ten salát zbožňuje. A ona prohlásila, že její manžel si na salát z krabů taky velice potrpí."

"Je vám tedy známo, že servírovala taliře s krabím salátem?"
"Nemohu rici, že by servírovala všechny. Nejspíš pomáhala. Já jsem salát porcovala a připravovala topinky z francouzské veky. Máme ve zvyku zabalit je do alobalu, přidat kousek másla a prostě měla jsem velice napilno a nemohu dosvědčit, že obžalovaná podávala všechny misky se salátem. Pamatuju si však, že některé z nich vzala a roznesla, a velmi dobře se pamatuju na to, co se stalo se špinavou miskou."
"Sdělila byste laskavě soudu, co máte na mysli epizodou se špinavou miskou?" zeptal se Drew.
"Vzpomínám si, že když jsme pečeni na rožni snědli a odnášelo se ze stolu, Selma Ansonová posbírala taky několik talířů. Napřáhla k Mildred ruku s jedním talířem a řekla: ‚Můj muž musel ten salát vylízat. Byla to podle něj největší lahůdka, jakou kdy jedl.` A v tu chvíli talíř upustila."
"Kam jej upustila? Na trávník?"
"Ne. Na cihlovou podlahu, která v tom koutě verandy je."
"Co se stalo s talířem?"
"Rozbil se."
"Co se stalo se střepy?"
"Selma Ansonová řekla: ‚Ježíš, odpusťte,` a já jsem řekla: ‚To nic, vyhoďte střepy sem do popelnice,` a zvedla jsem víko od popelnice, kam dáváme tuhý odpad."
"Jsou tam dvě popelnice?"
"Ano. Jednu používáme na plechovky od piva a podobné smetí a druhá je na zbytky, které se kazí."
"A co se dělo na vaší verandě od zmíněné večeře dál?"
"Všem se udělalo po krabím salátu špatně a já si za to tenkrát dávala vinu. Lednice byla plná. Vytáhla jsem salát ven s tím, že Mildred ho odnese do druhé lednice v suterénu, ale já i Mildred jsme musely tenkrát odpoledne do kosmetického salónu a - prostě jsem zapomněla salát na kuchyňském stole a vzpomněly jsme si na něj, teprve když jsme seděly v salónu krásy."
"Co bylo potom?"
"Jakmile jsme se vrátily, strčily jsme ho zpátky do ledničky."
"Řekněte mi ještě pár slov o tom, jaký byl další osud vaší verandy. Používali jste ji v poslední době?°`
"Když pan Anson zemřel, strýček Delane se nadobro zhroutil. Prohlásil, že už ho nezajímá žádná opékaná pečeně a že už nestojí o žádnou společnost. Branku, která vede ke srubu, prostě zavřel a pověsil na ni petlici."
"Jak dlouho visí na brance zámek?"
"Dodneška."
"Kdo k němu má klíče?"
"Klíče jsou v domě, takže my bychom se dovnitř dostali, ale zámek visí na dveřích celou dobu, takže zvenčí tam nemůže nikdo."
"Můžete nám tedy říci," vyzval ji Drew, "něco víc o talíři, na němž byl salát, který požil William Anson?"
"Ano, mohu. Asi před čtrnácti dny za mnou přišla policie a sdělila mi, že vyšetřuje smrt Williama Ansona. Policisté se mne na všechno vyptávali a já jsem jim všechno vypověděla. Potom se mne muž, který skupině velel, poručík Tragg z oddělení vražd, ptal na náš srub a jak se všechno sběhlo, přičemž mi položil otázku, jestli od toho večera někdo vysypával odpadky. Vysvětlila jsem mu, že odpadky, které se kazí, odvezli popeláři, ale tu druhou popelnici, kde je jen tuhý odpad, vysypávají obvykle, až je plná."
"Co bylo dál?"
"Potom mě poručík Tragg požádal, abych ho ke srubu doprovodila. Vzala jsem klíč a otevřela branku. Poručík se podíval do popelnice a našel tam několik prázdných plechovek od piva a ten rozbitý talíř."
"Týž rozbitý talíř?" zeptal se Drew.
"Právě ten."
"Jak to můžete tvrdit?"
"Vím, jak naše nádobí vypadá, a znám i ozdoby a pamatuju si velice živě, jak se talíř rozbil - na tři kusy."
"A jak poručík Tragg s oním talířem naložil?"
"Střepy si vzal."
"Nevíte, co se s nimi stalo později?"
"Ne. Poručík mi jenom uložil, abych nechala srub zamčený, tak jako byl předtím, abych tam nikoho nepouštěla a o talíři s nikým nemluvila."
"Zachovala jste se podle jeho rozkazu?"
"Ano."
Drew se obrátil na Perryho Masona.
"Můžete svědka vyslechnout."
Mason pravil: "Paní Arlingtonová, nezdálo se vám divné, že nádherný kout na rožnění masa je zamčen jen proto, že pár lidí snědlo otrávené jídlo a jeden z nich zemřel?"
"Ale vždyť jídlo nikdo neotrávil," řekla svědkyně. "K otravě došlo náhodou."
"Takže za těchto okolností vám nepřipadalo divné, že musel srub zůstat zamčený?"
"Ne."
"Pak ale," zaútočil Mason, "jste víc než rok musela vědět, že jídlo nebylo otrávené."
Svědkyně zaváhala, nejistě přešlápla a pak řekla:
"Ne, až donedávna jsem to nevěděla."
"A nepřipadalo vám divné, že je tam pořád zamčeno?"

"Dobrá," připustila, když pochopila, o co Masonovi jde. "Bylo to divné, ale strýček Delane to tak chtěl."
"Děkuji," řekl Mason. "To je všechno."
Alexander Drew vstat, z jeho výšky čišel chlad, a řekl:
"Předvolávám jako svědka poručíka Tragga."
Poručík Tragg předstoupil, v ruce zapečetěný balíček. Odříkal přísahu, posadil se na křeslo pro svědky, vysvětlil své úřední postavení, sdělil, kde působí, neopomněl zdůraznit dlouhý čas, kdy pracuje na oddělení vražd, a potom se ho státní zástupce zeptal:
"Znáte svědkyni, kterou jste přednedávnem vyslýchal? To jest paní Lolitu Arlingtonovou?"
"Ano, znám."
"Kde jste se s ní setkal?"
"Setkal jsem se s ní v domě Delana Arlingtona - možná že bychom mohli spíše říct v sídle."
"Co se tam událo?"
"Požádal jsem ji, aby mi ukázala srub, kde se odbývala večeře s masem na rožni - místo, kde byl otráven William Anson."
"A zavedla vás tam?"
"Ano."
"Co jste zjistil?"
"Zjistil jsem, že branka je zamčená. Paní Arlingtonová měla klíče. Na místě jsem našel kompletní vybavení pro přípravu jídel pod širým nebem. Plyn je vyveden až k plynovému sporáku, na němž lze uvařit kávu. Je tam přístroj na výrobu ledu, přenosný bar a samozřejmě velmi dokonale postavený krb, pak stůl, lavice a několik skládacích židlí."
"Všechno chráněno proti nepřízni počasí?"
"Všechno chráněno před nepřízní počasí."
"A co dalšího jste tam našel, pokud jste tam něco našel?"
"Otevřeli jsme popelnici, kam se podle paní Arlingtonové odhazují tuhé odpadky, a našli jsme rozbitý talíř."
"Je vám něco známo o historii tohoto taliře?"
"Jenom to, co mi řekla paní Arlingtonová."
"Máte zmíněný talíř s sebou?"
"Mám."
"Mohli bychom ho laskavě vidět?"
Poručík Tragg roztrhl balíček a vyndal talíř rozbitý na tři kusy.
"Nachází se ve stejné podobě, jako když jste jej našel?"
"Ne tak docela," řekl poručík Tragg. "Jak můžete vidět, provedli jsme na něm zkoušku otisků prstů."
"Nalezli jste nějaké otisky prstů? Podařilo se vám sejmout z talíře alespoň takové otisky, z nichž byste mohl usoudit, kdo se ho dotýkal?"
"Ano, pane. Zálivka salátu vyschla a proměnila se v tvrdou hmotu, takže z tohoto uschlého filmu se otisky daly dokonale sejmout."
"Otisky které osoby jste tam našli?"
"Objevili jsme jasné otisky, které byly sejmuty tak, že jsme je mohli dokonale identifikovat."
"Komu na základě vaší identifikace tyto otisky patří?"
"Jeden z nich obžalované Selmě Ansonové."
"A ten druhý?"
"Nebožtíku Williamu Ansonovi."
"Objevili jste něco dalšího?"
"Podrobili jsme talíř chemické analýze."
"Co jste zjistili na základě jejího výsledku?"
"Byl bych raději, kdyby k tomuto bodu vypovídal toxikolog, já jsem analýzu pouze sledoval."
"Viděl talíř nebo s ním nějak nakládal ještě někdo jiný?"
"Ano, pane, jistý Rayburn Hobbs."
"A smím se zeptat, kdože je pan Rayburn Hobbs?"
"Pan Hobbs je inženýr chemie a také prezident Hobbsovy chemické společnosti."
"A on tento talíř viděl?"
"Ano, pane."
"Podrobil jej zkouškám?"
"Ano, pane."
"Za vaší přítomnosti?"
"Za mé přítomnosti."
"A můžete odpřisáhnout, že se jedná o identický talíř?"
"Mohu místopřísežně prohlásit, že se jedná o talíř, který jsem našel v popelnici na tuhý odpad. Od té chvíle byl v mém držení. Do okamžiku, kdy jsem ho vyndal za účelem přezkoušení, uchovával jsem ho v zapečetěném baličku. Balíček byl zamčen u mne v kanceláři."
Drew pravil: "Žádáme, aby tento rozbitý talíř skládající se ze tří velkých střepů byl zapsán jakožto předmět doličný v této kauze pod číslem SA, SB a SC."
"Není námitek," řekl Mason.
"Staniž se," rozhodl soudce Crowder.

"Můžete svědka vyslechnout," vyzval Drew Perryho Masona.
"Je poněkud nezvyklé, aby se na talíři podobného druhu zachovaly otisky prstů tak dlouho, že?"
"Je to zcela nezvyklé. Avšak tento talíř byl vystaven velice neobvyklým podmínkám."
"To jest jakým?"
"Salát byl zalit nálevem a právě tato zálivka zůstala i na prstech osob, které braly talíř do ruky, takže na něm zanechaly otisky. Zálivka uschla a otisky zůstaly ve vrstvě, již můžeme vlastně nazvat přetrvávajícím podkladem."
"Zjistili jste čitelné otisky dvou osob?"
"Ano, pane."
"A mohly být identifikovány?"
"Bez výhrad."
"Čí otisky to byly?"
"Otisk pravého ukazováčku Williama Ansona a pravého palce obžalované."
"Další otisky žádné?"
"Žádné další se nedaly určit. Našlo se několik rozmazaných otisků. Můžu ale prohlásit, pane Masone, že jediné otisky, které se nám podařilo identifikovat, a jediné, o nichž jsme předpokládali, že budou identifikovatelné, byly ty, při nichž se prsty smočily v zálivce salátu a zálivka potom uschla."
"Máte představu, jak dlouho otisky na talíři přetrvaly?"
"Mohly tam být více než rok."
"Na to jsem se vás neptal," prohlásil Mason. "Máte představu, jak dlouho přetrvaly otisky prstů na talíři?"
"Ne, pane."
"Nálev salátu mohl zaschnout řekněme za dvanáct, za čtyřiadvacet nebo za osmačtyřicet hodin?"
"Podle mě musel pěkně natvrdo uschnout za nějakých osmačtyřicet hodin."
"Takže podle toho, co víte, otisky na talíři, který jste převzal do úschovy, mohly vzniknout v časovém rozpětí osmačtyřiceti hodin?"
"Máte na mysh otisky prstů obžalované Selmy Ansonové?"
"Přesně tak."
"To souhlasí," přitakal poručík Tragg. "Otisky prstů Williama Ansona se tam těžko mohly objevit poté, co zemřel. Vzhledem k tomu si dovoluji prohlásit, že časový údaj, kdy vznikly všechny ostatní otisky, můžeme prokázat na základě fotografie, a já jsem přesvědčen, že otisky se musely zrodit ve chvíli, kdy se opékalo maso na rožni, tedy při večeři, protože ihned po ní pana Ansona odvezli do nemocnice a tam zemřel."
"Děkuji vám, poručíku," řekl Mason, "nemám další otázky."
Drew zahlaholil: "Jako dalšího svědka předvolávám Rayburna Hobbse."
Hobbs předstoupil, představil se, řekl, kde bydlí, prohlásil, že je inženýr chemie a jako takový pět let pracuje jakožto prezident Hobbsovy chemické společnosti.
"Co vlastně znamená název Hobbsova chemická společnost? Čím se zabýváte?" zeptal se Drew.
"Naše společnost se zabývá výrobou řady chemických preparátů, zejména chemických přípravků využívaných při různých zájmových činnostech, a obzvláště jsme se potom specializovali na chemikálie k vycpávání zvířat."
"Jste obeznámen s výrobkem vaší firmy, který je určen k tomu, aby nepelichalo peří z preparovaných ptačích kůží?"
"Znám jej velice dobře. Sám jsem složení vymyslel."
"Má toto složení zvláštní název?"
"Ano, pane."
"Jak zní?"
"Říkáme mu Lesklé peří."
"Jaká je základní složka tohoto přípravku či jedna ze základních složek?"
"Arzén."
"Ten se přidává proto, aby se ptačí kůžičky nerozpadly?"
"V kombinaci s dalšími složkami, které do prášku přidáváme, je velice účinný."
"Přidáváte tedy ještě další chemické složky?"
"Ach, ovšem."
"Nyní se vás tedy ptám, pane Hobbsi, neměli jste snad někdy před dvěma lety nějaké potíže, které by se daly nazvat nekalou soutěží?"
"Ano, měli."
"Co jste v souvislosti s touto situací učinili?"
"Měli jsme dojem, že některé naše zboží nakupovali velkoobchodníci a prodávali je malým prodejcům, kteří na skleničkách přelepili nálepku a prodávali je dál jako vlastní výrobek."
"Mohlo to být výnosné?"
"U některých velkoobchodníků ano."
"Podnikli jste nějaké kroky, abyste této situaci zabránili?"
"Ano, podnikli."
"Jaký byl váš další postup?"
"Do některých výrobních sérií jsme přidávali další chemický prvek."
"Jaký to celé mělo smysl?"
"Mohli jsme si kdykoliv na místě ověřit, zda se vskutku jedná o náš výrobek. Mohu prohlásit, že tento postup využívá více firem, pokud mají na svůj produkt tajný recept. Přidá se cizí chemikálie, samozřejmě v naprosto malém množství,

avšak jakmile prášek projde mikroskopickou analýzou, okamžitě lze odhalit přítomnost cizího prvku a je jasné, že se jedná právě o výrobek dané firmy."
"Přesně tak jste to dělali s Lesklým peřím?"
"Ano, právě tak."
"Nyní se vás ptám v souvislosti s talířem, který jakožto předmět doličný předložil poručík Tragg - provedli jste mikroskopickou analýzu zbytků, které zůstaly na talíři?"
"Provedli. Seškrábali jsme špetku zbytků a analyzovali jsme je a podařilo se nám získat odpovídající rozbor. Nálev, který přischl na kraji taliře, obsahoval vysoké množství našeho preparátu."
"Můžete svědka vyslechnout," oznámil Drew.
"Přidáváte do přípravku, který prodáváte pod názvem Lesklé peří, stále onen kontrolní prvek?" zeptal se Mason.
"Ne, pane."
"Kdy jste s tím přestali?"
"Asi před šesti měsíci, kdy se vysvětlila jedna záležitost hospodářské soutěže. Abyste rozuměl, tento prvek nemá vůbec žádný vliv na kvalitu přípravku, slouží jenom k tomu, abychom mohli náš přípravek co nejrychleji identifikovat."
"Chápu," řekl Mason. "Nepochybuji, že takhle si počíná většina výrobců, když si chce svůj výrobek pojistit."
"Máte pravdu," prohlásil svědek. "Tento postup je dosti častý."
"Děkuji vám," pravil Mason. "Další otázky na svědka nemám."
Drew řekl: "Jako dalšího svědka předvolávám Thomase Z. Jaspera."
Jasper, trochu nahrbený chlapík ve středních letech s laskavýma šedýma očima a úsměvně zvednutými koutky, si stoupl na stanoviště pro svědky, udal, že je mu padesát sedm let a že je zaměstnán jako šéf v obchodě s potřebami pro nejrůznější koníčky.
"Jakým koníčkům vaše prodejna slouží?" zeptal se Drew.
"Hlavní jsou tři. Vzácné mince, poštovní známky a vybavení pro zájemce o vycpávání zvířat."
"Znáte na základě zkušenosti a v souvislosti se svým povoláním prostředek uváděný na trh pod názvem Lesklé peří?"
"To bych řekl. Prodáme ho habaděj. Po pravdě řečeno mám v tomhle městě výsadní zastoupení."
"Měl jste možnost vidět ve svém obchodě obžalovanou Selmu Ansonovou?"
"No jo, toseví, má, tedy měla u mne v krámě otevřený účet."
"Prodal jste jí někdy prostředek s názvem Lesklé peří?"
"Jo, prodal."
"Kolikrát?"
"Byla tam možná desetkrát."
„Je vám známo, kdy skonal její manžel?"
"Jo. Nemůžu vám posloužit, kdy přesně na den se to stalo, ale telefonoval jsem jí, abych jí vyjádřil soustrast."
"Kupovala obžalovaná Lesklé peří ještě někdy poté, co její manžel zemřel?"
"Já se na nic takového nepamatuju. A v účtech taky nenajdete, že by si byla něco kupovala. Jestli ano, pak to musela být koupě za hotové, ale podle toho, jak mi hlava slouží, může prohlásit, že někdy v té době, kdy její muž umřel, přestala Lesklé peří a všecky ty krámy k vycpávání ptáků kupovat."
"Děkuji vám," řekl Drew. "Můžete si svědka převzít, pane Masone.
"Nemám žádné otázky," prohlásil Mason.
"Kdybych sí teď směl chvilku pohovořit s poručíkem Traggem," pravil Drew, "myslím, že bychom mohli problém trochu popostrčit. Postupujeme velmi svižně."
"Rád bych oběma právním zástupcům poblahopřál," prohlásil soudce Crowder, "k tomu, jak nám proces hladce probíhá. Soud vyhlašuje patnáctiminutovou přestávku. Kolik dalších svědků ještě máte, pane státní zástupce?"
"Zbývá předvolat ještě dva nebo tři. Rád bych, aby předstoupil zástupce pojišťovny. A rád bych předestřel výpověď toxikologa a svědectví lékaře, který prováděl pitvu. Rád bych předložil rozkaz, kterým byla nařízena pitva zesnulého. Nebude-li se protahovat křížový výslech, mám pocit, že bychom dnes mohli skončit. Moje vlastní závěrečná řeč bude stručná."
"Takový postup jen uvítám," řekl soudce Crowder. "Soud vyhlašuje patnáctiminutovou přestávku."
Když diváci tiše sledovali, jak soudce Crowder opouští soudní síň, a pak sami zamířili k východu, ucítil Mason, jak ho někdo tahá za rukáv.
Daphne Arlingtonová řekla polohlasem: "Pane Masone, ach, pane Masone, okamžitě s vámi musím mluvit! Je to strašně důležité!"
Mason vyzval Selmu Ansonovou: "Vy počkejte tady. Dello, zůstaňte s paní Ansonovou, dohlídněte, aby novinářům a nikomu dalšímu ani nemukla. Dobrá, Daphne, pojďte, jdeme do předsálí. Můžeme si popovídat tam."
Mason si razil cestu do haly před soudní síní a Daphne do něj se slzami na kahánku hučela: "Je to tady. Nejhorší je, že si nepomůžeme, co se stalo, nemůže se odestát."
"No tak, vzpamatujte se," řekl Mason, "a povězte mi, co se vlastně přihodilo."
"Podstrčili důkaz, který vede na šibenici, a zaonačili to tak. že ho strýček Delane našel."
"Jak to víte?" zeptal se Mason.
Daphne vysvětlovala: "George Fíndlay se vyptával strýčka Delana, jestli na verandě u srubu všechno důkladně prohledal, a potom strýčkovi řekl, jestli by podle něj nebyl vlastně vynikající plán verandu strhnout a zahradní krb vzhledem ke vzpomínkám, které se k němu váží, přestěhovat v zahradě někam jinam. A strýček Delane souhlasil, nápad se mu zalíbil a vypravil se, že si celé místo důkladně obhlédne a podívá se, jak by se dal kout přestěhovat.
Jak se tam hrabošil, podíval se do poličky pod dřezem a jen tak náhodou úplně v rohu něco uviděl. Sáhl po tom krámu,

vytáhl ho ven a zjistil, že je to sklenice zpolovičky plná Lesklého peří.
Je vám jasné, co to znamená. Bylo by absolutně nesmyslné, aby se Selma Ansonová tahala se sklenicí Lesklého peří, když k nám byli pozváni na večeři.
Obhajoba samozřejmě nemůže zamlčet, že Selma se zabývala vycpáváním ptáků a že Lesklé peří byl prostředek, který potřebovala k tomu, aby se kůžičky a brka netrhaly a nepelichaly.
Jenomže ten večer, kdy se opékalo maso, přišel její manžel projednat nějakou záležitost s pozemky a neexistoval nejmenší důvod, aby si ten den nosila preparát s sebou, a samozřejmě už vůbec nebyl důvod, aby ho tajně zašantročila někam do skříňky pod dřezem.
Je to přesně tak, jak jsem vám už povídala. George Findlay, a možná mu trochu přispěla i Mildred, ušil pěknou boudu. Jenomže v souvislosti se všemi dalšími důkazy je tohle už trochu moc.
A nastražili to všechno tak dokonale. že ten krám našel právě strýček Delane a ten teď nebude mít nic jiného na vybranou, než se dopustit zločinu tím, že zatají svědectví, nebo bude muset předstoupit na místo svědků a svědčit proti Selmě."
"Povězte mi," řekl Mason, "on Selmu miluje?"
"To víte, že Selmu miluje," přitakala Daphne. "Mám pocit, že zkraje si neuvědomoval jak moc, ale teď je v tom až po uši a chce se s ní oženit. Jenomže ví moc dobře, že dokud se jí nad hlavou vznáší tenhleten mrak, ona nikdy nebude souhlasit. Prostě strašná situace, pane Masone."
Mason pravil: "Posaďte se, Daphne."
Přistrčila si židli a posadila se ke stolku. Mason se usadil naproti.
"Máte dojem, že strýček Delane půjde na úřady a sdělí jim, co našel?"
"Bude muset. Svědomí mu nedovolí, aby se zachoval jinak, a navíc, kdyby zamlčel důkaz, dopustil by se samozřejmě zločinu, nebo ne?"
"Jak se to vezme," prohlásil Mason.
"Na čem to záleží?"
"Záleží na tom, jaký je vzájemný vztah obou stran. Manžel požívá výsady, že nemůže být předvolán jako svědek, má-li svědčit proti své manželce."
"Ale oni nejsou svoji," vyhrkla Daphne. "Strýček Delane nemá žádnou manželku."
"To je pravda, nemá," připustil Mason.
Chvíli bylo ticho jako v hrobě. Potom Mason prohlásil:
"Pinkalinka Brierová je dokonalá pilotka. Má hangár našlapaný prvotřídními letadly, a když se to vezme kolem a kolem, obžalovaná Selma Ansonová je vyšetřována na svobodě."
Mason prudce vstal, usmál se na zaskočenou Daphne a řekl: "Má milá Daphne, držím vašemu strýčkovi palce, ale jak to vypadá, já mu těžko mohu radit. Se svým svědomím se musí vyrovnat sám."
"Vy myslíte, pane Masone, že kdyby strýček Delane..."
"Dobře vám to zapaluje," přerušil ji Mason. "Taky jste chytrá. Umíte dobře poslouchat. Slyšela jste, co jsem řekl. Okolnosti jsou takové, že já bych nemohl s čistým svědomím vašemu strýčkovi radit. Ale teď už musím zpátky k soudu, Daphne, a sledovat další osud klientky. Obávám se, že z ní budou tahat rozumy, jestli si pamatuje na rozbitý talíř, a budou jí vykládat, jak se veškeré důkazy v současné chvíli obracejí proti ní a všechny ty další plky, s nimiž novináři vždycky vyrukují, když se jim podaří někoho ulovit."
Mason zamířil ke dveřím, otočil se a na Daphne, která zůstala sedět u stolečku s otevřenými ústy, se široce usmál.
"Kdybyste náhodou potkala Pinkalinku, srdečně ji ode mne pozdravujte," prohlásil a zmizel.

Kapitola osmnáctá

Soudce Crowder zahájil další jednání a úředník státního zastupitelství prohlásil: "Jestliže soud dovolí, rád bych dnes dopoledne ještě předtím, než zavolám na stanoviště svědků toxikologa, předvolal dalšího svědka. Proto jsem odborníka na otravné látky pozval k soudu na dvě hodiny dnes odpoledne. Bude soud souhlasit?"
"Proč ne," připustil soudce Crowder. "Pokud tedy máme čas, můžete jej vyplnit výslechem dalších svědků. Byl bych rád, kdyby se řízení neprotahovalo."
"Ano, Vaše Ctihodnosti, předvoláme jako svědka Mildred Arfingtonovou," navrhl Drew.
Mildred Arlingtonová napochodovala ke stanovišti svědků jako generál, zamračená, se rty stisknutými do úzké čárky, i když si z nich předtím rtěnkou snažila vykouzlit našpulené poupátko.
"Jmenujete se Mildred Arlingtonová?" zeptal se Drew.
"Ano, pane."
"Jaký je váš příbuzenský vztah k Delanu Arlingtonovi?"
"Jsem jeho neteř."
"Máte nějaké bratry či sestry?"
"Ne, pane. Jsem dcera Olivera Arlingtona. Mám dva bratrance, ale ti jsou potomci Douglase Arlingtona."
"Kde bydlíte, slečno Arlingtonová?"
"Bydlím v domě u strýčka Delana."
"A bydlela jste v domě u strýce Delana Arlingtona v době, kdy se konala večeře, jež předcházela úmrtí Williama Ansona?"
"Bydlela."
"V té době jste tam bydlela už jak dlouho?"

"Asi pět let."
"Jste svobodná?"
"Ano."
"Absolvovala jste nějakou školu?"
"Ano."
"Kdo vám platil studia?"
"Strýček Delane - chci říct Delane Arlington, můj strýc."
"Můžete nám nyní sdělit, zda si vzpomínáte na okolnosti, za nichž se odbývala zahradní večeře, o níž jsem se před chvilkou zmiňoval?"
"Ano, pane."
"Jak jste si při večeři počínala vy? Jak jste se na ní podílela? Co jste měla za úkol?"
"Pomáhala jsem v kuchyni a připravovala jsem saláty."
"Připravovala jste salát z krabů?"
"Ten chystala Lolita."
"Vzpomínáte si na okolnosti, za jakých byl salát podáván?"
"Vzpomínám. Všechno šlo velice hladce, až pak se vnutila, že mi bude pomáhat, paní Ansonová, tedy obžalovaná. Měla podle mne nejlepší úmysly, ale nevyznala se v prostředí a nevěděla, kam pro co sáhnout, takže vlastně pořád překážela, avšak my jsme ji přibraly do hry, protože jsme byly přesvědčené, že to myslí dobře."
"Vzpomínáte si na nějakou zvláštní okolnost v souvislosti s krabím salátem?"
"Velmi přesně si vzpomínám na dvě misky, které dostali dva muži u postranního stolku."
"Když mluvíte o dvou mužích u postranního stolku, kohopak máte na mysli?"
"Mého strýce Delana Arlingtona a Williama Ansona, nebožtíka manžela obžalované. Probírali spolu obchodní záležitosti, a proto seděli u jednoho ze stolků, které stojí kousek dál od dlouhého stolu, kde jsou taky lavice."
"Na co si vzpomínáte v souvislosti se zmíněnými dvěma porcemi salátu?"
"Největší kopec jsem navršila do misky strýčkovi Delanovi, protože jakmile připravujeme maso na rožni, o maso strýček dvakrát nestojí, zato když Lolita nebo já připravíme salát z krabů, nemá nikdy dost a klidně si přidá i mezi chody. Když jsem podávala paní Ansonové talíře, řekla jsem jí: ‚Tahle velká porce je pro strýčka Delana, ta druhá je pro vašeho muže.` Přikývla, vzala oba talíře a zamířila ke stolku.
Náhodou mi neušlo, že když byla u konce dlouhého stolu, předstírala, že jí trochu zálivky ukáplo na ruku a na talíř, takže obě misky položila, sháněla se po ubrousku a otřela si ruce i misky se salátem. Tenkrát jsem v tom neviděla nic zlého. Ale fakt je, že si tam hezkou chvilku s těmi salátovými miskami hrála."
"A viděla jste ji potom, jak salát podává?"
"Ne, neviděla, viděla jsem, jak je zase bere, že je odnese, ale komu kterou ve skutečnosti dala, to nevím."
"Viděla jste rozbitý talíř, který je v procesu veden jakožto předmět doličný pod číslem SA, SB a SC?"
"Viděla."
"Připomíná vám něco?°`
"Připomíná mi toho spoustu. Viděla jsem, jak ho obžalovaná paní Ansonová upustila. Upustila ho schválně, ne náhodou."
"Navrhuji, aby tato výpověď byla označena za soukromý závěr svědka," přerušil výslech Mason.
"Návrh je schválen," připustil soudce Crowder, "avšak pouze s ohledem na poslední část odpovědi."
"Svědek je váš," řekl Drew Masonovi.
"Pomáhala jste nabírat salát do misek sama?" zeptal se Mason. "Jinými slovy, dávala jste salát na talíře nebo jste určovala, která miska má kterému z obou mužů, o nichž je řeč, přijít?"
"Ano."
"A váš strýček Delane měl ten největší talíř?"
"Ano."
"Vy nemáte obžalovanou moc ráda, že ne?"
"Ne, to tedy nemám!" odsekla.
"Můžu se vás zeptat proč?"
"Protože podle mne je to velmi vypočítavá, cílevědomá žena a protože jsem morálně přesvědčená o tom, že svého muže zabila."
Všichni posluchači v soudní síni jako by najednou lapli po dechu.
"Ráda byste ji viděla, aby byla za tu vraždu odsouzena?"
"Je mi úplně jedno, jak proces dopadne. Nechci jenom, aby se tato žena přivdala k nám do rodiny. Položil jste mi otázku a já vám na ni upřímně odpovídám."
"Když paní Ansonová roznesla misky se salátem, zmínila se o tom, že trochu nálevu vyšplíchlo?"
"Nezmínila."
"Vy jste s ní o něčem hovořila?"
"Ne."
"A později se ten talířek na salát či malá miska, na níž byl salát servírován právě manželovi Selmy Ansonové, rozbil?"
"Ano."
"Jakpak se rozbil?"
"Upustila ho."
"Kdy?"

"Když ho Selma Ansonová podávala Lolitě, jenže Lolita měla zrovna nějakou práci, takže jsem se natáhla, že talířek z ruky obžalované vezmu, a na vnější straně misky bylo rozlito trochu nálevu. Miska se smekla a obžalovaná ji pustila ještě dřív, nežli jsem ji vzala do rukou. Talíř upadl a rozbil se."
"Co jste učinila vy?"
"Řekly jsme paní Ansonové, že ho prostě vyhodíme do popelnice."
"A udělala to?"
"Ano. Udělala."
"Takže otisky prstů obžalované, jež byly nalezeny v zaschlém nálevu, se mohly na talíři otisknout, když paní Ansonová střepy sbírala a vyhazovala je do popelnice?"
"Nevím, kdy se tam otisk objevil. Já žádné neviděla. To, co vám tu sděluji, jsou fakta, která jsem zažila na vlastní oči. Střepy jsem sbírala já."
"Je vám známo, že obžalovaná podávala misky se salátem oběma mužům, kteří seděli u stolku na západním konci altánu?"
"Ano."
"Děkuji vám," řekl Mason, "to je vše."
Drew prohlásil: "Pokud soud dovolí, rád bych požádal o krátkou přestávku v líčení, asi do druhé hodiny, kdy budu moci předvolat na stanoviště svědků toxikologa."
"Je teprve půl dvanácté," řekl soudce Crowder a trochu zaváhal.
Mason vstal a řekl: "Pokud soud dovolí, já bych rád požádal, aby líčení bylo odročeno do zítřka do rána. Jsem schopen prohlásit, že podle mého soudu bude případ zítra odpoledne uzavřen. Obžaloba má zatím jen velmi málo důkazů."
Soudce Crowder okolnosti pečlivě zvažoval. "Čeká mě ještě jeden krátký případ, s nímž si poradím ještě dnes odpoledne," řekl, "pokud to bude panu žalobci vyhovovat. Co byste říkal záruce, pane žalobce?"
"Myslím, že záruku bychom v tuto chvíli neměli povolit a že by obžalovaná měla být pod dohledem. Koneckonců soud měl možnost seznámit se s důkazy, které jsou v tomto případě nad slunce jasnější."
Mason prohlásil: "Jediným smyslem kauce je zajistit, aby se obžalovaná dostavila k přelíčení. Obžalovaná nejenže složila sto tisíc dolarů v hotovosti, navíc disponuje dalším velikým majetkem."
Soudce Crowder uvažoval. "Jistě připustíte, pane Masone, že v současné chvíli důkazy mluví spíše proti ní."
"Svědectví obžaloby se vždycky snaží prokázat vinu," řekl Mason.
"Dobrá," prohlásil soudce Crowder zamyšleně, "kauce bude platit do zítřka do rána. Myslíte si, že do zítřka do večera bude případ vyřešen, pane Masone?"
"Jestliže obžaloba skončí v poledne, budete mít, Vaše Ctihodnosti, celý případ připravený k posouzení o půl páté. Pokud si samozřejmě pan žalobce nebude přát dlouhou závěrečnou řeč. Co nás se týče, obhajoba je přesvědčena, že naše shrnutí nebude trvat déle než čtvrt hodiny."
"Za těchto okolností," připustil soudce Crowder, "odročuji přelíčení do zítřejšího rána, na půl desátou. Na základě záruky sto tisíc dolarů soud obžalovanou zatím propouští s tím, že bych byl rád, aby si obě strany uvědomily, že je nejvýše důležité, aby se obžalovaná zítra o půl desáté dostavila."
Když bylo přelíčení odročeno a diváci se začali trousit ze soudní síně ven, Alexander Drew se na Perryho Masona zašklebil.
"Víte sám, jak si soudce přemílá v hlavě všechny důkazy," řekl. "A já jsem ještě nevytáhl poslední kartu."
"Ani já ne," řekl Mason.

Kapitola devatenáctá

Perry Mason, Della Streetová a Paul Drake obědvali v oblíbené hospůdce hned za rohem soudní budovy.
Drake se zeptal: "Nemyslíš, že bys býval pořídil líp, kdyby u toho byla porota, Perry?"
Mason zavrtěl hlavou.
"Důkazy jsou černé jak bota," řekl Drake. "Vzato kolem a kolem, Bill Anson byl otráven. Na té večeři, kde se rožnilo maso, jediný člověk, který měl motiv otrávit ho, byla jeho vlastní žena.
Když si vezmeš tento fakt a přidáš k němu další okolnosti, naprosto nevidím, jak by mohl soudce Crowder dojít k jinému závěru, nežli že je vinna. Soudce Crowder je rovný, ale jenom tvoje řečičky ho neoblomí."
"Nemám v úmyslu ho viklat," řekl Mason. "Nebudu mluvit víc jak patnáct minut, a pokud se mi nepodaří za patnáct minut případ mé klientky vyhrát, vzdám to."
"Trochu se bojím, že teď už si hezky myslí svoje," řekl Drake.
"Možná," připustil Mason.
Drake po něm střelil podezíravým pohledem. "Perry, ty si něco schováváš v rukávu, viď?"
"Celou ruku," ušklíbl se Mason.
"A co ještě?"
Mason pravil: "Nějaké eso by se možná našlo. Víš, padouchem v tomto představení je totiž George Findlay. Umanul si, že si uždíbne kus dědictví, a dělá všechno, aby nezůstal viset na mělčině."
"Takže?" zeptal se Drake.
"Takže," navázal Mason, "Findlay se třese, že se pokouším dosáhnout, aby Selma Ansonová byla osvobozena. Kdyby k tomu došlo, kdo mu zaručí, že se z ní nestane manželka Delana Arlingtona, a když se to stane, může vzít jed, že potenciální dědictví, na které si dělá zuby, se docela určitě smrskne, anebo mu rovnou proteče mezi prsty."
"To je nad slunce jasné," souhlasil Drake. "Tohle musí vidět každý, tedy každý, kdo patří k některé straně."

"Jenomže k tomu, aby se na to díval stejně, musíme přinutit i soudce Crowdera," pravil Mason.
"Jsem jelen, jak bys mohl zvládnout, že i soudce Crowder bude chápat situaci v této souvislosti, a pokud to zvládneš, čemu to prospěje," řekl Drake.
"Findlay nepatří k lidem," vysvětloval Mason, "kteří zůstanou sedět s rukama v klíně. Jakmile nabude dojmu, že se otevírá možnost, aby byla obžalovaná propuštěna, vysází na stůl pro jistotu všechny karty."
"A co?" zeptal se Drake.
"Pokud by se nám podařilo načapat ho s odkrytými kartami," řekl Mason, "soudce Crowder se do případu zakousne a my budeme sedět jak ve vatičce."
"Takže máš něco v rukávu?" zeptal se Drake.
"Snad," odpověděl Mason lakonicky. "Naším největším trumfem je otázka, kterou jsi zrovna před chvílí vyslovil ty sám - kdo jiný nežli Selma Ansonová měl motiv zavraždit Billa Ansona?"
"Tohle prohlášení mluví pro tebe!" vybuchl Drake.
"Přesně," navázal Mason. "Také se stane základním kamenem mé obhajovací řeči před soudcem Crowderem."
Drake na Masona vyjeveně vytřeštil oči.
Advokát odstrčil židli a vzal si účtenku.
"Půjdeme," řekl.
Po obědě řekl v kanceláři Delle Streetové: "Je půl třetí, Dello. Zavolejte Pinkalince Brierové a zkuste, jestli má volno."
"Někam poletíme?"
"My ne," řekl Mason. "Ale rád bych věděl, jestll má čas. Jenom se zeptejte, kde zrovna je. Ať vám zvedne telefon kdokoli, řekněte, že se nejedná o zvlášť důležitou záležitost, že jenom chceme zůstat ve spojení."
Della Streetová vytočila číslo, chvíll po telefonu rozprávěla, pak se obrátila k Perrymu Masonovi.
"Pinkalinka asi před hodinou odletěla do Las Vegas v Nevadě. Na palubě měla dva cestující, muže a ženu. Má to pro nás nějaký význam?"
Mason prohlásil: "Nic vám to neříká, Dello?"
Della Streetová poctila právníka obdivným pohledem.
"Vy jedna hlavičko chytrá," řekla.

Kapitola dvacátá

Když soudce Crowder o půl desáté usedl do křesla a usadili se všichni posluchači, vstoupil do soudní síně a uvelebil se vedle Alexandera Drewa státní zástupce Hamilton Burger.
Soudce Crowder neutajil podiv nad rozšířením žaloby.
"Máte nějaký zvláštní důvod, abyste se zúčastnil přelíčení, pane státní zástupce?"
"Ne, Vaše Ctihodnosti," odpověděl Hamilton Burger. "V případu však vyvstala nová okolnost, natolik důležitá, že se chci přelíčení zúčastnit osobně."
"Pokračujte," vyzval ho soudce Crowder.
"Jestliže soud dovolí," pravil Hamilton Burger a zvedl se coby ztělesněná důstojnost, "dostala se k mému sluchu informace, že v projednávaném případu byl zjištěn nový, velice důležitý důkaz. Doneslo se mi, že obhájce pan Perry Mason se o tomto důkazu nějakým způsobem dozvěděl ještě dříve než policie, a mám důvod věřit, že Perry Mason se chystá uvedení tohoto důkazu mařit."
"To je velmi vážné obvinění," prohlásil soudce Crowder.
"Žaloba je může prokázat," vyštěkl Hamilton Burger.
"Mohl byste učinit řádné prohlášení?" požádal ho soudce Crowder.
"Skutečnosti jsou jednoduše následující, Vaše Ctihodnosti. Máme důvod věřit, že Delane Arlington objevil velice závažný důkaz, který byl až do tohoto okamžiku přehlédnut. Máme důvod věřit, že o tomto důkazu hovořil se svou neteří Daphne. Že se pak Daphne následně vypravila za Perry Masonem. Že Perry Mason zařídil, aby svědek Delane Arlington nasedl do letadla a vzdálil se z pravomoci tohoto soudu do jiného státu, odkud se vrátil dnes ráno a odmítá se zástupci policie o jakémkoli aspektu našeho případu a charakteru našeho důkazu hovořit.
Policie tím ztratila možnost ověřit si všechny podrobnosti týkající se důkazu, o němž máme jen povšechné informace na základě svědectví z doslechu. Podle tohoto svědectví byla v zadní přihrádce poličky umístěné v místě, kde se konala osudná večeře na rožni, nalezena sklenička s arzénovým přípravkem, který se prodává pod názvem Lesklé peří.
S ohledem na to, že při onom večírku neexistoval nejmenší důvod, aby se tam objevil prostředek k preparaci ptačích kůží, a protože existovaly všechny důvody, aby si tam zmíněný prostředek připravil ten, kdo chtěl otrávit, stává se tato lahvička zatraceně důležitým předmětem doličným a my jsme přesvědčeni, že líčení tohoto soudu je narušováno zmatením, jež nám zabraňuje, aby se nám nádoba dostala do rukou."
"Víte, kde se zmíněný předmět doličný v tuto chvíli nalézá?" zeptal se soudce Crowder.
"Žádám, aby přelíčení bylo odročeno na tak dlouhou dobu, než se nám to podaří zjistit," prohlásil Hamilton Burger.
"Chci předvolat svědky a žádám, aby za těchto okolností nebyla povolena záruka a aby obžalovaná byla vsazena do vězení."
Soudce Crowder se zamračil na Perryho Masona.
"Pane Masone," zeptal se, "chcete na tato obvinění odpovědět?"
"Ne, Vaše Ctihodnosti. Žádám jen, aby soud své rozhodnutí o záruce odložil až do té chvíle, kdy mu budou předloženy veškeré důkazy."
Soudce Crowder potřásl hlavou. "Celý ten případ se mi už od včerejšího rána moc nezamlouvá. Mám dojem, že

obžalovaná měla být ve vazbě. Soud zruší své rozhodnutí, že obžalovaná bude vyšetřovaná na svobodě, a rozhodne, aby byla vzata do vazby. A nyní, pane Burgere, máte-li důkaz, který chcete předložit, pokračujte."
"Chci předvolat Daphne Arlingtonovou," řekl Burger.
Daphne Arlingtonová si stoupla na místo pro svěky, sdělila své jméno, adresu a příbuzenský vztah k Delanu Arlingtonovi.
"Přišel za vámi včera váš strýc a sdělil vám, že v altánu, kde se rožni maso, objevil něco, co mu způsobilo velké starosti?" zeptal se Hamilton Burger.
"Námitka," přerušil ho Mason, "jedná se o svědectví z doslechu."
Hamilton Burger se zamračil.
"V tuto chvíli nežádám svědectví, chci pouze navodit rozhovor, na jehož základě bude jakožto svědek předvolán Delane Arlington."
"Přesto má námitka trvá, jde o pouhé svědectví z doslechu. Jestliže se žalobce chce svědkyně zeptat, zda Delane Arlington prohlásil něco o tom, že vlastní jistý důkaz, měl by napřed předvolat Delana Arlingtona a výpověď svědkyně později využít jako dotvrzujícího svědectví."
"Jsou nějaké námitky k tomu, aby byl předvolán Delane Arlington?" zeptal se soudce Crowder.
"Byl bych raději, kdybychom si napřed vyjasnili předmět svědecké výpovědi," řekl Hamilton Burger, "avšak pokud si soud přeje, budeme postupovat podle jeho doporučení. Jste propuštěna, slečno Arlingtonová, a já předvolávám Delana Arlingtona."
Arfington předstoupil a zaujal místo na stanovišti svědků.
"Jmenujete se Delane Arlington? Vlastníte dům, v němž se odehrávala večeře, jež je předmětem projednávání tohoto případu?"
"Okamžik prosím," řekl Mason. "Mohu se pana žalobce zeptat, jedná-li se o šetření případu, který je veden proti obžalované Selmě Ansonové?"
"Jak jinak!" vyštěkl Hamilton Burger.
"V tom případě," řekl Mason, "bych rád upozornil, že tento svědek požívá výsady, že nemusí být předvolán k svědecké výpovědi."
"Co tím chcete říct, že má právo odmítnout výpověď?" vybafl soudce Crowder.
"Je totiž manželem obžalované," prohlásil Mason.
V soudní síni se nadlouho rozhostilo hluboké ticho. Potom Hamilton Burger, zrudlý jako krocan, zařval na Perryho Masona:
"Tak proto jste trval na tom, aby vaše klientka byla na záruku volná. Proto jste mařil jednání soudu, abyste mohl házet spravedlnosti klacky pod nohy!"
Soudce Crowder rozčileně zaťukal tužkou.
"Tohle si vyřídím sám, pane žalobce."
"Je-li to možné, rád bych napřed vysvětlil jednu věc," řekl Perry Mason. "Myslím, že nám objasní situaci."
Soudce Crowder řekl: "Nejsem si zcela jist, že bych vám měl dát prostor, abyste svou řeč pronesl právě v tuto chvíli, zvlášť když soud nerad vidí, aby k podobné situaci docházelo dřív, nežli je případ uzavřen. Připustit skutečnost, že obžalovaná, vyšetřovaná na svobodě, využije času, aby se provdala za svědka obžaloby, je podle mého mínění maření spravedlnosti. Velice pečlivě tento skutek zvážím jak z hlediska morálního činu, tak z hlediska zahrávání si se soudem. Takže nyní, pokud si přejete s ohledem na tyto skutečnosti učinit jakékoli prohlášení, dávám vám slovo."
"Rád bych prohlásil," navázal Mason, "že sňatek Delana Arlingtona a Selmy Ansonové se neuskutečnil proto, aby mařil spravedlnost. Jejich známost trvala delší dobu a já jsem po pravdě přesvědčen, že kdyby Arlington neprojevoval zájem o obžalovanou již dříve, tento případ by se u soudu nikdy neobjevil. Abych prokázal dobrou vůli, chystám se prohlásit, že tak jak já chápu současné zákony, svědek má plné právo nevypovídat, avšak já bych svědkovi radil, aby v zájmu obžalované tohoto práva nevyužil. Budeme žádat, aby svědkovi bylo dovoleno svědčit. Chci pouze, aby soud pochopil, že k tomuto kroku přistupujeme dobrovolně, a to jak obžalovaná, tak její manžel, a že to bude nejlepší odpověď na názor státního zástupce, že ke sňatku došlo pouze proto, aby zájmu spravedlnosti byly ohroženy. Sňatek byl pouze vyvrcholením citového vztahu mezi oběma stranami.
Řečeno stručně," pokračoval Mason, "abychom ušetřili našemu svědkovi rozpaky a zároveň abych byl státnímu zástupci plně nápomocen ve snaze nastolit v tomto případu úplnou pravdu, prohlašuji, že včera ráno se svědek vypravil do altánu, kde se připravovala večeře na rožni, a v tmavém koutě poličky v kuchyni pod dřezem našel asi zpoloviny plnou sklenici Lesklého peří.
Za další dávám na vědomost, že svědek, z nálezu roztřesený a rozčilený, ukázal lahvičku své neteři Daphne a ta ji následně postoupila mně.
Mám tuto poloprázdnou skleničku zde v soudní síni a je mi velkým potěšením, abych ji předložil coby předmět doličný, a pokud soud svolí, jakožto důkaz obhajoby."
"Důkaz obhajoby!" zařval Hamilton Burger.
"Přesně tak," řekl Mason, "důkaz obhajoby."
Delane Arlington sledoval ze svědeckého stanoviště advokáta s otevřenými ústy.
Mason vytáhl lahvičku bílého prášku a podal ji svědkovi.
"Je tohle lahvička s bílým práškem, kterou jste dal Daphne?"
"Moment," přerušil ho Hamilton Burger. "Chtěl bych, aby toto prohlášení uvedla obžalovaná dřív, nežli se dopustíme technické chyby a vyslechneme prohlášení jejího manžela - za předpokladu, že přijímám prohlášení obhajoby, že se jedná o jejího manžela, tak aby důkaz, který by mohl ovlivnit obvinění, označila sama."

"To je velmi neobvyklá situace," prohlásil soudce Crowder.
"Dobrá, žádám tedy, aby lahvička byla zapsána jakožto předmět obhajoby."
"Dál bych chtěl, aby soud vzal na vědomí," pokračoval Mason, "že sňatek Delana Arlingtona a obžalované byl výsledkem citového vztahu.
Jak soud v tuto chvíli může posoudit, nejenže v zájmu obžalované není, aby bránila uvedení tohoto předmětu doličného, ale naopak předložení tohoto důkazu je jí velice ku prospěchu.
Abychom mohli tento předmět evidovat jakožto důkaz pro obhajobu, rád bych některé svědky požádal o prověření voir dire jejich výpovědi. Jako prvního předvolávám poručíka Tragga."
Když poručík Tragg zamířil na místo pro svědky, nikdo ani nedýchal, všichni ho jen s napětím sledovali.
"Není to tak dlouho, co jste prohledával altán, kde u příležitosti slavnostní večeře byl manželovi obžalované podán jed, nebo se tehdy tvrdilo, že jed požil, a našel jste tam rozbitý talíř, který byl označen jako předmět doličný?"
"Ano, pane."
"V době, kdy jste prohlídku vykonával, jste prohledal celý srub a prostor kolem krbu?"
"Ano, pane."
"Existuje nějaká možnost, i ta nejmenší, že byste při takové prohlídce mohl přehlédnout lahvičku s přípravkem, jakou vám teď právě podávám a která by se nalézala v zastrčeném koutě poličky pod dřezem, tam, kde má altán kuchyňský kout?"
"Moment, prosím!" skočil mu do řeči Hamilton Burger. "Vznáším námitku proti svědectví, jež nám tady právní zástupce pověřený obhajobou obžalované předkládá. Jedná se o důkaz obžaloby a bůhví, kolik otisků prstů se při takovém nakládání s tímto důkazem smazalo."
"Jedná se o důkaz obhajoby," opáčil Mason. "Obhajoba očividně postoupí tento kompletní důkaz obžalobě, jakmile předmět doličný svou svědeckou úlohu splní."
"Okamžik, okamžik," zasáhl soudce Crowder. "Svědkovi byla položena otázka. Poslechněme si, jak na ni svědek odpoví."
"Ovšemže," řekl Mason, "odpovězte na otázku, poručíku. Mohl jste tento předmět doličný přehlédnout?"
"Absolutně ne!" prohlásil poručík Tragg. "O tom, že byl nalezen nějaký takový důkaz, slyším teď poprvé, ale mohu prohlásit, že jsme v altánu prohledali každou píď. Co se týče poličky pod dřezem a toho takzvaného tmavého kouta, pak při policejní prohlídce nic takového jako tmavý kout neexistuje. Měl jsem velice silnou svítilnu a prohledal jsem u poličky každý roh a každý kout."
"Děkuji vám," řekl Mason, "to je vše."
"Chcete svědka podrobit křížovému výslechu?" zeptal se soudce Hamiltona Burgera.
"Ne," řekl schlíple Hamilton Burger. "Zatím ne."
Mason prohlásil: "Prosím, aby byl předvolán svědek Rayburn Hobbs."
Hobbs byl v soudní síni, nyní vyšel z řady a zamířil na místo pro svědky.
"Ukáži vám skleničku, jež má obsahovat Lesklé peří," řekl Mason. "Ptám se vás, viděl jste ji někdy?"
"Viděl."
"Kdy?"
"Dnes časně ráno."
"Co jste učinil?"
"Napsal jsem na lahvičku svoje iniciály, abych ji mohl přesněji řečeno identifikovat. Provedl jsem mikroskopickou analýzu obsahu, abych se přesvědčil, jedná-li se o chemické složení, o němž bych mohl prohlásit, že je naším výrobkem."
"Našel jste přídavné chemikálie?"
"Ne."
"O čem to svědčí?"
"Svědčí to o skutečnosti, že jsme tento prostředek vyrobili u naší firmy a v posledních šesti měsících jej měli v prodeji. Navíc nálepka patří do nové série, kterou jsme dali vytisknout a téměř se shoduje se staršími nálepkami, avšak v pravém horním rohu je malé evidenční číslo, které dokazuje, že nálepka byla na lahvičku nalepena nejpozději v posledních třech měsících, jelikož do té doby jsme tyto nálepky neměli."
"Svědek je váš," řekl Mason státnímu zástupci.
Hamilton Burger chvilku váhal, potom se zeptal:
"Jste si naprosto jistý, pane Hobbsi?"
"Naprosto," potvrdil Hobbs.
Hamilton Burger se posadil.
"Nemám další otázky."
"Zavolejte Thomase Z. Jaspera," požádal Mason.
Když Jasper mířil před soudní stolici, bylo by slyšet spadnout i špendlík. Soudci Crowderovi se koutky úst chvěly lehkým úsměvem.
"A nyní," vyzval Mason Jaspera, "chci, abyste se rozhlédl po soudní síni a zjistil, zda zde nesedí někdo z vašich zákazníků... Ne, ne, okamžik, prosím. Mildred Arlingtonová, žádám, abyste se nevzdalovala, a Georgi Findlayi, vy také zůstaňte sedět. Neopouštějte soudní síň."
Jasper prohlásil: "Tyhle dva lidi znám, pane Masone."
"Kde jste se s nimi setkal?"
"Ta mladá dáma přišla ke mně do krámu asi před čtrnácti měsíci a chtěla Lesklé peří."

"Vy jste na ni od té doby nezapomněl?"
"Pamatuju se na ni, protože na mě zvláštně zapůsobila. Bylo jasné, že o vycpávání ptactva nemá ponětí. Chtěla Lesklé peří. Ptal jsem se jí, jestli to nechce pro svého přítele. Prohlásila, že ne, že si je kupuje pro sebe."
"A ten pán, co stojí, jako by nám chtěl co chvíli ukázat záda?"
"Ten pán za mnou přišel do krámu, je to asi týden. A kupoval lahvičku Lesklého peří."
Mason pravil: "Chcete svědkovi položit nějaké otázky, pane Burgere?"
Burger přejížděl pohledem ze svědka na George Findlaye, který se pomalu spustil na lavici, a na Mildred Arlingtonovou, která seděla schlíplá a poražená, a řekl:
"Ne, nemám žádné otázky."
"A nyní," pokračoval Mason, "chci předvolat Delana Arlingtona."
"Jakožto vašeho svědka," řekl Hamilton Burger.
"Jakožto mého svědka," přitakal Mason.
Delane Arlington rozpačitě předstoupil.
"Pane Arlingtone," oslovil ho Mason. "Míval jste vždycky velice rád krabí salát, tak jak ho připravuje vaše neteř Mildred?"
"Ano."
"Kdykoliv jste pořádali večeři v zahradě a Lolita nebo Mildred salát přichystaly, dával jste si řádnou porci, viďte?"
"Přesně tak."
"Chci, abyste nyní velmi přesně uvažoval," řekl Mason. "Vraťte se zpátky ke chvíli, kdy jste jedli salát s Williamem Ansonem a jak se předpokládá, jemu byl přimíchán jed. Pamatujete si, že dva talíře se salátem přinesla k vašemu stolku, kde jste seděl s Williamem Ansonem, Selma Ansonová?"
"Ano, pamatuju. Vzpomínám si na to velice přesně. Pamatuju si, že... Chcete-li, abych vám na tyto otázky poctivě odpověděl, poctivě vám odpovím. Vzpomínám si, že salát roznášela Selma."
"A nyní se ptám," řekl Mason. "Existuje možnost, a rád bych, abyste se dřív, než odpovíte, dobře rozmyslel, že jste řekl Williamu Ansonovi: ‚Mám větší porci, než máš ty. Jestli máš salát rád, nechceš si misky vyměnit?"
Svědek zamyšleně stáhl obočí, pak se mu obličej náhle rozzářil.
"Proboha, ano!" řekl. "Přesně tak to bylo. Vzpomínám si, jak mi Anson říkal, že salát z krabů strašně miluje. Ze patří k jeho nejoblíbenějším jídlům, a já mu na to povídám: ‚Tumáš, já mám víc. Vezmi si mou porci.`"
"A přehodili jste si talíře?"
"Přehodili jsme si talíře."
"Což vám zachránilo život," prohlásil Mason. "A nyní bych rád," pokračoval, "uvedl lahvičku s preparátem Lesklé peří jakožto důkaz obhajoby s tím, že má prokázat nejen že se někdo pokusil nastrojit proti obžalované úklady, jež by ji obvinily z vraždy, ale že otrava Williama Ansona byla náhodná. Osudná dávka jedu měla být předložena Delanu Arlingtonovi.
Jedinou osobou, která mohla mít motiv, aby otrávila Williama Ansona, byla obžalovaná Selma. Na místě se však nacházelo několik osob, jež mohly mít motiv k tomu, aby otrávily Delana Arlingtona, a jednou z těchto osob je jeho cílevědomá neteř Mildred."
Mason se otočil k Hamiltonu Burgerovi.
"Máte k svědkovi nějaké otázky?"
Hamilton Burger, který si zrovna cosi šeptal se svým zástupcem, prohlásil: "Nemám žádné otázky."
"Takže nyní," pravil Mason, "jestliže je obžaloba uspokojena, obhajoba již nehodlá v tomto případu nic dalšího prokazovat."
S ubohým pokusem o efekt Hamilton Burger řekl:
"Obžaloba přijímá."
"Obhajoba je rovněž uspokojena," prohlásil Mason, "a pokládá prokazování v daném případu za skončené."
"Vážně nepotřebujete další zdůvodnění?" zeptal se Hamiltona Burgera soudce Crowder.
"V přelíčení tohoto případu nikoliv," řekl Hamilton Burger otráveně.
Soudce Crowder prohlásil:
"Soud shledává, že obžalovaná není vinna, je propuštěna z vazby. Záruka jí bude vrácena. Soud nadále nařizuje, aby do vazby byli vzati Mildred Arlingtonová a George Findlay s tím, že budou podrobeni dalšímu vyšetřování.
Soud o tomto rozhodl na základě uvedeného svědectví a oba budou donuceni v následující kauze vysvětlit, proč nespolupracovali se soudem a dopustili se trestného činu podvrhu důkazů.
Navíc bude soud trvat na tom, aby tito dva byli vzati do vazby principiálně pro vraždu, avšak i pro následné činy. Končím přelíčení."
Soudce vstal a vykročil ze soudní síně. V sále zaburácel divoký potlesk.
Soudce Crowder se otočil a už se zdálo, že se chce vrátit, aby projevu diváctva učinil přítrž, ale pak se podíval na Selmu a Delana Arlingtona, jak se pevně tisknou v objetí, a muž spravedlnosti se usmál a odkráčel do zákulisí.
Mason, kterého posluchači poplácávali po ramenou a gratulovali mu, sbíral lejstra a ukládal si je do aktovky. Zachytil i pohled George Findlaye. Mason se mu lehce uklonil.
"Amor je někdy velký kavalír,"' řekl, "často podloudník, někdy taky lempl, ale pořád je to bůžek lásky. Zase se ti povedla jedna svatba. Zdravíčko, Amore."
George Findlay si rozběsněný razil cestu mezi diváky a napřáhl se na Masona, avšak zástupce šerifa mu ruku včas strhl:
"Kdepak, nic takového, milánku, klídek. Jste zatčen."